Similie Petre
Ploiești

MIŞCAREA REFORMISTĂ

(ADVENTIŞTII REFORMIŞTI - REFORMA GERMANĂ)

Helmut H. Kramer

Traducerea şi adaptarea:
D. Popa

INSTITUTUL DE CERCETĂRI BIBLICE
CONFERINŢA GENERALĂ
A.Z.Ş.

Titlul lucrării în original:

THE SEVENTH-DAY ADVENTIST
REFORM MOVEMENT (GERMAN REFORM)
HELMUT H. KRAMER

Nota ediţiei în limba engleză

Autorul acestei broşuri a trăit într-o familie devotată învăţăturii adventiştilor de ziua a şaptea, mişcarea de reformă. Tatăl său a slujit ca pastor în cadrul acestei mişcări, în Statele Unite ale Americii. Pastorul Kramer, el însuşi, a intrat în cele din urmă în corpul lucrătorilor mişcării de reformă şi împreună cu soţia sa au închinat mulţi ani de consacrată slujire atât în câmp, cât şi (mai târziu) în poziţii administrative de răspundere.

În aceste pagini, pastorul Kramer povesteşte peregrinajul credinţei sale care l-a condus, în final, pe el şi familia sa, să părăsească biserica copilăriei sale şi munca activă, spre a deveni un membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea. Povestindu-şi experienţa, el examinează, într-o manieră blândă şi cinstită, învăţăturile de bază ce separă mişcarea de reformă, de Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea.

Dacă, după citirea acestei broşuri, simţiţi chemarea lui Dumnezeu de a schimba direcţia pe care aţi hotărât să mergeţi până acum, sau numai să spuneţi: Doamne, doresc să studiez mai profund această problemă, pastorul Kramer va fi bucuros să intre în legătură cu dvs. Puteţi lua legătura şi cu el, scriindu-i pe adresa: Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists 55 West Oak Ridge Drive, Hagerstown, Maryland 21740, U.S.A.

Către cititorii acestei broşuri

Imaginaţi-vă următoarea scenă: Într-un Sabat, vedeţi în comunitatea dvs. un vizitator care, după toate aparenţele exterioare, este un adventist conservator şi, după cum se pare, un bun cunoscător al Scripturilor şi al Spiritului Profetic.

Pentru a fi ospitalier, îl invitaţi în familie pentru a lua masa împreună. În timp ce staţi de vorbă, devine clar faptul că acest vizitator nu este un membru al bisericii adventiste. El aparţine unei alte organizaţii pe care el o descrie ca fiind o mişcare ce susţine standardele, principiile originale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea.

El vă informează că această mişcare a început atunci când biserica adventistă a dat la o parte poruncile lui Dumnezeu şi a spus membrilor săi că pot deveni combatanţi în război, aceasta la începutul primului război mondial. El dă glas convingerilor sale, şi anume că biserica adventistă a încetat să mai fie biserica lui Dumnezeu, ca urmare a călcării Legii lui Dumnezeu. El poate chiar să facă uz de documente care par a arăta că liderii Conferinţei Generale au aprobat această acţiune necuvenită, iar el va spune că, în acest mod, întreaga biserică s-a făcut vinovată de călcarea poruncilor lui Dumnezeu.

Aceste probleme vă iau prin surprindere. În mod natural, vă întrebaţi de ce nu aţi auzit nimic despre toate aceste lucruri mai înainte. Vizitatorul dumneavoastră vă va spune că se înţelege de la sine că cei din conducerea bisericii încearcă, cât mai mult posibil, să păstreze tăcere cu privire la acest lucru. Ei nu doresc ca membrii să audă despre cele ce s-au întâmplat.

Vizitatorul va face apel la sinceritatea dumneavoastră. El vă încurajează să luaţi parte la studiu la grupa sa şi să luaţi poziţie alături de cei puţini şi persecutaţi ai lui Dumnezeu, împotriva acelor conducători care susţin deschis călcarea Legii lui Dumnezeu. El înfăţişează astfel lucrurile, încât să apară că adevăraţii credincioşi adventişti din Europa, în timpul primului război mondial, au fost excluşi din biserică pentru credincioşia lor faţă de Dumnezeu şi au fost persecutaţi pentru aceasta.

El va descrie organizaţia al cărui membru este ca pe o mişcare internaţională, care susţine mişcarea adventă şi obiectivele ei şi care îi cheamă pe oameni „înapoi la vechile cărări". El poate, de asemenea, să exprime faţă de dumneavoastră ideea că acest grup nu s-a organizat până când nu a fost încercată fiecare cale posibilă de reconciliere cu biserica adventă.

Apoi, vizitatorul dumneavoastră arată spre declaraţiile Spiritului Profetic care vorbesc despre o reformaţiune ce a fost profetizată că va avea loc. El subliniază faptul că aceste profeţii arată spre aducerea la existenţă a unei mişcări şi că „mişcarea de reformă", din care face parte, este mişcarea aceea. El declară că, pentru a fi un adevărat copil al lui Dumnezeu, trebuie să părăseşti organizaţia adventiştilor de ziua a şaptea şi să devii o parte a adevăratei biserici, a rămăşiţei poporului lui Dumnezeu - adventiştii de ziua a şaptea, mişcarea de reformă - cei puţini, dar credincioşi lui Dumnezeu.

Cine sunt aceşti oameni care se numesc pe ei înşişi membri ai adventiştilor de ziua a şaptea, mişcarea de reformă? Care este originea acestei organizaţii şi care este istoria ei? Sunt ei oare ceea ce pretind a fi? Sau sunt nişte impostori? Este oare posibil ca ei să fie nişte oameni sinceri, care sunt înşelaţi, făcuţi să creadă că ei fac voia lui Dumnezeu când, de fapt, ei nu cunosc toate problemele?

Această broşură va încerca să răspundă la întrebările de mai sus. Autorul acestei broşuri a fost crescut, de la naştere, ca membru al mişcării de reformă. El a slujit douăzeci de ani în cadrul organizaţiei, fiind colportor, evanghelist cu cărţi, pastor şi în conducere (adminis-

traţie). Numai atunci când a început să vadă deosebirile dintre ceea ce mărturiseşte organizaţia şi felul în care se aduce aceasta la îndeplinire a început să reexamineze unele dintre învăţăturile şi practicile ei.

După ce a încercat să schimbe direcţia către care a văzut că merge mişcarea, el a ajuns la concluzia că pretenţiile ei fundamentale sunt greşite. Dreptul ei fundamental de a exista nu suportă proba verificării. Unele dintre învăţăturile ei sunt bazate mai degrabă pe raţionamente omeneşti decât pe un „aşa zice Domnul". Ca rezultat al acestei analize, el a părăsit mişcarea de reformă şi s-a alăturat Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea, în care slujeşte acum ca pastor.

Scopul publicării acestei broşuri este acela de a înfăţişa, într-un mod binevoitor, amabil, falsitatea unor învăţături şi atitudini ale mişcării de reformă. Vom scoate în evidenţă importante concepţii sau înţelegeri greşite. Majoritatea credincioşilor din mişcarea de reformă sunt suflete scumpe care Îl iubesc pe Dumnezeu şi nu doresc altceva decât să facă ceea ce este drept. Mulţi nu ar rămâne în această organizaţie dacă ar studia faptele cu o minte luminată, fără prejudecăţi, dând la o parte toate raţionamentele omeneşti preconcepute.

Majoritatea credincioşilor mişcării de reformă nu înţeleg manevrele interne ale conducerii acestei organizaţii. Ei văd, ca să zicem aşa, numai un tablou sub o aparenţă înşelătoare. Membrii au fost atât de otrăviţi împotriva bisericii adventiste, încât mai degrabă n-ar mai merge la biserică decât să participe la un serviciu divin adventist. Acest lucru este foarte trist. Dacă ei ar lua parte la întâlniri şi s-ar asocia cu unii credincioşi, membri ai bisericii adventiste, atunci şi-ar da seama că ei au primit multe concepţii greşite despre ceea ce cred adventiştii şi despre modul în care trăiesc ei. Din nefericire însă, atunci când vizitează biserica adventistă, fac acest lucru numai pentru a le vesti adventiştilor soliile lor sau pentru a-i critica.

Deci, reformiştii, aşa cum va arăta această broşură, sunt oameni care au nevoie să fie luminaţi cu privire la adevărata lor situaţie. Ei au nevoie să fie atraşi, printr-un exemplu creştin plin de iubire, ca să se alăture adevăratei mişcări advente a lui Dumnezeu.

Capitolul 1

Cine sunt aceşti reformişti?

Ce fel de oameni sunt cei care formează gruparea adventiştilor de ziua a şaptea, mişcarea de reformă? În timp ce nu putem decât să generalizăm, există totuşi unele lucruri care, după cât se pare, servesc ca un numitor comun pentru a strânge un astfel de grup laolaltă. Unele concepţii îi influenţează pe aceşti oameni, asemenea altor mişcări asemănătoare, să stea separaţi de biserica adventistă. În general, putem identifica trei clase de oameni care sunt atraşi spre această mişcare.

1. Reformişti prin naştere

O mare parte dintre membrii mişcării este alcătuită din oameni care au fost născuţi şi crescuţi în cadrul acestei organizaţii. Copiii sunt îndoctrinaţi din pruncie în legătură cu istoria mişcării de către părinţii lor şi conducătorii bisericii. Ca rezultat, reformiştii prin naştere au tendinţa să accepte numai acele informaţii care confirmă instruirea lor din copilărie. Deoarece în mintea lor biserica adventistă este „o biserică decăzută", tot ceea ce vine din acest izvor este suspect.

Reformiştii cred că scrierile Ellenei White, care au fost tipărite după moartea ei, au fost falsificate de către conducătorii adventişti. Pentru motivul acesta, declaraţiile publicate după moartea Ellenei White care dezaprobă orice învăţătură acceptată de ei sunt respinse. De exemplu, deoarece reformiştii cred că serviciul militar - sub orice formă ar fi el - constituie un păcat, ei resping acele declaraţii care prezintă un alt punct de vedere, cum ar fi acela care se găseşte în

„Mărturii Selectate", cu privire la obligativitatea serviciului militar în Elveţia. [1]

Chiar atunci când discută poziţia de la început a pionierilor adventişti cu privire la serviciul militar, ei acceptă numai acele declaraţii care sunt în acord cu poziţia lor şi le resping pe celelalte. În esenţă, ei încearcă să rescrie istoria adventă. Istoria este reconstituită, mai degrabă, după cum cred ei că trebuie să fi avut loc decât în armonie cu ceea ce documentele arată că realmente s-a întâmplat. Pentru că membrii mişcării de reformă nu sunt încurajaţi să citească şi alte materiale în afară ce cele care le sunt date, în mare parte, gândirea lor a devenit „congenitală" (moştenită de la părinţi). Aceşti oameni trebuie să fie foarte mult compătimiţi din cauza ignoranţei lor, ignoranţă ce se datorează ideilor lor preconcepute.

O deosebită iubire este manifestată faţă de membrii lor. Dacă, totuşi, un membru se gândeşte să părăsească comunitatea, el sau ea este imediat privit ca un apostaziat de la adevăr. Un astfel de membru nu mai este socotit vrednic de „comuniunea sfinţilor" şi este tăiat de la orice fel de părtăşie. Cel care părăseşte mişcarea de reformă poate să devină foarte însingurat. Familia noastră a trăit această experienţă atunci când s-a retras din comunitatea lor. Această atitudine poate să fie cauza pentru care unii, în ciuda dovezilor că sunt înşelaţi, stau în această mişcare. Unii pastori tind să rămână după ce şi-au dat seama de falsitatea organizaţiei în care se află pentru că nu sunt dispuşi să admită că au fost înşelaţi. Alţii se tem că îşi vor pierde pensia. Statutul declară în mod clar acest lucru.

„Ca o hotărâre a comitetului uniunii americane, un pastor care rămâne în bună rânduială, după ce a completat zece ani de slujire, poate primi 40% din salariul său la data încheierii slujbei sale, ca pensie, în caz de retragere la pensie sau invaliditate. Această pensie va fi plătită numai acelora care au fost credincioşi şi loiali adevărului şi organizaţiei şi care rămân astfel şi după pensionare. În caz de punere la îndoială a acestei credincioşii, comitetul uniunii americane va hotărî în ultimă instanţă." [2]

2. *Adventişti nemulţumiţi*

Un alt segment al membrilor mişcării de reformă este format din aceia care, din diferite motive, au ajuns nemulţumiţi în biserica adventistă. Ei poate că au văzut ceva cu care nu sunt de acord, sau au simţământul că sunt neglijaţi, sau împărtăşesc mentalitatea acelora din mişcarea de reformă, şi anume că biserica adventistă trebuie să aibă o poziţie categorică faţă de unele probleme cu privire la modul de viaţă. În realitate, mişcarea de reformă este mai mult o problemă de mentalitate decât de doctrină.

De exemplu, există un simţământ general că cei din conducerea bisericii trebuie să facă reguli de felul cum trebuie să acţionezi în orice împrejurare a vieţii. O dată ce se ia o hotărâre, membrii trebuie să se conformeze, în ciuda lipsei unui suport biblic sau al Spiritului Profetic. În general, conducerea este gata să facă reguli pentru popor. Putem cita reguli ca acestea: este păcat să te bărbiereşti în Sabat sau este păcat să ai televizor (această ultimă regulă nu este întru totul acceptată de către membri).

Unii conducători locali merg, în unele probleme, la mari extreme. De exemplu, am aflat că, în Puerto Rico, conducătorul local a refuzat să boteze o persoană pentru că familia sa avea un aparat de radio. Aceasta s-a întâmplat în ciuda faptului că Conferinţa Generală a mişcării nu a adoptat o astfel de poziţie. Mult prea frecvent, conducătorii regionali devin mici dictatori peste popor.

Reformiştii tind să adopte conceptul romano-catolic al autorităţii bisericii. În timp ce resping hotărârile Conferinţei Generale a A.Z.Ş., ei acceptă decizii ale propriei lor Conferinţe Generale, care merg până la cele mai mari extreme. De exemplu, ei consideră că următoarea declaraţie a Spiritului Profetic îi dă Conferinţei lor Generale o autoritate nelimitată:

„Uneori, când o mică grupă de oameni cărora li s-a încredinţat administrarea generală a lucrării, în numele Conferinţei Generale, a căutat să pună în aplicare planuri neînţelepte şi să restrângă lucrarea lui Dumnezeu, am spus că nu mai putem considera glasul Conferinţei

Generale, reprezentate de aceşti câţiva oameni, ca fiind vocea lui Dumnezeu. Dar aceasta nu vrea să spună că deciziile unei Conferinţe Generale nu sunt respectate, această conferinţă fiind compusă dintr-o adunare legal constituită, formată din oameni reprezentând toate părţile pământului, adunaţi în sesiune. Greşeala pe care unii sunt în primejdie să o facă este de a da minţii şi judecăţii unui om sau unui mic grup de oameni deplina măsură a autorităţii şi influenţei pe care Dumnezeu a învestit-o în biserica Sa prin judecata şi vocea Conferinţei Generale, întrunite spre a plănui în vederea prosperităţii şi înaintării lucrării Sale." [3]

Această declaraţie a fost folosită greşit de către conducătorii mişcării datorită unei greşite traduceri din engleză în germană, când expresia „Conferinţa Generală în sesiune" a fost redată numai „Conferinţa Generală".[4] Înţelesul acestei declaraţii este extins până la a învăţa că această Conferinţă Generală trebuie să fie considerată ca fiind vocea lui Dumnezeu faţă de popor, având o autoritate nelimitată. În timp ce declaraţia, luată în contextul ei, arată că această Conferinţă Generală în SESIUNE are autoritatea de a decide cum trebuie să progreseze lucrarea, alte declaraţii fac clar faptul că această autoritate în probleme de doctrină are anumite limite, ca de exemplu:

„În însărcinarea pe care a dat-o ucenicilor Săi, Hristos nu numai că a schiţat lucrarea lor, dar le-a dat şi solia. 'Învăţaţi pe oameni', a zis El, 'să păzească tot ce v-am poruncit'. Ucenicii trebuia să înveţe ceea ce îi învăţase Hristos. Se cuprinde aici nu numai ce vorbise El în persoană, dar şi prin toţi profeţii şi învăţătorii Vechiului Testament. Învăţătura oamenilor este exclusă. Nu este loc pentru tradiţie, pentru teoriile şi concluziile omului sau pentru legislaţie bisericească. În însărcinarea aceasta, nu sunt cuprinse legile rânduite de autoritatea eclesiastică. Servii lui Hristos nu trebuie să predea nimic din toate acestea. Legea şi profeţii înseamnă tot ceea ce ne e raportat din cuvintele şi faptele Lui şi formează comoara încredinţată ucenicilor pentru a fi predată lumii. Numele lui Hristos este deviza lor, semnul lor distinctiv, legătura lor de unire, autoritatea care hotărăşte felul lor de purtare

şi izvorul succesului lor. În împărăţia Sa nu se va recunoaşte nimic ce nu are inspiraţia Lui." [5]

Acest concept este amplificat mai departe în următoarea declaraţie:

„Dar să nu uităm că unitatea creştină nu înseamnă că identitatea unei persoane trebuie să se afunde în aceea a altuia; şi nici nu înseamnă că mintea unuia trebuie să fie condusă şi controlată de mintea altuia. Dumnezeu n-a dat nici unui om puterea pe care unii, prin cuvânt şi faptă, caută să pretindă că o au. Dumnezeu cere fiecărui om să rămână liber să urmeze îndrumările Cuvântului." [6]

3. *Noi membri*

Al treilea grup general care intră în compunerea membrilor mişcării de reformă vine direct din alte biserici sau din lume. Aceşti oameni sunt necunoscători ai adevăratei istorii a mişcării advente şi astfel pot fi îndoctrinaţi în concepţia sau punctul de vedere reformist cu privire la această istorie. Această clasă formează o mare parte a noilor convertiţi. Ani de zile, în timp ce lucram ca pastor sau în administraţia acestei mişcări, m-am întrebat de ce este aşa de greu să avem convertiţi, aici, în America, din biserica adventistă. Pentru mine, acum, motivul este foarte clar. Adventiştii americani au un acces deplin la scrierile Spiritului Profetic, ca şi la istoria bisericii lor. În consecinţă, ei nu sunt chiar aşa de gata să creadă tablourile denaturate prezentate de către reformişti.

În majoritatea cazurilor, este mult mai uşor pentru reformişti să câştige „oameni" din lume, care nu au o educaţie adventistă. Aceasta poate să nu fie adevărat în ţările în care membrii provin dintre catolici şi care sunt mult mai obişnuiţi, mai mulţumiţi, cu autoritarismul. Unele dintre aceste persoane pot fi puţin nemulţumite cu libertatea de conştiinţă şi povara, apăsarea responsabilităţii personale care duce la o adevărată creştere creştină, aşa cum găsim în biserica adventistă.

Aşa cum am spus mai înainte, în general, reformiştii sunt necunoscători ai adevăratei istorii a mişcării advente. Ei au inventat propriul lor concept al acestei istorii pentru a avea un suport al ideilor preconcepute

cu privire la felul în care această istorie ar fi trebuit să aibă loc. De aceea, ei au căutat dovezi care să confirme aceste păreri. Mulţi sunt în mod sincer înşelaţi, dar totuşi... înşelaţi.

Spiritul de critică

O caracteristică ce se află printre toate categoriile de reformişti este dispoziţia de a critica pe oricine, şi în mod deosebit Biserica Adventistă. O astfel de atitudine a cuprins întreaga mişcare şi a afectat până şi unele învăţături ale ei. Adesea se spune: „Să nu acceptăm această învăţătură, deoarece aceasta ne-ar face să fim prea mult asemenea bisericii adventiste. Ani de zile, autorul acestei broşuri s-a abonat la „Adventist Review" pentru ca să găsească ceva cu care să poată dovedi că biserica adventă a apostaziat. Următoarea declaraţie din pana inspirată se aplică cu putere acestui spirit critic:

„Satana este acuzatorul fraţilor şi duhul lui este acela care îi inspiră pe oameni să caute greşeli şi defecte la poporul lui Dumnezeu, pe care apoi să le trâmbiţeze, în timp ce faptele lor bune le trec cu vederea."[7]

Cu mult mai bine ar fi dacă reformiştii ar lua, ca motto al lor, sfatul ce se găseşte în Filipeni 4,8.

„Încolo fraţilor mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de privit, orice faptă bună şi orice laudă, aceea să vă însufleţească (gândiţi-vă la aceste lucruri - K.V.)."

Note

1. 2 /S.M. /335
2. Working Policy of the International Missionarry Society of Seventh-Day Adventists Reform Movement American Union Conference, pag. 11
3. 9T. 216/ Ed. 1991
4. Schatzkammer, Band 3, Seite 353-354
5. H.L.L., Ed. 1931, pag. 828.
6. 8 T. / 212
7. T.V., 363, Ed. 1981.

Capitolul 2

Originea adventiştilor reformişti, mişcarea de reformă

În multe părţi al câmpului mondial de astăzi, adventiştii sunt consideraţi ca o organizaţie ostilă care se autointitulează: „adventiştii de ziua a şaptea, mişcarea de reformă". Uneori, această grupare mai este numită şi „Mişcarea germană de reformă", pentru faptul că ea îşi are originea în Germania. În prezent există două organizaţii principale de când a avut loc o scindare în 1951. De la data acestei separări, foarte mult timp a fost folosit de către fracţiunile potrivnice, luptând una împotriva alteia şi ocupându-se cu disensiunile din rândurile lor. Din cauza aceasta, ei au avut mai puţin timp şi energie să lupte împotriva Bisericii Adventiste.

Amândouă organizaţiile poartă nume aproape identice. Totuşi, o fracţiune face referire la sine ca fiind „Societatea Misionară Internaţională". Originea lor comună îşi are rădăcina în greşeala făcută de unii conducători ai Bisericii Adventiste din Europa, la începutul primului război mondial. Pentru o identificare mai uşoară, voi folosi iniţialele SMI pentru gruparea „Societatea Mondială Internaţională" şi „Mişcarea 51" pentru gruparea care s-a separat de SMI în timpul luptei pentru putere, în anul 1951.

Adventismul german înaintea şi în timpul primului război mondial

Pentru a înţelege originea mişcării de reformă din timpul primului război mondial, în propriul ei context, este necesar a înţelege ceva

despre lucrarea adventistă din Europa, în contrast cu aceea din America. De asemenea, este necesar să înţelegem direcţia luată de conducerea bisericii din Europa, atunci când se apropia izbucnirea primului război mondial. Şi este de un real folos a compara mentalitatea europeană cu cea americană, pentru a înţelege cum a luat fiinţă această mişcare.

L.R.Conradi (1856-1939), un german emigrat în America, a primit solia adventiştilor de ziua a şaptea în 1878, în Iowa. Opt ani mai târziu (1886) biserica l-a trimis să lucreze în Europa, unde el a reuşit o rapidă dezvoltare a bisericii din Germania. El a devenit principalul stâlp al adventismului german, ca şi în alte regiuni ale Europei. Conducerea lui puternică, forte, a continuat timp de treizeci şi cinci de ani. Sub conducerea sa, lucrarea părea să progreseze. Chiar E.G.White mărturisea, în 1901, că Conradi „făcea lucrarea mai multor oameni".[1]

În timp ce la suprafaţă toate păreau că merg bine, influenţe subtile erau la lucru, iar mai târziu, aveau să afecteze în mod negativ biserica din Europa, şi aceasta pentru mulţi ani. Se pare că în lucrarea lui Conradi a început să pătrundă ceva din naţionalismul german. El a început să minimalizeze mişcarea milerită din America, dar şi importanţa Spiritului Profetic.

„În timp ce traducea şi revizuia „Istoria Sabatului" a lui J.N.Andrews, Conradi a făcut cercetări profunde în scrierile reformatorilor protestanţi. El a ajuns să fie mai mult şi tot mai mult atras de ideea că, în realitate, Luther a fost acela care a vestit întreita solie îngerească. Aceasta l-a făcut să minimalizeze întreaga mişcare milerită din America. Este posibil ca aceste păreri ale lui să fi căpătat o coloratură naţionalistă germană, atât de predominantă în regiunea în care el a lucrat în perioada dinaintea primului război mondial. Unii cred că despărţirea sa de Ellen White s-a datorat faptului că ea nu s-a complăcut în rolul unei bune „housfrau" (gospodine) germane, mulţumită să joace un rol subordonat în problemele bisericii." [2]

Între timp, în Europa au fost întâmpinate greutăţi care nu existau în America, în mod deosebit în domeniul păstrării Sabatului şi a serviciului militar. Copiilor li se cerea prin lege să frecventeze şcoala în

Sabat. Cea mai bună excepţie pe care conducătorii bisericii au putut s-o stabilească cu autoritatea de stat a fost aceea ca să li să permită copiilor să studieze Biblia la şcoală în ziua de Sabat, dar ei trebuia să fie prezenţi.[3] Rapoartele arată că tineri adventişti s-au supus cerinţelor datoriei lor militare în timp de pace, dar în mod frecvent ei mergeau la închisoare pentru refuzul lor de a lucra şi de a împlini îndatoririle lor în ziua Sabatului. [4]

În timp ce se afla în Europa, chiar Ellen White, aşa cum am amintit mai sus, a trebuit să facă faţă situaţiei încorporării pentru satisfacerea serviciului militar, în timp de pace, a fraţilor din Elveţia. Pentru unii, aceasta poate să fie o surpriză, dar ea nu a luat cuvântul împotriva faptului ca fraţii să satisfacă serviciul militar, ci mai degrabă i-a încurajat să fie credincioşi. Această problemă va fi tratată mai în amănunt într-un capitol viitor.

Ellen G.White a fost în totul de acord cu învăţătura lui Ioan Botezătorul, atunci când el a fost chestionat de către ostaşii romani. Ei l-au întrebat, cerându-i informaţii cu privire la datoria lor.

„Nişte ostaşi îl întrebau şi ziceau: 'Dar noi ce trebuie să facem?' El le-a răspuns: 'Să nu stoarceţi nimic de la nimeni prin ameninţări, nici să nu învinuiţi pe nimeni pe nedrept, ci să vă mulţumiţi cu lefurile voastre" (Luca 3,14-15). Să reţinem faptul că el nu le-a spus că ei trebuie să-şi dea demisia din armată.

La începutul primului război mondial, când s-au făcut presiuni mai puternice asupra conducerii noastre de către autorităţile de stat, unii s-au supus şi i-au învăţat pe membrii bisericii să-şi îndeplinească obligaţiile militare în ziua Sabatului, aşa cum alţi ostaşi le îndeplinesc în ziua de duminică. Într-o scrisoare adresată ministerului de război din Berlin, pe data de 4 august 1914, s-a făcut următoarea declaraţie:

Excelenţei Sale Domnului general şi ministru de război:

Deoarece adesea punctul nostru de vedere cu privire la datoria pe care o avem faţă de autorităţile de stat, de asemenea şi datoria noastră faţă de serviciul militar în general, şi în mod special, refuzul nostru de a fi, în timp de pace, activi, în ziua Sâmbetei (Sabat) este considerată

ca fanatică, pentru aceasta, mi-am luat libertatea, Excelenţă, să vă prezint în cele ce urmează principiile adventiştilor de ziua a şaptea germani, în mod deosebit acum, în situaţia prezentă de război.

În timp ce rămânem la principiile fundamentale ale Sfintelor Scripturi şi căutăm să îndeplinim preceptele creştinismului, păzind ziua de odihnă (Sabatul) pe care Dumnezeu a stabilit-o de la început, străduindu-ne să lăsăm la o parte orice lucruri în această zi, totuşi, în aceste vremuri tensionate, ne-am legat laolaltă pentru apărarea ,,patriei, şi în aceste împrejurări, noi vom purta armele în ziua Sâmbetei (Sabat). În această problemă ne fundamentăm poziţia pe textele Scripturii pe care le găsim în 1 Petru 2,13-17. (semnat) H.F. Schubert, preşedinte.

În martie anul următor, 1915, mai mulţi conducători ai Diviziunii, inclusiv L.R.Conradi, au semnat o altă scrisoare care confirmă aprobarea lor faţă de această poziţie. În timp ce această declaraţie de pe urmă a fost trimisă în numele Diviziunii Europene, ea nu a avut sprijinul fiecărui membru al comitetului Diviziunii (unii dintre aceşti membri s-au opus cu putere la ceea ce ei au considerat că este o poziţie neavenită - nepotrivită).

Dezvoltarea protestului

Atât această poziţie cu privire la serviciul militar combatant, cât şi îndeplinirea îndatoririlor militare în Sabat sunt în mod clar în opoziţie cu tradiţionala poziţie luată de adventişti în timpul războiului civil din Statele Unite. Când membrii noştri germani au fost confruntaţi cu această nouă poziţie, mulţi au început să protesteze tot aşa cum mulţi au protestat la o sugestie asemănătoare, făcută de James White în timpul războiului civil din America. În loc ca, în linişte, să se roage în legătură cu această problemă şi să ceară sfat şi înţelepciune de la Dumnezeu, ei au călcat pe urmele unor credincioşi din timpul războiului civil. Ellen White descria astfel situaţia de atunci:

,,În Iowa, ei au dus lucrurile prea departe şi au ajuns la fanatism. În loc de a fi călăuziţi de raţiune şi de o judecată sănătoasă, ei au îngăduit ca să fie conduşi de sentimente. Ei erau gata să devină martiri pentru Isus. Oare toate aceste sentimente i-au condus la Dumnezeu? La o mai mare umilinţă înaintea Lui? I-a ajutat acest lucru să se încreadă în puterea Lui de a-i scăpa din încercările în care puteau fi aduşi? O, nu! În loc să-şi înalţe cererile lor la Dumnezeul cerurilor şi să se sprijine în totul numai pe puterea Lui, ei s-au adresat autorităţilor şi au fost refuzaţi. Ei şi-au dat pe faţă slăbiciunea şi şi-au manifestat lipsa de credinţă. Toate acestea au făcut ca această clasă deosebită a păzitorilor Sabatului să fie pusă în mod special în atenţie şi expusă unor situaţii dificile de către aceia care nu aveau nici un fel de simpatie pentru ei." [5]

Şi astfel s-a făcut că unii membri, care s-au opus acestei noi şi neavenite poziţii, luate de câţiva conducători din Europa la începutul primului război mondial, au început să protesteze în mod viguros. Acest protest pare să fi fost puternic în mod special în Bremen, Germania. În acest oraş, opoziţia a devenit foarte gălăgioasă împotriva conducerii bisericii. Protestele au fost atât de puternice, încât conducerea Conferinţei a trebuit să fie chemată să liniştească nemulţumirea ce fusese generată. Datorită acestor proteste, adunările bisericii au fost întrerupte. Ei nici nu puteau să încheie aceste întâlniri cu cântare şi rugăciune. [6]

Fără îndoială, aceşti protestatari au avut intenţii bune; cu toate acestea, certurile lor au dus la dezagregarea serviciilor divine în biserică. Aşa cum a fost cazul şi în timpul războiului civil american, aceşti membri protestatari au ,,confundat zelul şi fanatismul cu conştiinciozitatea". Această situaţie a făcut ca cei din conducere să reacţioneze cu alte acţiuni neavenite şi aceştia i-au exclus pe protestatari fără cuvenita judecare a lor. Faptul acesta, la rândul lui, a dat loc la simţăminte dure, creşterea înstrăinării, împreună cu un spirit de opoziţie şi persecuţie din partea ambelor părţi implicate în această problemă. Ar fi fost cu mult mai bine dacă toţi credincioşii ar fi dat ascultare sfaturilor Spiritului Profetic, date adventiştilor americani în timpul războiului civil.

„Aceia care vor fi cel mai bine pregătiţi să-şi sacrifice mai degrabă viaţa, dacă s-ar cere acest lucru, decât să se aşeze într-o poziţie din care ei nu pot asculta de Dumnezeu, vor avea cel mai puţin de spus. Ei nu se vor mândri cu aceasta. Vor avea simţăminte profunde şi vor medita mult, iar rugăciunile lor stăruitoare se vor înălţa către ceruri, pentru înţelepciune, spre a şti cum să acţioneze, şi har pentru a putea îndura. Aceia care au simţământul că în temere de Dumnezeu ei nu se pot angaja în mod conştient în acest război vor fi foarte liniştiţi; iar atunci când vor fi cercetaţi, vor spune în mod simplu ceea ce sunt datori să spună, pentru a răspunde celui ce-l anchetează, ca să se înţeleagă faptul că ei nu au nici o simpatie faţă de răzvrătire. [7]

Membrii excluşi au început apoi un război deschis împotriva bisericii adventiste, un „război" care, adesea, a devenit foarte înverşunat. Aceia care s-au opus participării la ostilităţile militare şi-au întors acum armele împotriva bisericii şi au căutat să discrediteze conducerea şi pe membrii ei.

Deoarece, la data aceea, cei excluşi nu erau organizaţi, aveau să se ridice diferiţi vorbitori ce pretindeau că fac parte din această grupare. În curând, a devenit însă foarte dificil a cunoaşte cine era şi cine nu era asociat cu aceste deziderate. Ca un rezultat al acţiunilor fanatice a unora care pretindeau a fi reformişti, conducerea bisericii adventiste s-a înstrăinat mai mult de ea, trăgându-se concluzia că întreaga mişcare era alcătuită din astfel de oameni. Aceasta, desigur, a slăbit mult posibilităţile de reunificare de mai târziu.

Anumite persoane pretind că au avut viziuni în legătură cu încheierea timpului de probă. Cu toate acestea, reformiştii de astăzi nesocotesc şi neagă faptul că aceste persoane au făcut parte din mişcarea lor. Dacă au fost sau nu, nu aceasta este în realitate problema. Ceea ce contează este faptul că ei erau consideraţi de către conducerea bisericii ca făcând parte din mişcare.

Acţiuni foarte nesocotite şi rele au fost comise de către unii dintre aceşti disidenţi, care au tipărit broşuri cu conţinut controversat, care au dat impresia că au fost publicate de către editura adventistă. Alţii

au mers atât de departe, încât au cerut ca proprietăţile bisericii să le fie date lor.

Omul care mai târziu avea să devină principalul purtător de cuvânt al mişcării, Edmond Doerschler, a susţinut că oficialităţile bisericii au furat proprietăţile bisericii de la adevăraţii credincioşi. Este interesant de reţinut faptul că el era persoana care a fost aleasă să-i reprezinte pe membrii excluşi înaintea fraţilor lor de la Conferinţa Generală în 1920.[8] Pentru că el era purtătorul de cuvânt al grupării, conducerea bisericii a interpretat cuvintele lui ca fiind ale întregii mişcări.

În 1919, mai înainte ca membrii excluşi să fi stabilit oficial ce poziţie a luat Conferinţa Generală Adventistă în această problemă a serviciului militar, ei au publicat 10.000 de exemplare ale unei broşuri care descria biserica adventistă ca fiind femeia apostată. Această broşură avea ilustraţii înfăţişând adevărata biserică din Apocalipsa 12 şi biserica apostată din Apocalipsa 17. În acest document, ei au încercat să dovedească, din scrierile Ellenei White, că expresia „a căzut Babilonul" se aplică adventiştilor de ziua a şaptea. [9] Acest lucru a fost făcut în ciuda faptului că ea a declarat în mod expres că niciodată nu trebuie făcută o astfel de afirmaţie.

„Când se ridică cineva, fie între voi, fie din afara voastră, care are o solie ce declară că poporul lui Dumnezeu este considerat a fi Babilon şi pretinde că marea strigare este o chemare de a ieşi din ea, poţi să şti că unul ca acesta nu rosteşte solia adevărului. Nu-l primiţi, nu-i ziceţi bun venit, căci nu Dumnezeu i-a vorbit şi El nu i-a dat nici o solie, ci el aleargă mai înainte de a fi trimis." [10]

În mod evident, primii reformişti nu cunoşteau această declaraţie. Dar de când au fost confruntaţi cu ea, cum şi cu alte declaraţii asemănătoare ale inspiraţiei divine, ei au fost mult mai atenţi în ultimii ani cu terminologia lor. Cu toate acestea, linia de bază a soliei lor este încă aceeaşi: „Biserica a căzut şi noi suntem acum adevăraţii adventişti." Mântuirea ta depinde de hotărârea de a face parte dintre „cei puţini, dar credincioşi". Ei merg chiar atât de departe, încât să explice declaraţia de mai sus, subliniind cuvintele: „Ei aleargă mai

înainte de a fi trimişi." Pentru ei, această frază înseamnă că va veni timpul când se va face o astfel de declaraţie. Se trage o astfel de concluzie în ciuda unei clare sublinieri contrare.

În 1919, membrii excluşi s-au organizat într-un corp bisericesc sub numele de (tradus mai liber) „Societatea Misionară Internaţională a adventiştilor de ziua a şaptea, stând neabătut pe poziţia de la 1844, Uniunea Germană neclintită de la 1844." Titlul descoperă în sine necunoaştere de către disidenţi a istoriei advente. Mai târziu, când au fost găsite declaraţii ale Spiritului Profetic care vorbea despre o mişcare de reformă, ei s-au considerat pe ei ca îndeplinind o astfel de profeţie. Pentru acest motiv, organizaţia şi-a schimbat numele în „Adventişti de ziua a şaptea, mişcarea de reformă".

Încercări de a rezolva situaţia germană

Când preşedintele Conferinţei Generale, fr. D.G.Daniells, a venit în Germania în 1920 pentru a examina problemele în conflict, el nu s-a întâlnit cu un grup de credincioşi disidenţi care rămăseseră credincioşi bisericii şi doctrinei ei. De data aceasta, el a fost obligat să facă faţă unei organizaţii pe deplin organizate, care începuse să lucreze deja în opoziţie cu biserica şi conducerea ei. Pe lângă aceasta, mişcarea a intrat pe mâna unor oameni nestatornici şi iraţionali.

Amândoi purtătorii de cuvânt ai grupării excluse la întâlnirea de la 1920 au părăsit mai târziu mişcarea de reformă. Edmond Doersctler, principalul purtător de cuvânt, şi-a înfiinţat, un an mai târziu, propria sa mişcare în Olanda. Aici, el a acţionat ca un prinţ peste membrii săi într-un mod foarte necreştinesc şi în final a murit într-un aşezământ pentru bolnavi mintali. Celălalt reprezentant, H. Spankanbel, a devenit mai târziu nazist.

Discuţiile purtate cu fr. Daniells au adus la lumină faptul că liderii, conducătorii mişcării de reformă, comiseseră multe dintre greşelile pentru care ei îi acuzaseră pe conducătorii adventişti că le-au săvârşit. Acest lucru era în mod deosebit adevărat cu privire la acţiunile arbi-

trare împotriva membrilor care nu erau de acord cu conducerea. Au fost multe ocazii în care reformiştii au fost excluşi din propria lor mişcare fără cuvenita judecare de către comitet, şi nu de comunitate, în armonie cu rânduielile bisericii. Se pare că reformiştii erau totuşi prea mândri ca să admită că şi ei puteau greşi.

Această poziţie este încă şi astăzi cuvântul lor de ordine. Conducătorii reformişti refuză să admită că pot greşi. Preşedintele Conferinţei Generale a fracţiunii SMI a mişcării a luat o astfel de poziţie, încât a fost la un pas de a se declara infailibil. A nu fi de acord cu vreuna din hotărârile sale înseamnă pur şi simplu pregătirea drumului pentru excluderea din biserică, în mod deosebit dacă eşti lucrător. Reţineţi, vă rog, unele dintre recentele declaraţii cu privire la aceasta:

„Dacă un membru al comitetului, menţionat la punctul 5, sau un delegat al societăţii violează principiile biblice sau este împotriva rânduielilor scrise sau nescrise ale bisericii, persoana vinovată poate ca, prin votul majorităţii simple a adunării societăţii, să fie îndepărtat din slujbă şi exclus din biserică."

Aşa cum am învăţat din proprie experienţă, rânduiala nescrisă era aceea de a asculta fără şovăire de orice dorinţă a preşedintelui Conferinţei Generale.

La Sesiunea Conferinţei Generale din 1983 (SMI), preşedintele Conferinţei Generale reformiste a stabilit o serie de condiţii, printre care: Fiecare membru al Comitetului Conferinţei Generale trebuie să se consacre trăirii cu credincioşie a principiilor, să aducă la îndeplinire instrucţiunile preşedintelui şi să nu dea loc la răzvrătire." [12] Cu o ocazie mai înainte, când preşedintele a fost întrebat de un membru al Comitetului Conferinţei Generale de ce a acţionat în mod direct contrar hotărârilor comitetului, răspunsul său a fost acela că, pentru el, comitetul este numai consultativ.

Reformiştii din Germania au concepţia europeană a autoritarismului. Ei nu pot înţelege modul plin de iubire de a lucra cu un membru greşit, mai degrabă decât de a-l exclude imediat, dacă cumva el n-a urmat în totul hotărârile conducerii bisericii. Ei s-au simţit ofensaţi de

faptul că Conferinţa Generală Adventistă, după ce a declarat că membrii trebuie să fie necombatanţi, nu i-a condamnat şi nu i-a exclus pe aceia care n-au văzut problema în aceeaşi lumină în primul război mondial.

Deoarece Conferinţa Generală Adventistă n-a desfiinţat imediat Diviziunea şi nu i-a exclus pe conducătorii ei, ca pedeapsă pentru păcatele lor, reformiştii susţin că Conferinţa Generală á devenit răspunzătoare şi că, de fapt, în realitate ei au aprobat greşeala lor. Luând o astfel de poziţie, ei se dovedesc a fi pur şi simplu necunoscători ai rânduielilor şi organizaţiei ei. Acest lucru este foarte clar arătat de către fr. L.H. Christian:

„O Diviziune a Conferinţei Generale era, la data aceea, o organizaţie constituită în mod normal, având un statut; o astfel de Diviziune poate fi organizată sau desfiinţată numai de sesiunea qvadrienală a Conferinţei Generale. Prima sesiune a Conferinţei Generale după începutul primului război mondial a avut loc la San Francisco, în 1918. [13]

Diviziunea Europeană a fost desfiinţată mai târziu, în acel an. Conducerea Conferinţei Generale a mişcării de reformă consideră că are dreptul, chiar fără să consulte adunarea generală, să înlocuiască un preşedinte de uniune, dacă ea, conducerea Conferinţei, consideră că acesta a făcut o greşeală. Nu numai că ei cred în această practică, ci au exercitat adesea această pretinsă autoritate. Ei au neglijat sfatul Spiritului Profetic care spune: „Faptul că oamenii fac greşeli nu trebuie să ne determine să credem că ei nu mai sunt vrednici să constituie obiectul purtării noastre de grijă." [14]

Când fr. Daniells şi mulţi alţi fraţi din Conferinţa Generală Adventistă din America s-au întâlnit cu reprezentanţii grupării de reformă, aceştia din urmă le-au pus patru întrebări. Mai târziu, reformiştii au pretins că, întrucât n-au primit un răspuns satisfăcător la întrebările lor, nu a putut să aibă loc nici o reunire.

Prezentând numai o parte a istoriei, reformiştii fac să pară că eşecul reunirii îi aparţine fratelui Daniells. Adevărul însă este acela că ei înşişi poartă în mare măsură această vină. Fr. Daniells şi conlucrătorii lui le-au adresat reformiştilor multe întrebări importante

despre care, regretabil, dar trebuie să spunem, majoritatea reformiştilor nu sunt informaţi. Eu personal nu am cunoscut nimic despre aceste întrebări, în ciuda faptului că am fost născut şi crescut în mişcarea de reformă. Numai după ce am părăsit mişcarea am cercetat - pentru mine - aceste probleme.

Aceste întrebări au fost stânjenitoare pentru reprezentanţii reformiştilor. Unele dintre întrebările puse de conducerea adventistă erau cu privire la acuzaţiile teribile pe care reformiştii le aduceau bisericii. O întrebare pusă de fr. Daniells suna astfel: „Este ideea dumneavoastră că acest tablou al adevăratei biserici reprezintă organizaţia voastră, iar celălalt tablou, înfăţişând biserica apostată, reprezintă organizaţia noastră?" La această întrebare, reprezentantul reformist, după ce a admis că el nu ştie ce poziţie au luat fraţii din America în recentul război, a răspuns: „Aici, în Germania, noi reprezentăm adevărata biserică, iar ei o reprezintă pe cea apostată." [15]

Reformiştii au adoptat poziţia că până şi a face lucrare medicală în armată înseamnă a face „slujba diavolului". Fratele Daniells nu a putut accepta această poziţie extremistă, în lumina istoricei poziţii luate de adventişti în timpul războiului civil. Raportul arată că ei erau dispuşi să participe la serviciul militar atâta vreme cât ei nu vor fi puşi în situaţia de a viola conştiinţa lor. Aceasta a fost de asemenea poziţia luată de fraţii americani în timpul primului război mondial.

Fratele Daniells a scos în evidenţă faptul că, în recentul conflict, unii fraţi din America au avut dificultăţi în a determina poziţia cea bună pe care trebuie s-o ia, exact aşa cum a fost cazul şi cu ocazia războiului civil. După discuţii prelungite, ei au hotărât să ia aceeaşi poziţie pe care a luat-o biserica în timpul războiului civil şi s-au declarat necombatanţi. Ei au declarat totuşi, în mod sincer, că au existat deosebiri de opinii cu privire la limitele reale ale unei astfel de poziţii. Conducătorul adventist a declarat atunci că hotărârea finală a ceea ce este bine sau rău trebuie să fie lăsată pe seama conştiinţei individuale a membrilor.

Această ultimă declaraţie i-a supărat profund pe reformişti, care au considerat că biserica trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru conştiinţa fiecăruia dintre membrii ei. În gândirea reformiştilor nu este nici un loc pentru răspunderea individuală faţă de Dumnezeu. Din contră, responsabilitatea colectivă trebuie să fie exercitată din partea bisericii pentru fiecare membru. Mulţi doresc ca orice îndatorire să fie determinată de conducerea bisericii. Această poziţie nu ia în consideraţie astfel de declaraţii ca acestea:

„În materie de conştiinţă, sufletul trebuie să fie lăsat liber. Nimeni nu trebuie să stăpânească asupra minţii altuia, să judece în locul altuia sau să-i prescrie ce este dator să facă. Dumnezeu dă fiecărui suflet libertatea să gândească şi să urmeze propriile sale convingeri. Fiecare dintre noi are să dea socoteală despre sine însuşi înaintea lui Dumnezeu. Nimeni nu are dreptul de a contopi individualitatea sa cu a altuia. În toate lucrurile, când este vorba de principii, fiecare să fie pe deplin încredinţat în mintea lui. (Rom. 14,12.5). În Împărăţia Domnului Hristos nu există nici o apăsare arogantă, nici o constrângere cu privire la felul de a fi. Îngerii cerului nu vin pe pământ să primească şi să pretindă adorare, ci, ca soli ai milei, vin să conlucreze cu omul în lucrarea de înălţare a neamului omenesc.“ [16]

„Ca popor, credinţa şi practicile noastre trebuie să fie stimulate, înviorate de către Duhul Sfânt. Nici o putere stăpânitoare, care să-l oblige pe om să se supună poruncilor unei minţi trecătoare, n-ar trebui să fie exercitată. 'Nu vă încredeţi în om, în ale cărui nări nu este decât suflare' (Is. 2,22), porunceşte Domnul. Îndreptând mintea oamenilor să se sprijine pe înţelepciunea omenească, noi punem un văl între Dumnezeu şi om, astfel încât nu se mai vede nimic din Cel ce este nevăzut.“ [17]

În general, conducerea mişcării de reformă este dispusă să dea directive pentru fiecare amănunt al vieţii membrilor ei. Conducerea Conferinţei Generale cere ca toate materialele pregătite pentru publicare, în orice parte a lumii, să fie mai întâi aprobat de ei. În acest fel, câţiva oameni de la vârf vor controla ceea ce crede fiecare membru.

Nu este loc pentru posibilitatea gândirii sau a cercetării din partea membrilor sau chiar a lucrătorilor. Conducerea nu are încredere în nimeni, nici chiar în comitetele pentru publicaţii, alese în mod legal în diferite ţări. Conducătorii Conferinţei Generale nu doresc să le permită acestor comitete să aleagă ceea ce vor să publice. Reţineţi, vă rog, sfaturile Inspiraţiei divine cu privire la această problemă:

„Când oameni din orice departament al lucrării lui Dumnezeu caută să aducă sub controlul lor mintea şi talentele instrumentelor omeneşti alese de Dumnezeu, ei îşi asumă o autoritate asupra aproapelui lor, pe care nu o pot menţine fără nedreptate şi nelegiuire. Dumnezeu n-a aşezat pe nimeni ca judecător, nici al celor scrise şi nici al celor rostite de slujitorii lui Dumnezeu.“ [18]

Atitudinea rigidă, fixă, a mişcării de reformă

Atitudinea rigidă, fixă, a mişcării de reformă a făcut imposibilă lucrarea în vederea unităţii între această organizaţie şi biserica adventistă. Această rigiditate, acest fixism, mai mult decât orice altceva, este ceea ce desparte aceste două organizaţii. Biserica adventistă urmează sfaturile Spiritului Profetic, că pentru fiecare învăţătură noi trebuie să cerem un clar „Aşa zice Domnul“. (Vezi *Marea Luptă*, pag. 545, ed. 1981). Mişcarea de reformă susţine dreptul de a legifera pentru popor, în cazurile în care Cuvântul lui Dumnezeu tace şi, de asemenea, şi în alte situaţii, chiar şi atunci când Spiritul Profetic declară exact contrariul. Asumându-şi această poziţie, organizaţia s-a întors la autoritarismul bisericii romane.

„Roma a ascuns Biblia de popor şi a cerut tuturor oamenilor să primească în schimb învăţăturile ei. Se ştie că lucrarea reformaţiunii a fost aceea de a restabili Cuvântul lui Dumnezeu înaintea oamenilor, dar nu este oare prea adevărat că, în bisericile din timpul nostru, oamenii sunt învăţaţi să-şi întemeieze credinţa mai degrabă pe crezul şi pe învăţăturile bisericii lor decât pe Scripturi?“ (T.V., ed. 1981, pag. 353).

Este un fapt trist acela că reformiştii îşi pun o mai mare încredere în „principiile de credinţă", în declaraţia lor de credinţă, decât în Biblie. Această cărticică a devenit un crez neînduplecat.

Reformiştii consideră în mod categoric că organizaţia lor formează poporul deosebit al lui Dumnezeu şi că mişcarea nu poate face nimic rău. Cu o ocazie, i-am relatat preşedintelui Conferinţei Generale despre o vizită cordială pe care am avut-o cu o înaltă oficialitate a bisericii adventiste. El a răspuns: „Sunt unii oameni credincioşi în biserica adventă; în final, aceştia se vor alătura mişcării reformiste". Cam atât despre mândria spirituală a reformiştilor.

De la despărţirea dintre reformişti şi Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea din 1914, au avut loc mai multe încercări de reunire. Prima, care a fost deja menţionată, a vut loc în 1920, când fratele Daniells s-a întâlnit cu reprezentanţii reformiştilor. În 1922, reformiştii au cerut să fie ascultaţi la Sesiunea Conferinţei Generale de la San Francisco. Dar fratele Daniells n-a fost de acord, aceasta datorită experienţei lui anterioare din 1920. Privind retrospectiv, aceasta a fost, probabil, o greşeală din partea sa, dar hotărârea luată trebuie să fie înţeleasă în lumina experienţei anterioare. De atunci au mai fost şi alte întâlniri. Dar şi acestea s-au terminat fără rezultat, datorită inflexibilităţii şi a spiritului îndreptăţirii de sine a conducătorilor reformişti, care cred că adventiştii trebuie să accepte punctul de vedere reformist pentru a sta drept înaintea lui Dumnezeu.

Reformiştii susţineau că ei au fost chemaţi de Dumnezeu să ducă mai departe mişcarea lor şi că biserica adventistă a apostaziat de la adevăr. Ca rezultat, chiar cărţile Spiritului Profetic publicate după moartea Ellenei White sunt privite cu suspiciune. În felul acesta, ei singuri se izolează de sfaturile care ar putea corecta ideile lor greşite.

Chiar dacă problema serviciului militar ar putea fi rezolvată în armonie cu poziţia reformiştilor, aceea a unei totale obiecţiuni din motive de conştiinţă (refuzul de a satisface serviciul militar, indiferent unde şi cum), majoritatea reformiştilor ar refuza însă unificarea cu biserica adventistă. Ei vor găsi alte motive pentru a rămâne o mişcare

aparte. Membrii sunt în mod constant alimentaţi cu rapoarte rele cu privire la acţiunile adventiste din diferite părţi ale lumii. Fără îndoială, ei sunt angrenaţi în cruciada pentru separarea de biserica adventistă.

De-a lungul anilor, de la despărţirea din 1914, mişcarea a adoptat alte învăţături care se abat de la învăţătura adventă. Astăzi, conducerea susţine cu tărie aceste învăţături, în ciuda tuturor dovezilor Bibliei şi ale Spiritului Profetic care învaţă contrariul. De această problemă ne vom ocupa într-un alt capitol.

Note

1. R.W. Schwarz, Light Bearers to the Remnant (Mountain View, CA P.P.P. Ass. 1979), pag. 475.
2. Idem.
3. Idem, pag. 220.
4. Idem, pag. 219; vezi, de asemenea, O.Kramer, Experienţa tatălui meu.
5. 1T., pag. 356-357.
6. Această mărturie aparţine lui O.Kramer, tatăl meu, care, ca tânăr, era prezent acolo.
7. 1T., pag. 357.
8. Raportul unei întâlniri cu mişcarea de opoziţie, 21-23 iulie, 1920, la Friedensau, pag. 21.
9. Idem, pag. 23.
10. E.G.White, Testimonies to Ministers (Mărturii pentru predicatori; Mountain View, CA P.P.P.A. 1962), pag. 41.
11. Charta Societăţii Misionare Internaţionale a adventiştilor de ziua a şaptea, mişcarea de reformă, Conferinţa Generală 1973.
12. The Sabbath Watchman, ianuarie-februarie 1984.
13. L.H.Christian, The Aftermath of Fanaticism or a Counterfreit Reformation, pag. 21.
14. TM, pag. 304.
15. Raportul unei întâlniri cu mişcarea de opoziţie, Iulie 21-23, 1920, la Friedensau, pag. 32.
16. H.L.L., Ed. 1981, pag. 536.
17. TM pag. 483.
18. Idem, 293.
19. T.V./388.

Capitolul 3

Istoria adventiştilor reformişti, mişcarea de reformă

Ca un ghid pentru verificarea pretenţiilor spirituale, Domnul Hristos a dat cunoscutul Său test, „testul rodirii" - „după roadele lor îi veţi cunoaşte" (Mat. 7,20). Cititorul acestei broşuri îşi poate aplica testul, pe măsură ce ne întoarcem acum să urmărim istoria mişcării de reformă.

Am văzut că adventiştii de ziua a şaptea, mişcarea de reformă, au început cu ceea ce ar putea fi considerat ca fiind un protest bine întemeiat împotriva poziţiei greşite, luate de unii conducători ai bisericii adventiste din Europa, la izbucnirea primului război mondial. Am observat, de asemenea, că mişcarea a activat cu îngâmfare, organizându-se într-o forţă activă împotriva bisericii mame, mai înainte ca să se facă încercări corespunzătoare pentru reunire.

Mândria spirituală manifestată de conducătorii ei a împiedicat reunirea în 1920 şi la toate celelalte încercări ce au urmat. În mod normal, se ridică următoarea întrebare: „Care a fost istoria mişcării din acel moment important al despărţirii (1914) şi până în prezent? Avem noi oare dovezi că reformiştii au o chemare specială din partea lui Dumnezeu şi că ei au primit deosebita Sa binecuvântare?

Reformiştii cred că mişcarea lor constituie o împlinire a profeţiei şi, de asemenea, că ei sunt chemaţi de Dumnezeu ca să transmită lumii ultima solia de avertizare. Ei consideră că biserica adventistă a

apostaziat. Ei susţin că mişcarea lor este o împlinire a reformei profetice despre care se vorbeşte în *Mărturii*:

„În viziune de noapte mi-au trecut pe dinainte reprezentări ale unei mari mişcări de reformă în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Mulţi Îl lăudau pe Dumnezeu. Bolnavii erau vindecaţi şi alte minuni erau săvârşite. Un spirit de mijlocire se da pe faţă chiar aşa cum s-a manifestat înainte de Ziua Cincizecimii. Sute şi mii erau văzuţi vizitând familii şi explicându-le Cuvântul lui Dumnezeu. Inimi erau convinse prin puterea Duhului Sfânt şi se da pe faţă un spirit de adevărată convertire. În toate părţile, uşi erau larg deschise pentru proclamarea adevărului. Lumea părea să fie luminată de influenţa cerească. Mari binecuvântări erau primite de sincerul şi slăvitul popor al lui Dumnezeu. Am auzit glasuri de mulţumire şi laudă şi părea să aibă loc o reformaţiune ca aceea la care am fost martori în 1844."[1]

Până şi cei mai optimişti reformişti îşi dau seama că această descriere nu reprezintă în nici un fel adevărata stare a reformiştilor de astăzi sau din oricare alt timp din istoria lor. Ei speră că o astfel de condiţie va ajunge să dea rezultate cândva, în viitor.

După încercările nereuşite de reunire cu biserica adventistă din 1920 şi 1922, reformiştii au purces să ducă lumii solia lor. Ei au organizat o conferinţă generală în 1925, timp în care au stabilit punctele fundamentale de credinţă şi reguli organizatorice, publicate într-o broşură intitulată: „Principii de credinţă şi rânduieli ale bisericii". Fără îndoială că scrierea lor a fost făcută cu bună credinţă după informaţiile pe care le-au putut avea. Reformiştii aveau acces limitat la *Mărturiile* Spiritului Profetic datorită faptului că le lipseau cunoştinţele necesare de limbă engleză. Numai parte mică din scrierile Ellenei White le erau la dispoziţie în limba germană. În consecinţă, în această perioadă de timp, au fost adoptate unele învăţături care nu sunt în armonie cu punctele de credinţă adventiste sau cu Spiritul Profetic. Acest lucru este de înţeles şi scuzabil. Însă, de neînţeles, este ceea ce s-a întâmplat după ce au ajuns să aibă la dispoziţie mai multe *Mărturii*

şi după ce le-a fost descoperită mai multă lumină. Motivul se află în motto-ul de bază reformist:

Un motto greşit aplicat

Unul din cuvintele de ordine ale mişcării de reformă este: „Înapoi la cărările cele vechi" (vezi Ieremia 6,16). Însă, problema este aceea că adeseori ei nu ştiu care sunt cărările cele vechi. În timp ce, în decursul anilor, au încercat să păstreze „vechile cărări", ei au cules, de asemenea, greşeli vechi, la care ţin cu îndârjire, fără să ţină seama de dovezile ce vorbesc împotriva lor.

Unii conducători reformişti păstrează unele greşeli, transmise şi învăţate de primii adventişti. Un astfel de exemplu este poziţia pe care o au unii conducători cu privire la natura Domnului Hristos, deoarece unii pionieri, cum este de exemplu Uriah Smith, cel puţin până la un anumit moment din experienţa lor, au crezut că Domnul Hristos este o fiinţă creată. Unii reformişti şi-au însuşit această învăţătură. Pentru ei, această învăţătură este „vechea cărare" a pionierilor adventişti şi trebuie să fie bună, corectă. Procedând astfel, ei resping declaraţiile clare ale Spiritului Profetic cu privire la această problemă.

În primul nume al organizaţiei pe care l-au adoptat, ei au pretins că păstrează învăţăturile mişcării advente de la 1844. Ei încă susţin acest lucru, fapt ce arată că nu au o corectă cunoaştere a faptelor, a istoriei bisericii advente. A păstra învăţăturile de la 1844 înseamnă că membrii lor trebuie să păzească duminica, să mănânce carne de porc, să fie fumători, etc.

Pretenţia aceasta trece cu vederea faptul că, pentru poporul advent, adevărul a fost şi trebuie să fie progresiv. Ca rezultat al acestei greşite concepţii, învăţăturile în cadrul mişcării de reformă s-au pietrificat, fiind limitate la punctele de vedere ale primilor ei conducători, fără să mai fie loc pentru o continuă dezvoltare spirituală. Lucrătorii au fost daţi afară deoarece au învăţat că Domnul Hristos avea natură divină în timp ce era pe pământ, în ciuda faptului că atât Biblia, cât şi Spiritul

Profetic sunt extrem de clare în această problemă. Vom reveni asupra acestei probleme.

Motto-ul reformiştilor - „Înapoi la vechile cărări" - a împiedicat corectarea „Principiilor de Credinţă". Conducătorii îşi dau seama că există greşeli categorice în această broşură, dar nu doresc să recunoască, să admită, că strămoşii lor au putut să facă vreo greşeală. În consecinţă, broşura rămâne aşa cum a fost ea adoptată prima dată, fără să se admită nici măcar corectări editoriale.

De exemplu, conducătorii au refuzat să corecteze până şi greşelile tipografice, cum este de exemplu citarea pasajelor biblice care nu există. În alt caz, broşura citează în mod incorect din Spiritul Profetic. Broşura „Principiile" afirmă:

„Sora White scrie cu privire la aceasta: Volumele 'Spiritul Profetic' şi de asemenea 'Mărturiile' trebuie să fie introduse în fiecare familie păzitoare a Sabatului. De asemenea, cărţile trebuie să fie oferite tututor de către biserică la un preţ mic şi să se găsească, de asemenea, în biblioteci."[2]

Când citâm în original, găsim că este dată o solie cu totul opusă.

„Volumele 'Spiritul Profetic' şi, de asemenea, 'Mărturiile' trebuie să fie introduse în fiecare familie păzitoare a Sabatului şi fraţii trebuie să cunoască valoarea lor şi să fie chemaţi să le studieze. Nu este un plan înţelept acela de a vinde aceste cărţi la un preţ mic şi să avem numai un singur set într-o comunitate. Ele trebuie să se afle în biblioteca fiecărei familii şi să fie citite mereu şi mereu. Ele să fie păstrate acolo unde pot fi citite de mulţi, să fie chiar uzate datorită faptului că sunt citite de toţi vecinii."[3]

Chiar şi cunoaşterea acestor izbitoare erori n-a biruit teama acestor conducători reformişti de a face vreo schimbare în acest important document.

Delegaţii la sesiunea Conferinţei Generale reformiste (SMI) din 1978 au votat în unanimitate să se rescrie această broşură. Când s-a încercat însă o astfel de revizuire în comitetul Conferinţei Generale a devenit imediat evident că o astfel de revizuire va fi imposibilă. Unii

conducători cu mare autoritate par să creadă că a schimba până şi o virgulă ar însemna apostazie, o abatere de la credinţă.

Recent, în 1983, membrilor comitetului conferinţei generale li s-a cerut să rămână statornici în anumite situaţii. O astfel de declaraţie spune: „(El) se angajează să trăiască cu credincioşie principiile."[4] În felul acesta, reformiştii confirmă crezul lor şi refuză să se ocupe de greşelile aflate în document. Următoarele declaraţii ale Ellenei White descriu în mod cuvenit acţiunile lor:

„Unii s-au temut că, dacă ar recunoaşte că sunt greşiţi chiar şi într-un singur punct, alţii ar fi făcuţi să se îndoiască de întreaga teorie a adevărului. De aceea, ei au considerat că nu trebuie îngăduită o cercetare care ar duce la disensiuni şi dezbinare. Dar dacă acesta trebuie să fie rezultatul cercetării investigaţiei, atunci cu cât vine mai repede, cu atât mai bine. Dacă sunt dintre aceia a căror credinţă în Cuvântul lui Dumnezeu nu va rezista probei cercetării Scripturii, cu cât ei vor fi mai curând descoperiţi, cu atât va fi mai bine; căci după aceea va fi descoperită calea pentru a le arăta greşeala lor. Noi nu putem susţine că o dată luată o poziţie, sau o idee o dată susţinută, nu mai trebuie să fie abandonată în nici o împrejurare. Numai Unul singur este infailibil - Acela care este Calea, Adevărul şi Viaţa."[5]

„Aceia care mărturisesc că sunt slujitori ai viului Dumnezeu, în loc să se înalţe mai preusus de fraţi, trebuie să fie dispuşi a fi slujitorii tuturor şi să posede un spirit amabil şi plăcut. Dacă greşesc, ei trebuie să fie gata să mărturisească totul. Sinceritatea intenţiei nu poate sta ca o scuză pentru a nu mărturisi greşelile. Mărturisirea nu va micşora încrederea bisericii în solii săi, ci va sta ca un bun exemplu; un spirit de mărturisire va fi încurajat în biserică, iar rezultatul va fi o dulce unire între toţi."[6]

După organizarea mişcării de reformă în 1925, diferiţi lucrători au fost trimişi în câmpul mondial pentru a duce solia reformei pe diferite continente. Un lucrător a mers în America de Sud, pentru a înfiinţa biserica acolo. Mai mulţi au călătorit în Statele Unite şi în cele din urmă au organizat uniunea americană.

În decursul anilor, uniunea americană s-a dovedit a fi un motiv de necazuri pentru conducerea dictatorială a mişcării cu sediul în Germania.

Se pare că, deşi lucrătorii care au fost trimişi în America erau germani, ei au început în curând să respire aerul libertăţii din Statele Unite şi n-au mai dorit să fie supuşi dictaturii. Când au învăţat limba engleză şi au fost în stare să citească mai mult din Spiritul Profetic, au început să aibă păreri diferite de cele ale conducătorilor lor din Germania. Mereu şi mereu s-au făcut încercări de a determina mişcarea americană să se conformeze conferinţei generale din Germania. Posed documente care dau pe faţă o luptă pentru putere care a durat aproape 40 de ani, până când, în sfârşit, americanii s-au supus, în 1982, acestei dictaturi necontrolate.

Nu este scopul scriitorului acela de a înfăţişa toate amănuntele teribile ale spiritului care a fost la lucru în această mişcare, de la începuturile ei şi până în ziua de astăzi. O astfel de expunere nu ar servi la zidirea spirituală a nimănui. Cu toate acestea, realitatea este aceea că, în decursul anilor, a existat o continuă luptă pentru conducere în cadrul mişcării, cu repetate izbucniri.

Ca fundal al evenimentelor de mai târziu, se poate spune că unul dintre cele mai negre momente din istoria mişcării de reformă a avut loc în legătură cu unul dintre preşedinţii conferinţei generale. Acest om a publicat o carte în care a inclus declaraţii ale Spiritului Profetic pe care el le-a modificat spre a se potrivi cu presupusele lui mari idealuri de moralitate sexuală. Mai târziu, preşedintele a fost găsit vinovat de adulter.

Desigur, noi nu putem judeca o mişcare numai după faptele unui singur conducător al ei. Noi suntem păcătoşi cu toţii şi avem cu toţii nevoie de harul şi iertarea lui Dumnezeu. Însă, cu toate acestea, sunt unii în conducerea mişcării care ţin la aşa-numitul înalt standard al vieţuirii în familie al acestui fost conducător, şi anume că soţii şi soţiile trebuie să trăiască „precum fraţii şi surorile."

De la data când conducătorii reformişti din America s-au opus acelei poziţii nebiblice, ei au fost stigmatizaţi ca răzvrătiţi şi îm-

potrivitori faţă de rânduiala bisericii. Această nedreaptă stigmatizare a pus temelia despărţirii ce a avut loc în mişcarea reformistă, începând cu anul 1948 şi culminând cu anul 1951.

Marea schismă reformistă

În 1948, conducerea conferinţei generale din Germania s-a hotărât să acţioneze în mod ferm pentru a aduce uniunea americană sub dominaţia ei şi să transfere sediul mişcării în Statele Unite. Un lucrător, cunoscut mai înainte pentru activitatea lui samavolnică în Australia, a fost numit în Statele Unite ca să reorganizeze lucrarea din uniunea americană. Când conducătorii americani au refuzat să cedeze conducerea, aşa cum li s-a cerut, acest „oficial", cu o singură lovitură de stilou, a dizolvat întreaga uniune americană şi i-a exclus pe conducătorii ei. Această acţiune arbitrară a dat loc la un conflict care a făcut ca majoritatea membrilor din America să părăsească cu totul mişcarea. Unii s-au reîntors în Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea, în timp ce alţii au părăsit cu totul credinţa lor.

În 1951, la o altă sesiune a conferinţei generale reformiste, aceeaşi oficialitate, care dizolvase uniunea americană cu presupusa lui autoritate, a pus la cale o răzmeriţă într-o încercare de a deveni preşedinte al conferinţei generale. Când n-a putut să-şi împlinească dorinţa, atunci s-a retras cu aproximativ 45% dintre delegaţi şi a organizat o nouă mişcare. El îşi asigurase deja într-un mod fraudulos dreptul de proprietate asupra unei mari părţi a proprietăţilor mişcării. Aceste acţiuni îndrăzneţe au avut ca rezultat deschiderea unui proces, proces în care ambele grupări s-au luptat pentru dreptul de a folosi numele şi proprietăţile. Cazul a fost soluţionat în afara tribunalului, cu înţelegerea faptului că nu va mai continua să aibă loc nici un litigiu cu privire la nume. Din acest motiv există astăzi „mişcări reformiste", fiecare pretinzând a fi cea originală.

Aşa cum s-a spus înainte, pentru a uşura o clară identitate a celor două fracţiuni majore care au rezultat din „marea schismă" din anul

1951, mă voi referi la ele după cum urmează: 1. SMI (Societatea Misionară Internaţională). Aceasta este mişcarea originală al cărei membru am fost şi eu. Această grupare îşi are sediul în Germania. 2. Mişcarea de la 1951. Acesta este grupul care s-a separat de SMI în 1951. Înţeleg că conferinţa lor generală este situată acum în Roanoke, Virginia, U.S.A. Este necesar să facem deosebire între aceste două grupări, pentru că ele au o origine comună şi ambele folosesc acelaşi nume: Adventişti de ziua a şaptea, mişcarea de reformă, sau unele variante ale acestuia.

Au existat mai multe încercări zadarnice de a reuni aceste fracţiuni ale mişcării reformiste. Cea mai importantă încercare a avut loc în 1967, la sesiunea conferinţei generale a grupării „mişcarea de reformă 51" care a avut loc în Brazilia. A fost numit un comitet de pace care, după ce a examinat toate documentele şi a stat de vorbă cu conducătorii ambelor fracţiuni implicate în această ruptură din 1951, a ajuns la concluzia că nu există nici o deosebire între noi, în ceea ce priveşte principiile de credinţă.[7] În ciuda unei astfel de concluzii, reunirea nu a avut loc. Unii conducători s-au temut că îşi vor pierde poziţiile de putere pe care le ocupau. De asemenea, ei nu au fost dispuşi să admită că au făcut vreo greşeală. Este totuşi evident că ambele mişcări ţin cu străjnicie aceleaşi învăţături false, arătate în această carte.

Despărţirea din 1951 a avut loc ca un rezultat al luptei pentru conducerea mişcării. Până astăzi, fiecare fracţiune încearcă să smulgă pentru ea membri din cealaltă grupare. Numai rivalitatea dintre ele întrece simţămintele lor împotriva bisericii adventiste. În 1952, uniunea americană care fusese exclusă din mişcare s-a unit iarăşi cu conferinţa generală a SMI, fracţiune a mişcării reformiste. În anii care au urmat, lupta pentru supremaţie dintre uniunea americană şi conferinţa generală (SMI) a ajuns din nou în prim plan. În 1982, preşedintele conferinţei generale, cu acţiuni samavolnice şi ilegale, a încercat să forţeze uniunea americană să se supună în totul controlului ei.

Mişcarea a cunoscut dificultăţi nu numai în Statele Unite, ci şi în alte părţi ale lumii. În 1978 am fost ales ca să servesc ca preşedinte al

Diviziunii Nord Americane a adventiştilor de ziua a şaptea, mişcarea de Reformă (SMI). Această diviziune cuprinde tot teritoriul de la Canada la Panama. Am primit instrucţiuni de la conducerea conferinţei generale să „fac curăţenie" în America Centrală şi Mexic. Stările de lucruri pe care le-am găsit acolo mă fac să tremur până în ziua de astăzi.

Am găsit conducători care deţineau pe numele lor proprietăţi ale bisericii. Nu existau registre în care să se păstreze o evidenţă. Un preşedinte de conferinţă a fost necredincios faţă de soţie şi a trebuit să i se ceară să demisioneze. Fanatismul era agresiv. Fiecare conducător impunea membrilor modul său de înţelegere a reformei sanitare şi a îmbrăcăminţii, fără să aibă vreun argument biblic, din Spiritul Profetic sau ştiinţific.

În Mexic, de exemplu, esenţa soliei reformei sanitare era aceea de a nu amesteca alimentele sărate cu cele dulci la aceeaşi masă. Preşedintele uniunii susţinea că acest sfat vine din scrierile Spiritului Profetic, ceea ce, desigur, nu era adevărat. Învăţătura principală ce era dată membrilor se referea la îmbrăcăminte. Membrii adoptau standardul ţinut de conducătorul local. Membrii erau mult mai mult preocupaţi cu lucruri exterioare decât cu starea inimii şi a unui spirit plin de iubire faţă de semenii lor.

Aş putea vorbi, de asemenea, de conferinţe la care delegaţii au găsit necesar să schimbe din slujbă pe conducătorii de până atunci. Ei au retras acreditările acestora datorită comportării şi atitudinii lor necreştine, cum şi pentru că ei au refuzat să redea proprietăţile bisericii conducătorilor legali aleşi. Noul preşedinte ales era un umil slujitor al lui Dumnezeu.

Peste puţin timp, foştii conducători au pus la cale o răzmeriţă şi au pus din nou mâna pe conducerea bisericii. Când lucrul acesta a ajuns să fie cunoscut, conducerea conferinţei generale (SMI) a ales să nu facă nimic, datorită faptului că nu era indicat din punct de vedere politic. Acest lucru s-a întâmplat în ciuda faptului că acei conducători ai conferinţei generale cunoşteau bine corupţia acestor oameni. Ei au

ales mai degrabă să îngăduie ca membrii să sufere abuzurile acestora decât să acţioneze în apărarea lor.

Când s-a întâmplat acest lucru, mi-am dat demisia din calitatea de preşedinte al diviziunii. N-am putut fi de acord cu această atitudine necreştină, nesfântă, din partea acelora care ridică aşa de mari pretenţii. Reformiştii pretind totdeauna că au cele mai înalte standarde de vieţuire, dar în ceea ce priveşte problemele organizatorice ale mişcării este un haos total. De fapt, este o problemă de supravieţuire a celui mai puternic.

Într-o conferinţă, aşa cum au raportat membrii, Sfânta Cină a fost foarte rar celebrată. Au fost puţine botezuri, dacă nu chiar nici unul. Dar preşedintele a exclus mulţi membri despre care el credea că sunt subversivi. În majoritatea cazurilor, conducătorul a făcut acest lucru fără a mai aduce cazul înaintea comunităţii.

În apărarea acestui conducător, aş dori să spun că aceste acţiuni arbitrare ale sale nu trebuie atribuite unei voite comportări greşite. Aşa după cum am văzut, greşelile lui se datorau lipsei de educaţie. El a fost trimis să lucreze în câmp, având foarte puţină sau neavând nici un fel de învăţătură şi nici un salariu. El a făcut tot ceeea ce a putut mai bine în condiţiile limitării care i-au fost impuse. Acest fapt aduce în atenţie un alt punct important, şi anume problema educaţiei.

Atitudinea faţă de educaţie

Ellen White vorbeşte foarte mult despre importanţa unei adevărate educaţii. Ca rezultat al acestui lucru, adventiştii sunt în general mult mai educaţi decât restul populaţiei. Cazul mişcării de reformă este însă exact opus. Până în anii din urmă, ei îi descurajau pe tinerii lor să-şi facă o educaţie, în mod deosebit o educaţie într-un colegiu. Am aflat că, într-o ţară din America Centrală, conducătorul lucrării de acolo îi sfătuise chiar şi pe copiii din şcolile elementare să înceteze a le mai frecventa, deoarece, după concepţia lui, educaţia se poate dovedi primejdioasă pentru viaţa lor spirituală. Timp de mulţi ani de

zile, mişcarea de reformă (SMI) a avut în Germania numai o şcoală pentru pregătirea misionarilor. Pentru a urma această şcoală, trebuia ca studenţii să ştie bine limba germană. În America de Sud, existau câteva şcoli elementare.

Uniunea americană a înfiinţat prima ei şcoală elementară în Statele Unite prin 1979. De atunci, ea a rămas izolată din cauza lipsei de interes a membrilor comitetului uniuniii şi a geloziei din partea membrilor din acele regiuni în care nu exista nici o şcoală. Reformiştii îşi trimit rar copiii la şcolile adventiste, deoarece ei cred că acestea constituie o primejdie pentru copiii lor. Acest lucru este probabil adevărat căci, frecventând aceste şcoli, copiii lor vor fi în stare să vadă că multe dintre acuzaţiile aduse împotriva bisericii adventiste de către părinţii şi conducătorii lor sunt false.

Majoritatea reformiştilor nu dau nici o importanţă educaţiei copiilor lor cu privire la poziţia creştină. Aceasta nu face parte din gândirea lor. Atunci când sunt confruntaţi cu declaraţii clare ale Spiritului Profetic cu privire la importanţa educaţiei creştine, ei răspund în mod simplu, că suntem aproape de timpul sfârşitului pentru a mai înfiinţa astfel de şcoli. Ca rezultat, copiii lor sunt supuşi influenţelor necreştine din şcolile publice.

Problemele din şcolile adventiste oferă alte scuze pentru reformişti, ca ei să nu aibă, să nu conducă instituţii educaţionale. Ei consideră că şcolile publice sunt destul de bune. Când o şcoală a început să funcţioneze la sediul uniunii americane, orice cheltuială necesară pentru dezvoltarea acestui proiect a fost privită ca o irosire a mijloacelor de către unii membri ai comitetului uniunii. Această critică era adusă chiar şi atunci când erau necesare mici cheltuieli cu această şcoală sau chiar şi atunci când nu se cerea nici un ban. Biserica nu făcea altceva decât să dea clădirea ca să fie folosită pentru şcoală.

Cursul de studii al reformiştilor

În anul 1972, uniunea americană a mişcării reformiste (SMI) a pregătit o serie de studii într-o încercare de a justifica poziţia ei de organizaţie separată. Primele lecţii ale cursului de studii reformiste au fost trimise tuturor lucrătorilor adventişti din câmpul mondial, cu speranţa de a câştiga noi adepţi. Aceasta s-a dovedit a fi un succes în răspândirea lucrării acestei mişcări în câteva ţări, în mod special în India, unde nu fusese până atunci nici o lucrare.

După câte ştiu, recent a avul loc, în lucrarea de acolo, o mare convulsie, provocată din nou de acţiunile arbitrare ale conducerii conferinţei generale. Pentru acest motiv nu este posibil, acum, să se ştie câţi membri mai are încă mişcarea în această ţară.

„Cursul de Studii Reformist" este plin de multe declaraţii false şi înşelătoare. Îngăduiţi-mi să împărtăşesc cu dumneavoastră numai una dintre acestea. Studiul 16 prezintă următoarea declaraţie:

„Studiind îngerii dinainte de Apocalipsa 14, găsim că fiecare dintre ei a reprezentat un grup, o grupare specială de oameni, având un anume mesaj şi propriii lui conducători. William Miller a fost conducător în timpul primei solii îngereşti, dar în perioada soliei celui de al doilea înger, el nu a mai fost aşa de proeminent, iar în perioada strigătului de la miezul nopţii din 1844, el s-a alăturat acestuia numai în partea lui finală. Diferiţi conducători pun mâna pe lucrare şi o conduc de fiecare dată mai departe. Astfel că cel de al treilea înger a fost din nou un grup de oameni cu noi conducători, o nouă organizaţie şi o nouă solie. Fiecare înger a adus o zguduire şi o nouă lumină."[8]

Autorii au făcut această declaraţie pentru a justifica mişcarea de reformă ca fiind o mişcare separată, deoarece ei văd reforma ca fiind „un alt înger din Apocalipsa 18".

Să vedem, acum, ce spune Spiritul Profetic despre acest lucru:

„După trecerea timpului, Dumnezeu a încredinţat urmaşilor Săi credincioşi preţioasele principii ale adevărului prezent. Aceste principii nu au fost date acelora care nu au nici o parte în vestirea primei

şi a celei de a doua solii îngereşti. Ele au fost date lucrătorilor care au avut de la început o parte în cauza lui Dumnezeu."[9]

Avem aici, iarăşi, un exemplu de felul în care reformiştii sucesc istoria mişcării advente, aceasta pentru a argumenta pentru ei înşişi că sunt poporul lui Dumnezeu.

Roadele mişcării

La sesiunea Conferinţei Generale din 1978, mişcarea de reformă (SMI) a pretins că are pe plan mondial cam 12.000 de membri în care se cuprinde şi un număr estimativ de 3000 de membri din Rusia. Mai târziu, cifra pentru Rusia a fost revizuită şi coborâtă până la aproximativ 100 de membri. În unele regiuni lucrarea lor progresează, în altele dă înapoi. În America ea a stagnat timp de mulţi ani, posibil cu o creştere mică pentru o perioadă de câţiva ani, după care a urmat un declin al ei. În 1983, de exemplu, cam 10% dintre membrii din uniunea americană au părăsit biserica aproape în acelaşi timp. Aceasta cuprinde şi aproximativ două treimi din lucrătorii angajaţi de uniune cu un an mai înainte (1982).

Nu pot să dau o cifră exactă a membrilor fracţiunii „Mişcării 51". După câte ştiu, aceasta are un număr de membri asemănător cu numărul de membri al fracţiunii SMI, sau puţin mai mult.

Acest lucru este regretabil, dacă roadele mişcării reformiste nu dau pe faţă deosebita binecuvântare a lui Dumnezeu revărsată asupra ei. Cu siguranţă, nu putem spune că totul este rău aici. Dumnezeu are suflete preţioase în mijlocul mişcării reformiste, oameni care sunt necunoscători ai faptelor sau care au noţiuni greşite despre anumite probleme ale adevărului. Am o mare compasiune şi iubire pentru aceşti oameni.

Cândva, am fost şi eu înşelat de învăţăturile reformiste şi mă rog ca Dumnezeu să deschidă ochii şi altor membri, aşa cum El i-a deschis pe ai mei. Fiind născut şi crescut în cadrul mişcării, pot să spun că eu am crezut în mod sincer că tot ceea ce am fost învăţat era

purul adevăr. Mintea mea a fost atât de plină de atitudine ostilă faţă de adventişti, încât orice dovadă care m-ar fi făcut să mă îndoiesc de mişcarea reformistă o priveam ca o ispită de la Satana.

Acesta este spiritul ce este întreţinut. Este lamentabil, dar este real. Să ne rugăm pentru aceste suflete înşelate. Numai puterea Duhului Sfânt poate să facă o spărtură în prejudecăţile acumulate timp de mulţi ani. Membrii cred în mod sincer că oricine părăseşte mişcarea reformistă va fi pierdut, deoarece a părăsit pe Dumnezeu.

Dând mărturie despre spiritul care este astăzi în mişcarea reformistă, faptul acesta mă face să mă gândesc la o povestire pe care am citit-o cu mulţi ani în urmă. Ea m-a tulburat atunci şi a continuat apoi să mă tulbure tot timpul cât am fost membru şi lucrător al mişcării reformiste. Este experienţa personală a lui Stephen Smith, care a refuzat să citească o mărturie ce i-a fost trimisă de Ellen White. În loc să o citească, el s-a alăturat diferitelor mişcări lăturalnice, până când, în cele din urmă, Duhul Sfânt i-a înmuiat inima, şi-a mărturisit greşeala şi s-a reunit cu biserica rămăşiţei. O parte a acestei mărturisiri sună astfel:

„Faptele sunt lucruri puternice. Dar faptele ne spun că aceia care s-au opus acestei lucrări au ajuns rău, iar aceia care au simpatizat cu ea au progresat, au crescut din ce în ce mai mult, au devenit mai devotaţi, mai asemenea lui Dumnezeu.

Aceia care i s-au opus n-au învăţat decât să lupte şi să contrazică, iar unii ca aceştia şi-au pierdut toată religia. Nici un om sincer nu poate să creadă că Dumnezeu nu este cu mişcarea adventă şi că El nu este împotriva noastră, a acelora care ne-am opus ei. Eu vreau să fiu în comuniune cu acest popor în inimă şi în biserică."[10]

Această experienţă se aplică pe bună dreptate mişcării marginale despre care discutăm. În timp ce este adevărat că unele suflete scumpe au crescut din punct de vedere spiritual în mişcarea reformistă, în general, roadele conducătorilor şi ale membrilor sunt roade ale criticii, discuţiilor contradictorii, a despărţirilor şi a luptei pentru putere şi autoritate.

Lipsesc dovezile care să arate că această mişcare „luminează pământul cu o influenţă cerească", aşa cum a fost profetizat despre mişcarea de reformă despre care se vorbeşte în Spiritul Profetic. În timp ce reformiştii pretind a fi îngerul din Apocalipsa 18, faptele arată că, după 73 de ani de existenţă, ei nu au decât o mică prezenţă în câteva dintre oraşele Americii de Nord şi membri răspândiţi în alte ţări. În timp ce reformiştilor le place să creadă că pastorilor adventişti le este teamă de ei, realitatea este aceea că puţini pastori au auzit vreodată de mişcarea reformistă.

Întreaga istorie a mişcării reformiste este o istorie deprimantă a luptei datorită atât a persecuţiei din afară, dar mai cu seamă datorită neajunsurilor dinăuntru. Chiar şi cu o imaginaţie vie este imposibil să spui că Dumnezeu Şi-a manifestat bogata Lui binecuvântare asupra acestei mişcări religioase.

În prezent, reformiştii fac o lucrare mică în multe părţi ale lumii. Citadela lor nu mai este în Germania, acolo unde a luat fiinţă mişcarea reformistă şi unde încă îşi mai are sediul Conferinţa Generală a unei fracţiuni (SMI). O lucrare mai întinsă s-a dezvoltat în America de Sud, în ţările în care oamenii sunt încă dispuşi să accepte un control dictatorial şi concepţiile catolice cu privire la autoritarism.

În această cărticică am vorbit mai mult despre „SMI", o fracţiune a mişcării, pentru că eu am fost un membru al ei. Dar ceea ce s-a spus aici se aplică la ambele grupări, deoarece ele au o origine comună şi au aceleaşi învăţături de bază. Dacă este ceva în plus, atunci cealaltă fracţiune, a „Mişcării 51", este chiar şi mai radicală, iar conducătorii ei şi mai înşelători decât gruparea din care am făcut eu parte.

Reformiştii folosesc încă mult din timpul lor fie criticând biserica adventistă, aceasta pentru a justifica existenţa lor ca o organizaţie separată, fie batjocorind cealaltă fracţiune a mişcării reformiste şi pe membrii ei. O astfel de critică, regretabil că trebuie să spun, a devenit religia lor.

„Satana este 'pârâtorul fraţilor' şi duhul lui este acela care îi inspiră pe oameni să caute greşeli şi defecte la poporul lui Dumnezeu pe

care apoi să le trâmbiţeze în timp ce faptele lor bune le trec în tăcere."

Note

1. 9T., pag. 103-104.
2. Principiile de Credinţă ale Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea, „Mişcarea de reformă", pag. 10-11.
3. 4 T, 390.
4. The Sabath Watchman, ianuarie, februarie 1984.
5. T.M., pag. 105.
6. E.V., pag. 100-101.
7. Raportul Comitetului de Pace (Mişcarea 51), Sao Paolo, Brazilia, 4 septembrie 1967.
8. Cursul Reformist de Studii, Lecţia 16.
9. 2 SMI, pag. 389.
10. Spirit of Prophecy Treasure Chest; An Adventist Source Collection of Materials Relating to the Gift of Prophecy in the Remnant Church and the Life and Ministry of Ellen G.White; pag. 48.
11. T.V. pag. 362, Ed. 1981.

Capitolul 4

Călătoria unui peregrin de la Sinai la Calvar

Călătoria copiilor lui Israel de la muntele Sinai şi până în ţara făgăduită a fost o călătorie lungă. Din cauza necredinţei, naţiunea a peregrinat patruzeci de ani prin pustie. Dacă ar fi fost dispuşi şi gata să urmeze sfaturile Domnului, ei ar fi intrat mult mai repede în ţara făgăduită.

Apostolul Pavel, în Epistola către Evrei, ne oferă posibilitatea de a cunoaşte această problemă. Israel a încercat să câştige ţara făgăduinţei în acelaşi fel în care alţii au încercat să câştige cerul. Ei au depins mai degrabă de propriile lor fapte pentru a-şi câştiga eliberarea decât să se sprijine pe Dumnezeu şi pe mântuirea Lui desăvârşită. ,,Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihneşte şi el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale" (Evrei 4,10).

Anii din cămin

Mulţi alţii au făcut mai înainte călătoria de la Sinai la Calvar, dar ceea ce urmează este istoria propriei mele călătorii. Am fost născut într-o familie creştină, în care s-a pus un mare accent pe o strictă ascultare de Dumnezeu şi de Cuvântul Său. Pedeapsa pentru neascultare era înfăţişată în mod clar, aşa cum era şi răsplata ascultării. Astfel, îmi aduc aminte mai mult de accentul pus pe dreptatea lui Dumnezeu decât pe iubirea pe care El a manifestat-o faţă de copiii oamenilor.

Am ajuns să privesc la Dumnezeu Tatăl ca la un judecător aspru - imaginea unui tată aspru - iar la Domnul Isus ca la imaginea unei mame îngăduitoare, binevoitoare. O mamă care protejează copiii împotriva stricteţii exagerate a tatălui.

Scopul urmărit prin scrierea acestei cărţi este acela de a înfăţişa motivul care m-a determinat să mă schimb dintr-un zelos membru şi lucrător în mişcarea reformistă, într-un membru şi lucrător al bisericii adventiste. Aceia care mă cunosc bine nu vor pune la îndoială faptul că, până în 1982, am fost un credincios tot atât de fidel în autenticitatea mişcării reformiste, cum poate fi oricine.

Căminul părintesc a fost un loc cu totul unic, nu din punct de vedere al bogăţiei, ci din punct de vedere al faptului că făceam parte din poporul ales al lui Dumnezeu. Toţi ceilalţi din afara noastră erau consideraţi agenţi ai lui Satana. Nouă, copiilor, ne era interzis să ne asociem cu alţi tineri, ca nu cumva aceştia, ca nişte copii ai celui rău, să ne contamineze.

Deoarece biserica noastră nu avea şcoli proprii, eu am frecventat şcoala publică împreună cu fratele meu şi cele trei surori. Nouă nu ni se îngăduia să luăm parte la vreuna dintre activităţile extraşcolare. Nici nu ne-am implicat în programele de educaţie fizică ale şcolii. Aceste programe cuprindeau competiţii despre care tatăl meu credea în mod categoric că sunt păcătoase şi sunt interzise de Dumnezeu.

Ca urmare a acestui fapt, îmi amintesc că mă simţeam ca un străin printre colegii mei. Mă temeam să mă împrietenesc cu alţii pentru că, în definitiv, eram ,,noi şi ei", ,,poporul lui Dumnezeu în opoziţie cu copiii celui rău". Cuvântul de ordine a fost totdeauna: fiţi despărţiţi, separaţi în felul în care poporul iudeu s-a păstrat la distanţă - separaţi de ,,păgânii" din jurul lor.

La vârsta de treisprezece ani am fost botezat în biserica părinţilor mei, Biserica adventistă de ziua a şaptea, mişcarea de reformă (SMI). Nu era nici o întrebare, nici o problemă în mintea mea în legătură cu faptul că aceasta era singura biserică a singurului şi adevăratului popor al lui Dumnezeu. Dacă doream să fiu mântuit, eu trebuia să fac

parte din această mişcare. Acest lucru a fost bine întipărit în mintea mea din copilărie. Am avut o foarte bună înţelegere a doctrinei bisericii, dar, uitându-mă înapoi, mă întreb dacă într-adevăr L-am cunoscut pe iubitorul nostru Dumnezeu aşa cum ar fi trebuit să-L cunosc. O astfel de comuniune nu constituia atât de mult o prioritate pentru a fi primit ca membru al bisericii, aşa cum era cunoaşterea şi înţelegerea doctrinei.

Nu aveam decât unsprezece ani când am fost martor la începutul conflictului teribil dintre cele două fracţiuni ale mişcării reformiste. Pe de o parte era Uniunea americană, luptând pentru a se elibera de dominaţia totală a Conferinţei Generale (SMI) din Germania. Pe de altă parte, era liderul care fusese trimis de Conferinţa Generală ca să forţeze Uniunea să se supună în ascultare de voinţa ei. Am urmărit acest conflict de aproape, deoarece tatăl meu era pastor şi un conducător principal al unei conferinţe din cadrul Mişcării reformiste.

Ca rezultat al acestui conflict, am văzut cum un număr destul de mare de membri ai mişcării reformiste au plecat şi au intrat în Biserica adventiştilor de ziua a şaptea. Alţii şi-au părăsit cu totul credinţa. Lupta aceasta dintre reformişti a secătuit finanţele uniunii şi au absorbit chiar şi un fond special ce fusese strâns pentru începerea lucrării în Statele Unite. Toate resursele bisericii au fost folosite în lupta aceasta, a unei grupări împotriva celeilalte, în loc de a fi întrebuinţate pentru a vesti ultima solie de avertizare sau pentru extinderea lucrării în alte direcţii.

Lupta dintre aceste două fracţiuni s-a înteţit în 1951, dată la care mişcarea reformistă s-a scindat. D. Nicolici, cu un grup de susţinători, şi-a organizat propria lui conferinţă generală şi a început lupta cu mişcarea originară. Acum erau două conferinţe generale ale mişcării reformiste. Fiecare a declarat pe cealaltă ca fiind răzvrătită şi s-au exclus reciproc. Fiecare o acuza pe cealaltă că încearcă să schimbe „principiile" mişcării. Această luptă a continuat din ziua aceea şi până în prezent. Când una dintre fracţiuni organiza un grup de credincioşi, cealaltă încerca să câştige noi membri dintre aceştia, pentru ei.

În timp ce SMI a încercat să ducă aceste lupte pe baza faptelor, a situaţiei existente, cealaltă fracţiune distribuia documente acuzatoare împotriva conducătorilor noştri. Mereu şi mereu, ca tânăr, am fost obligat să fiu martor al unei lupte fireşti, duse de oameni care făceau paradă mare de sfinţenie, dar care se luptau de fapt numai pentru slava şi onoarea lor. Prea adesea am fost martor la felul în care au fost ticluite minciuni de către fracţiunea opusă, pentru a produce confuzie în mintea membrilor obişnuiţi ai mişcării, cu scopul ca aceştia să susţină organizaţia şi pe conducătorii lor.

Am fost îndoctrinat din copilărie să cred că mişcarea reformistă era în totul corectă şi că biserica adventistă era o organizaţie cu totul apostaziată. Ori de câte ori avea loc ceva care zdruncina încrederea unei persoane (cum era de exemplu lupta pentru conducere care a avut ca rezultat scindarea mişcării reformiste în 1951), acesteia i se spunea că lucrul acesta era o dovadă a faptului că mişcarea trebuia să fie de la Dumnezeu. Dacă mişcarea reformistă nu ar fi lucrarea lui Dumnezeu, Satana nu ar încerca atât de puternic să o distrugă.

Mai târziu, am ajuns să înţeleg că astfel de lupte pentru supremaţie nu erau noi în mişcarea reformistă. Ele erau o realitate aproape continuă, chiar de la început. Luptele erau ascunse de membri, în afară de faptul că lucrul acesta nu mai era posibil, ca de exemplu în anii 1948-1952.

Fiind strâns legat de lucrare prin tatăl meu, care era un pastor al mişcării, nu eram cu totul necunoscător a ceea ce avea loc. În acelaşi timp, a ridica întrebări în legătură cu direcţia către care se îndrepta mişcarea era considerat ca fiind păcat. Aceasta implica îndoieli cu privire la faptul că Domnul era Acela care conducea lucrarea. De fapt, deoarece biserica adventistă era considerată a fi „o biserică apostaziată", unde se putea duce oare o persoană?

Este numai natural ca persoane aparţinând unei astfel de mişcări, despărţindu-se de biserica adventă (cum este mişcarea reformistă), să aibă majoritatea legăturilor lor cu alte persoane de aceleaşi convingeri. De asemenea, ei pot avea unele lucruri în comun cu aceia care au

avut unele nemulţumiri personale în biserica adventistă. Privind înapoi la multe dintre rapoartele care circulau printre membrii mişcării reformiste, îmi dau seama acum că ele erau în mod serios deformate de cei care le duceau.

Copii fiind, eram învăţaţi să privim cu suspiciune la tot ce făceau conducătorii bisericii mame. Tot ceea ce ziceau sau scriau aceştia trebuia să fie deformat. Nu s-au aşezat ei de partea lui Satana prin „părăsirea poziţiei originare a pionierilor"? Până la urmă, am descoperit că noi nici nu cunoşteam poziţia originară a pionierilor. În realitate, reformiştii, în mod conştient sau inconştient, încercau să rescrie istoria adventă pentru a se potrivi propriilor lor idei despre felul cum ar fi trebuit să fie.

Activitatea mea în mişcarea de reformă

După terminarea şcolii medii şi după ce am lucrat câţiva ani ca desenator tehnic în arhitectură, am simţit chemarea lui Dumnezeu de a intra în lucrarea misionară. Eram convins că venirea Domnului nu poate fi prea departe. Când am văzut cât de mică este mişcarea reformistă şi mi-am dat seama cât de mult trebuie să fie făcut pentru a avertiza o lume care zace încă în întuneric, am înţeles nevoia de a-mi face partea în grăbirea revenirii Domnului.

La început, am fost colportor, dar nu permanent, ci ocazional. Deoarece singura şcoală misionară pe care mişcarea reformistă o avea era în Germania, cu predare în limba germană, mi-am făcut instruirea în şcoala experienţei ca evanghelist cu cărţi şi predând lecturi biblice celor cu care veneam în legătură. Pe lângă acestea, am câştigat o oarecare instruire lucrând împreună cu lucrători ce aveau o mai mare experienţă în câmp. După ce am început să lucrez în mod permanent în lucrarea misionară, Uniunea americană a organizat seminarii pentru o mai bună instruire a lucrătorilor ei.

M-am căsătorit cu soţia mea în 1962 şi am început să lucrăm împreună ca să câştigăm suflete pentru Hristos, sau pentru biserică (în

concepţia reformistă, acestea două sunt sinonime). Am devenit foarte îndemânatici în predarea de lecturi biblice în probleme doctrinale. Dar nu am fost niciodată învăţaţi cum să ducem un suflet la piciorul crucii. Ca rezultat, am câştigat foarte puţine persoane. Ca urmare a acestei activităţi, am răspuns unei chemări ce ne-a fost adresată, de a lucra în mod permanent ca misionar în Richmond, Virginia. Aici, în mare măsură, peregrinajul meu a început în mod sincer şi zelos.

Lucrând de la uşă la uşă, am stat adesea în faţa întrebării puse de unii dintre acei scumpi baptişti din sud: „Eşti mântuit?" Pentru ei, aceasta era o întrebare foarte importantă.

Totuşi n-am putut să le dau un răspuns clar, cinstit. Răspunsul meu lăuntric era: „sper să fiu" sau „dacă voi fi credincios, voi fi" sau „lucrez la ea". Înlăuntrul inimii mele, am ştiut că un astfel de răspuns nu va fi acceptat de aceşti oameni zeloşi şi nici pentru mine nu era acceptabil un astfel de răspuns. Această dilemă m-a îndreptat spre Sfintele Scripturi şi spre Spiritul Profetic pentru a găsi răspuns. În timp ce studiam, mintea mea întunecată a început să se lumineze, înţelegând că, în timp ce nu pot accepta punctul de vedere baptist - „odată mântuit, totdeauna mântuit" - ca un copil al lui Dumnezeu, eu pot şi trebuie să am astăzi asigurarea mântuirii.

Poporul israel a călătorit mulţi ani spre ţara făgăduinţei. Şi peregrinajul meu a necesitat, de asemenea, mulţi ani. Pas cu pas, cu mult studiu şi călăuzire a lui Dumnezeu, acest proces a mers înainte în viaţa mea. În timp ce lucram cu comunitatea locală a bisericii reformiste din Richmond, am putut să experimentez în mod nemijlocit rezultatele teribile ale legalismului. Membrii despre care ştiam că, oricât ne-am forţa imaginaţia, nu trăiau o viaţă de creştini, erau foarte tari în ascultarea de litera legii şi în a-i condamna pe aceia care nu vedeau lucrurile aşa cum le vedeau ei.

După ce am fost întărit ca pastor prin binecuvântare, am fost transferat în Canada, pentru a prelua un district cu trei comunităţi. Aici, membrii aveau păreri împărţite - jumătate şi jumătate - cu privire la unele probleme legaliste. Adesea, am fost nevoit să stau în şedinţe de

comitet până la orele 2 după miezul nopţii, ascultând acuzaţii împotriva membrilor bisericii şi cereri de pedepsire a lor. De exemplu, un membru care făcea floricele de porumb Sâmbăta după-amiază trebuia să fie „tratat". Să li se permită membrilor să aibă un televizor? Părul organistei este destul de lung? Să fie schimbată din această slujbă pentru că şi-a tăiat părul? Am început să văd lucrarea distrugătoare a legalismului. Am văzut comunităţi şi familii dezbinate de acţiuni necreştine, şi toate acestea în numele îndeplinirii „voii lui Dumnezeu". Acest lucru a mărit dorinţa meu după ceva mai bun.

Între timp, am continuat să-mi împlinesc sarcina cât mai bine cu putinţă. Acest lucru m-a făcut să vizitez o adunare de rugăciune la biserica adventistă, pentru a găsi persoane pe care aş putea să le fac să fie interesate în mişcarea reformistă. Însă, în felul acesta, n-am câştigat nici un convertit, dar am văzut multe lucruri la biserica adventistă pe care am ajuns să le admir. Într-o comunitate, pastorul a condus grupe de activitate misionară, care să dea mărturie despre adevăr, de la care am învăţat cum să duc mai cu succes oamenilor solia mântuirii. Când am început să folosesc aceste principii, lucrarea mea ca pastor a început, încet, încet, să dea roade şi suflete erau câştigate la Hristos şi biserică.

În studiul meu personal, am ajuns să am vederi mai clare cu privire la solia îndreptăţirii prin credinţă, aşa cum a fost ea prezentată Bisericii adventiste de fraţii Jones şi Waggoner în 1888. Dar îndoctrinarea mea din trecut în învăţătura reformistă m-a determinat să cred că această minunată solie a fost respinsă de către biserica adventistă. Acesta era motivul, am fost eu învăţat, pentru care a fost nevoie de mişcarea reformistă.

Adesea, am avut îndoieli cu privire la realitatea acestei „respingeri". Aveam simţământul că solia era vestită mult mai clar de către Biserica adventistă decât de mişcarea reformistă. În mintea mea nu era încă nici o problemă în legătură cu faptul că mişcarea reformistă era poporul lui Dumnezeu. Îndeplinindu-mi „datoria" ca un bun reformist, în contactele mele cu biserica mamă, am căutat orice semn de

apostazie. Când am văzut problemele din mişcarea reformistă, mi s-a confirmat convingerea că acesta trebuie să fie poporul lui Dumnezeu, căci altfel Satana nu ar fi atât de mâniat şi n-ar încerca să distrugă mişcarea. Numai în acest mod a apărut vag în mintea mea gândul că este foarte posibil ca noi să zidim pe o temelie de nisip a unor născociri omeneşti.

În timp ce lucram în Canada, în partea de răsărit a Statelor Unite, a trebuit mereu şi mereu să duc lupta cu lucrătorii răzvrătiţi ai fracţiunii rebele „mişcarea 51". Cu o astfel de ocazie, am considerat necesar să petrec mai multe zile la Boston şi New York, discutând cu unii dintre conducătorii lor, pentru că ei încercau să ne ia membri din grupurea noastră.

În timp ce mi-am dat seama că liderii grupării SMI, pe care îi reprezentam, nu erau desăvârşiţi, tăria argumentării mele era aceea că cel puţin ei nu încercau să-i înşele pe oameni. Am fost iarăşi şi iarăşi martor al teribilei tendinţe a conducătorilor acestui grup răzvrătit de a minţi şi de a răstălmăci faptele, pentru a încerca să aibă un argument. Până la data aceea nu am văzut aceeaşi slăbiciune la conducătorii grupării mele. Dar acest lucru avea să se schimbe în curând.

În timp ce lucram în California, în perioada anilor 1975-1977, am înfiinţat un nou grup care, mai târziu, avea să se organizeze într-o comunitate. Apoi, în 1977 am acceptat chemarea de a sluji ca preşedinte al Uniunii americane SMI în Denver, Colorado. Anul următor, 1978, am fost ales să slujesc ca preşedinte al Diviziunii Nord Americane. Aceste grele răspunderi m-au ţinut departe de familie pentru lungi perioade de timp. Soţia mea şi-a asumat o sarcină în plus, aceea de a-i creşte pe cei doi adolescenţi ai noştri, în absenţa unui soţ şi tată, în timp ce lucra ca angajată permanent a oficiului de publicaţii.

Totuşi, noile solicitări erau stimulatoare şi mi-am pus toată energia pentru a face din aceste câmpuri nişte realităţi active. La început, conducătorii Conferinţei generale (SMI) mi-au spus că acestea erau „câmpuri bolnave" care aveau nevoie să fie în mod complet reorgani-

zate. Am descoperit că boala era mult mai profundă decât numai la adâncimea pielii sau ca organizaţie.

Întreaga mişcare reformistă mexicană din America Centrală (SMI) era bântuită de legalism şi confuzie. Sufletele nu erau îngrijite de păstori plini de iubire, ci erau biciuite şi apăsate de dictatori mărunţi care nu se îngrijeau de ele. Conducătorii ţineau proprietăţile bisericii trecute pe numele lor şi, în câteva cazuri, aceştia trăiau ca nişte regi, în timp ce membrii trăiau în sărăcie. Un membru putea fi exclus sau disciplinat nu pentru un motiv mai mare decât acela că a început o lucrare în domeniul sănătăţii ca un membru laic, fără permisiunea conducătorului comunităţii.

Am lucrat din greu ca să abat curentul corupţiei din aceste locuri, numai ca să aflu mai târziu că lucruri asemănătoare se petreceau şi la nivelul Conferinţei Generale. Ca membru al comitetului Conferinţei Generale, am aflat în curând că fondurile provenite din zecime erau folosite pentru alte scopuri decât cele arătate de serva Domnului. În loc de a oferi sprijin misionarilor, zecimea era folosită pentru a cumpăra proprietăţi în diferite părţi ale lumii. Toate acestea aveau loc fără aprobarea sau nici chiar cu cunoştinţa comitetului Conferinţei Generale.

Darurile strânse pentru scopuri speciale nu erau alocate acelor scopuri pentru care au fost strânse, ci erau cheltuite după buna plăcere a preşedintelui şi casierului. Pentru a obţine un fond alocat deja pentru un proiect din regiunea ta, era necesar să fii în graţia lor.

Am protestat împotriva unor astfel de acţiuni şi am declarat că membrii nu vor fi de acord cu această practică de deturnare a fondurilor de la scopurile pentru care au fost date. Mi s-a spus că nu era treaba membrilor să ştie cum se cheltuiau fondurile. Pentru prima dată am văzut cum conducătorii şi conlucrătorii mei au născocit în mod intenţionat minciuni. Acest lucru m-a dezgustat mult şi îndoiala a început să apară în legătură cu sinceritatea mişcării.

În curând, a devenit clar faptul că ţinta urmărită de conducătorii Conferinţei Generale (SMI) era aceea de a înlocui pe micii dictatori

locali din câmpul mondial, cu propria lor autoritate. Ei cereau, de exemplu, ca orice proprietate a bisericii din America Centrală să fie transferată Conferinţei Generale (SMI), având pe preşedinte şi casier ca administratori ai acestor proprietăţi. Am constatat că lucrul acesta a şi fost făcut în America de Sud şi Puerto Rico.

Ca preşedinte de diviziune, m-am opus unei astfel de acţiuni. Eram convins că, în eventualitatea venirii la putere a comuniştilor în oricare din aceste ţări, primele proprietăţi care aveau să fie confiscate aveau să fie acelea ale organizaţiilor străine. Comitetul Uniunii Americii Centrale a fost în totul de acord cu această poziţie şi a refuzat să se supună acestei cerinţe nedrepte şi arbitrare.

Mai târziu, când Uniunea americană, cu încurajarea Conferinţei Generale (SMI), a cumpărat un teren pentru a începe o lucrare medicală în Statele Unite, ajutorul financiar care fusese promis mai înainte a fost condiţionat de trecerea proprietăţilor pe numele Conferinţei Generale. Această situaţie m-a făcut să-mi dau seama de calea primejdioasă pe care conducătorii mişcării reformiste au luat-o pentru a stabili „o putere împărătească", împotriva căreia Ellen White şi-a ridicat cu putere glasul pentru avertizare.

Îndreptându-mă spre Spiritul Profetic spre a mă lămuri, câteva declaraţii foarte clare mi-au arătat că o situaţie asemănătoare a avut loc cu ani în urmă, în biserica adventistă. Serva Domnului şi-a ridicat atunci glasul împotriva unei astfel de situaţii:

„Atunci când se consideră util să investeşti mijloace în construirea de şcoli, sanatorii, case sau cămine pentru săraci în orice ţară pentru a întemeia o lucrare acolo, Domnul doreşte ca cei care umblă în umilinţă înaintea Lui să arate că recunosc dependenţa lor personală de El, cum şi faptul că ei cred în bunăvoinţa Lui de a-i ajuta să gândească, să plănuiască şi să hotărască în mod inteligent pentru lucrarea Lui. El este tot aşa de binevoitor de a da înţelepciune acelora care au conştienţa valorii harului divin, ca şi de a da înţelepciune şi altei minţi, care cu mari cheltuieli vă va comunica acelaşi lucru. Unde este credinţa voastră? Se vor întoarce oamenii de la Dumnezeul înţelepciunii

pentru a căuta înţelepciune la oamenii trecători, chemând să vină oameni de la mare distanţă şi să-i ajute, să-i scoată din încurcături? Cum priveşte Dumnezeu lucrul acesta? [1]

Deosebirile doctrinale

Numai după ce am fost ales ca să slujesc ca preşedinte al Diviziunii Nord Americane şi ca membru al comitetului Conferinţei Generale al mişcării reformiste (SMI), numai atunci am început să văd că sunt probleme serioase în organizaţie. În primul rând, am început să văd deosebiri doctrinale în ceea ce am învăţat de la conducătorii reformişti din America şi studiile mele personale din Biblie şi Mărturii (Testimonies) şi ceea ce am învăţat de la conducătorii europeni. Am început imediat să reţin necinstea unor conducători în acţiunile zilnice ale organizaţiei. Aceasta m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva înşelăciunea se practica, de asemenea, şi în alte compartimente ale lucrării.

De mulţi ani mi-am dat seama că mişcarea are probleme cu broşura „Principii", care defineşte „Punctele Fundamentale de Credinţă" ale mişcării reformiste. Majoritatea lucrătorilor şi mulţi membri şi-au dat seama că în această broşură erau probleme care nu se armonizau cu declaraţiile clare ale Bibliei şi scrierile profetului lui Dumnezeu. Dar fiecare se temea însă să aducă corecturi acestei broşuri, ca nu cumva opoziţia mişcării reformiste (fracţiunea 51) să folosească aceste schimbări în avantajul ei. Conducătorii lor vor putea spune atunci că noi ne-am schimbat, astfel încât ei să poată pretinde a fi mişcarea originară, aceia care ţin punctele de credinţă de la întemeierea mişcării reformiste.

În ciuda acestei temeri, delegaţii de la Conferinţa Generală (SMI) au votat, în 1978, ca broşura să se scrie din nou. Când comitetul Conferinţei Generale a încercat să înceapă această lucrare, a devenit imediat clar că orice corectare sau schimbare va fi imposibilă. Reflectând asupra acestui impas, m-am îndreptat din nou către Biblie şi în mod

deosebit către Spiritul Profetic, spre a vedea ce are de spus serva Domnului în cazuri de felul acesta.

În inima mea m-am întrebat: Doamne, cum am ajuns noi într-o astfel de situaţie fără ieşire, în care noi ştim că declaraţia noastră fundamentală de credinţă este incorectă, şi totuşi nu suntem în stare s-o schimbăm? Ceea ce am găsit în Spiritul Profetic m-a înspăimântat. Până acum niciodată nu am pus sub semnul întrebării nevoia unei declaraţii doctrinale a noastre. Dar mi-am dat seama imediat că mişcarea reformistă pe care eu o iubeam foare mult a căzut într-o cursă de-a lui Satana, stabilind un crez de neschimbat. Un „Aşa zice Domnul" a fost înlocuit printr-un „aşa zice biserica", şi aceasta într-o directă opoziţie cu învăţătura Domnului. Următoarele declaraţii m-au făcut să revizuiesc ceea am învăţat până atunci.

„Sunt mulţi în zilele noastre care se ţin de obiceiurile şi de tradiţiile părinţilor lor. Când Domnul le trimite o lumină mai mare, ei refuză să o primească, pentru că, nefiind dată părinţilor lor, nu a fost primită de aceştia. Noi însă nu stăm pe aceeaşi poziţie pe care au stat şi părinţii noştri; ca urmare, datoriile şi răspunderile noastre nu sunt aceleaşi cu ale lor. Noi nu vom fi aprobaţi de Dumnezeu dacă privim la exemplul părinţilor noştri pentru a ne stabili datoria, în loc de a cerceta cuvântul adevărului pentru noi înşine. Răspunderea noastră este mai mare decât a fost aceea a înaintaşilor noştri. Noi suntem răspunzători pentru lumina pe care ei au primit-o şi care ne-a fost dată ca moştenire, dar noi suntem răspunzători şi pentru acea lumină mai mare care străluceşte peste noi din Cuvântul lui Dumnezeu." [2]

„Dar Dumnezeu doreşte să aibă un popor pe pământ care să susţină Biblia şi numai Biblia, ca măsură a tuturor învăţăturilor şi ca temelie a tuturor reformelor. Părerile oamenilor învăţaţi, deducţiile ştiinţei, crezurile sau hotărârile consiliilor eclesiastice, atât de numeroase şi contradictorii cum sunt, ca şi bisericile pe care le reprezintă glasul majorităţii, nici una şi toate acestea laolaltă nu trebuie privite ca o dovadă pentru sau împotriva vreunui punct al credinţei religioase.

Înainte de a primi orice învăţătură sau precept, trebuie să cerem un clar 'Aşa zice Domnul' în sprijinul ei." [3]

Biserica romano-catolică susţine conceptul că biserica are dreptul de a determina doctrina, în ciuda a ceea ce ar putea spune Cuvântul lui Dumnezeu. În opoziţie cu această poziţie se află insistenţa protestantă că orice învăţătură şi orice doctrină trebuie să se bazeze pe Biblie şi numai pe Biblie. Am ajuns să-mi dau seama că, în această problemă, mişcarea reformistă ţine mai degrabă punctul de vedere catolic decât cel protestant.

Mişcarea reformistă învaţă că biserica are autoritatea să adopte o legislaţie religioasă, în ciuda unor clare declaraţii contrarii ale Bibliei şi Spiritului Profetic. De exemplu, mişcarea reformistă a făcut din problema vegetarianismului un punct de probă, o condiţie de primire în comuniunea frăţească, în ciuda declaraţiei servei Domnului că nu trebuie luată o astfel de poziţie: „Nu trebuie să facem din folosirea alimentelor de carne o probă în ceea ce priveşte frăţia." [4] Reformiştii îşi scuză poziţia, susţinând că lumina a progresat atât de mult, încât declaraţia anterioară nu se mai aplică. Oricât ar fi de dificil pentru reformişti să admită atitudinea lor faţă de autoritatea bisericii, este mai mult catolică decât protestantă.

Am început să-mi dau seama că mişcarea reformistă a fost umplută de rânduieli făcute de om. Cuvântul lui Dumnezeu ocupă un al doilea loc după „un aşa zice biserica". Când lucrul acesta a început să-şi croiască drum, mi-am dat seama că ceva era în mod esenţial greşit cu mişcarea reformistă pe care am iubit-o şi căreia i-am dat douăzeci de ani din viaţa mea.

Într-o seară, am luat parte la o adunare de evanghelizare într-o biserică adventistă, nu departe de casa mea din Colorado. A fost prezentat filmul „Înşelat". Acest film documentează istoria lui Jim James şi Jonestown. El m-a făcut să mă gândesc mult şi profund. Filmul scotea în evidenţă faptul că, atunci când a început, mişcarea „Poporul templului" părea să fie un loc în care iubirea Domnului Hristos avea să strălucească. Membrii s-au angajat într-o mare lucrare

de ajutorare a aproapelui lor. Oamenii erau atraşi de această biserică datorită comuniunii şi binecuvântărilor pe care ei le primeau.

Cu toate acestea, situaţia s-a schimbat pe măsură ce Jim Jones a devenit un dictator pentru popor. Astăzi, noi cunoaştem rezultatul final al unei astfel de spălări a creierului. Mass media a relatat oroarea care a avut loc, când mai multe sute de oameni l-au urmat orbeşte pe conducătorul lor spre pierzarea, spre moartea lor. Văzând acest film, teama m-a cuprins, dându-mi seama că multe situaţii asemănătoare aveau loc în biserica aceasta care era viaţa mea. S-ar putea oare ca biserica mea, care a început să existe pentru o cauză bună, să se fi abătut de la aceasta şi să fie condusă într-o direcţie asemănătoare cu aceea a „Poporului templului"? Această experienţă m-a determinat să caut să înţeleg ce doreşte cu adevărat Dumnezeu ca să fie biserica Sa.

Cam în acelaşi timp, Domnul a aşezat în mâinile mele mai multe cărţi care au acţionat şi mai mult gândirea mea. În 1981, adventiştii au publicat „Primii ani la Elmshaven", volumul 5 dintr-o biografie în 6 volume a Ellenei White. Citind această carte, am revăzut experienţa prin care a trecut biserica adventistă în zilele acelea. Am înţeles că mişcarea reformistă are în mijlocul ei chiar acele probleme împotriva cărora Ellen White s-a pronunţat atât de categoric. Într-o zi, în timp ce vizitam California, am intrat la „Centrul adventist al cărţii" şi, răsfoind lucrările din această librărie, am dat peste o carte de istorie adventă: „Light Bearers to the Remnant" de la R. W., Schwarz. Am cumpărat această carte cu intenţia de a folosi materialul din ea împotriva bisericii adventiste. Ea documenta o mulţime de lucruri despre care eu nu aveam cunoştinţă până atunci.

Cu o altă ocazie, în timp ce mă aflam în vizită la rude în Berrien Springs Michigan, am cumpărat o altă carte care documentează falsitatea ideii că solia îndreptăţirii prin credinţă a fost respinsă de biserica adventistă în 1888. Această carte - „Thirteen Crisis Years", de fr. A.V.Olson - descoperă că, cu toate că mulţi dintre bărbaţii de frunte ai bisericii au respins solia la început, mai târziu ei s-au pocăit

şi au primit-o. În plus, realitatea este că biserica n-a luat nici o poziţie oficială în 1888 cu privire la acest subiect.

Văd acum că pretenţia mişcării reformiste - că această solie trimisă a fost respinsă şi, ca urmare, s-a născut mişcarea reformistă - este un fals. În acest fel, susţinerea lor că reprezintă sau sunt reprezentaţi de îngerul din Apocalipsa 18 în realitate nu poate avea nici o bază. Mi-am dat seama că, în realitate, reformiştii sunt aceia care, ţinând strâns la învăţăturile şi practicile lor, au făcut să apară nevoia unei astfel de solii. Ei n-au acceptat niciodată solia şi nici nu au înţeles-o.

Pe măsură ce am început să pricep aceste idei noi, m-am simţit dator să împărtăşesc această cunoştinţă cu fraţii mei de credinţă. Este clar că mergeam pe un drum greşit. Era dorinţa mea aceea de a-i ajuta pe oameni să vadă ce era nevoie să fie corectat, astfel încât să ne putem aşeza în poziţia în care doreşte Domnul să fim.

Am încercat să schimb direcţia mişcării, apelând la membrii comitetului Conferinţei Generale, dar fără succes. Am scris şi am vorbit împotriva multor poziţii greşite pe care le avea mişcarea reformistă, pe care studierea Spiritului Profetic mi le descoperise. În final, totuşi, am fost obligat să înţeleg că, pentru a fi credincios Bibliei şi Spiritului Profetic, trebuie să mă despart de o astfel de mişcare falsă.

A avut loc o mare discuţie contradictorie între mine şi conducătorii Conferinţei Generale a mişcării reformiste (SMI), în mod deosebit cu privire la folosirea banilor. În primul rând, conducătorii considerau că membrii nu au nici un drept să ştie cum se folosesc zecimile şi darurile. În al doilea rând, ei aşteptau ca salariul şi cheltuielile mele de călătorie în toate părţile Diviziunii Americii de Nord să fie plătite de Uniunea americană. În acelaşi timp, ei strângeau fonduri din toate părţile diviziunii, fără ca ele să revină acestei diviziuni. Nu am avut nici un buget pentru activitatea noastră, până când n-am făcut presiuni până la limită asupra conducătorilor Conferinţei Generale. În cele din urmă, s-a votat ca să am un astfel de buget, dar el n-a venit niciodată.

Şi ca o ultimă lovitură, ei au permis ca foştii conducători din Mexic să preia conducerea uniunii, după ce delegaţii au votat scoaterea lor din slujbă şi le-au anulat acreditarea. Aceasta s-a făcut în ciuda faptului că această conducere a Conferinţei Generale i-a declarat mai înainte pe aceşti oameni că fiind corupţi şi că nu mai sunt vrednici de vreo slujbă în biserică. Ca urmare, am demisionat din funcţia de preşedinte al diviziunii la sfârşitul lui decembrie 1981, dar am continuat să acţionez ca preşedinte al Uniunii americane.

Deoarece conducerea Conferinţei Generale (SMI) şi-a dat seama că eu nu sunt un om care zice „da" la toate, erau hotărâţi să scape de mine. Ca răspuns la o scrisoare pe care i-am adresat-o preşedintelui Conferinţei Generale, am primit o scurtă notă de la el care, printre alte lucruri, cita şi un text biblic: „Omul care, din mândrie, nu va asculta de preotul pus acolo ca să slujească Domnului, Dumnezeului tău, sau care nu va asculta de judecător, omul acela să fie pedepsit cu moartea. Să scoată astfel răul din mijlocul lui Israel" (Deut. 17,12). Am înţeles că aceasta era de fapt o pronunţare a judecăţii de către preşedinte, împotriva mea. Evenimentele de mai târziu au dovedit că acesta era adevărul.

În primăvara anului 1982, am scris o mică broşură, „Chemarea noastră", în care am prezentat unele probleme pe care eu le-am văzut în mişcarea reformistă. Această broşură cuprindea în cea mai mare parte declaraţii ale Spiritului Profetic. Scriind această broşură, mi-am dat foarte bine seama că unora nu le va plăcea ceea ce eu am prezentat în ea. Mai înainte de publicare, manuscrisul a fost citit de către toţi membrii comitetului pentru literatură al Uniunii americane, în afară de unul singur. Ei au fost de acord ca să fie publicat nu ca o publicaţie oficială a bisericii, ci ca o lucrare a mea personală, ca un conducător al bisericii.

Broşura a stârnit mânia unor membri ai bisericii, în mod deosebit a conducerii Conferinţei Generale. La o conferinţă districtuală în Pensylvania, din august 1982, conducerea Conferinţei Generale a cerut ca eu să retractez tot ceea ce am spus în broşura tipărită şi apoi să suport

pedeapsa pentru faptul că am scris-o. Am cerut ca să mi se arate greşelile mele şi i-am asigurat că voi retracta ceea ce am scris, dacă mi se va arăta în ce m-am abătut de la Biblie şi Mărturii. Numai un singur frate a încercat să-mi arate o greşeală. Ceea ce el considera ca fiind nepotrivit nu era, în realitate, decât o parafrazare a mai multor texte biblice.

Din august până în decembrie în acel an, m-am rugat şi am studiat mult. Am început să reexaminez unele dintre deosebirile dintre învăţăturile mişcării reformiste şi cele ale bisericii adventiste. M-am convins că, atunci când deosebirile doctrinale sunt studiate fără prejudecăţi, acceptând numai ceea ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu, învăţăturile bisericii adventiste sunt mult mai corecte.

Despărţirea

Era încă imposibil pentru mine să gândesc că mişcarea pe care am susţinut-o atât de puternic nu era adevăratul popor al lui Dumnezeu. Credeam că ei au alunecat numai, dar că pot fi aduşi înapoi la Dumnezeu. M-am rugat stăruitor Domnului ca, dacă mişcarea reformistă nu era poporul lui Dumnezeu, El să-mi arate în mod clar acest lucru prin spiritul manifestat de delegaţii întâlnirii Uniunii conferinţei din California. Această sesiune trebuia să aibă loc în decembrie. I-am cerut Domnului să-mi descopere personal adevărata natură a mişcării reformiste. În aceste întâlniri am încercat să lucrez pentru pace, pe orice cale posibilă, fără însă a sacrifica principiul.

Domnul mi-a arătat foarte clar faptul că, în acea întâlnire, era un spirit fals, satanic. A fost un spirit pe care nu l-am întâlnit mai înainte. La un moment dat, am ieşit din adunare pentru a vorbi pentru o clipă cu preşedintele Conferinţei Generale despre unele îngrijorări pe care le aveam, când doi delegaţi au venit după mine, răcnind ca nişte demoni pentru că le-am tăiat drumul. În faţa acestui lucru, mi-am dat seama că rugăciunile mele au fost ascultate, că am primit răspuns la ele. După cum Martin Luther s-a ridicat de pe treptele „scării lui

Pilat" şi a părăsit în grabă Roma (vezi Tragedia Veacurilor), am considerat că este necesar să mă retrag din mişcarea reformistă. Cu toate acestea, mi s-au adresat multe apeluri de a rămâne pastor al bisericii reformiste din Denver, Colorado.

În decembrie 1982, soţia mea şi cu mine ne-am dat demisia din toate slujbele pe care le-am avut în mişcarea reformistă, aşa cum au făcut mulţi alţi lucrători din Uniunea americană. Acesta a fost un act de credinţă din partea noastră, act făcut împotriva sfatului prietenilor. Scumpa mea soţie, care a stat cu credincioşie lângă mine în toată această agitaţie şi confuzie, ocupase poziţia importantă de coordonatoare a Casei de Editură a Uniunii americane.

Prietenii noştri ne-au sfătuit să continuăm să rămânem în cadrul mişcării reformiste chiar dacă nu credem că ea este poporul lui Dumnezeu, până când vom putea găsi o altă slujbă. Dar noi nu am putut face în mod conştient acest lucru. Deoarece nu mai puteam da în mod conştiincios şi credincios zecimea noastră unei astfel de organizaţii, nu puteam accepta să fim plătiţi de ea, din zecime. Domnul să fie lăudat că S-a îngrijit de noi în timpul acelor prime luni ale încercării noastre. El niciodată nu a îngăduit ca să flămânzim, în ciuda faptului că şase luni nu am avut nici un venit.

După ce am rupt legătura ca angajaţi ai mişcării reformiste, am început să studiez cu zel, revizuind în mod amănunţit deosebirile dintre învăţăturile mişcării reformiste şi cele ale bisericii adventiste. Eram conştient de faptul că alţii din mişcarea de reformă priveau încă la mine şi aşteptau o conducere spirituală. Studiile mele erau acum făcute într-un mod diferit faţă de cele dinainte. Ca reformist, mă apropiam de Cuvântul lui Dumnezeu cu dorinţa de a dovedi că poziţia mea este corectă. Acum, mă apropii de Cuvânt cerând Domnului să-mi alunge toate ideile şi părerile preconcepute şi să-mi descopere adevărul Său. Aceasta m-a făcut să înţeleg că învăţăturile bisericii adventiste, împotriva cărora am luptat în toţi aceşti ani, erau corecte, iar concepţiile mele dinainte erau false.

Cu toate acestea, pentru mintea mea era dificil să înfrângă îndoctrinarea multor ani împotriva bisericii adventiste. Ca reformişti, vedeam biserica adventistă ca aflându-se într-o „teribilă stare de apostazie". Acum, eu doream să cunosc cum erau puse în practică aceste învăţături.

Am început să vizitez biserica adventistă din Littleton, Colorado. Ceea ce am văzut şi trăit acolo m-au convins că din copilărie am fost foarte mult greşit informat în legătură cu această mişcare, pe care Dumnezeu a chemat-o ca să vestească solia Sa în aceste zile de pe urmă. Am înţeles că acesta era locul către care Dumnezeu dorea să mă călăuzească. Domnul a lucrat în aşa fel, încât atât soţia, cât şi copiii mei să înceapă să frecventeze biserica adventistă. Nu peste mult timp, ca familie, am fost primiţi ca membri. Când am studiat „Principiile fundamentale" de credinţă ale bisericii adventiste, soţia mea şi cu mine am găsit în ele adevărul pe care noi l-am crezut de ani de zile.

Datorită iubirii şi atenţiei pline de consideraţie ale unor pastori şi credincioşi ai bisericii adventiste, mi-a fost dată încă o dată ocazia de a lucra în mod permanent pentru Domnul. N-am încetat niciodată să mă minunez de acceptarea plină de iubire care ne-a fost acordată nouă, foşti vrăjmaşi ai cauzei lui Dumnezeu. Niciodată nu am fost puşi în situaţia să ne simţim ca vrăjmaşi sau într-un fel oarecare să fim priviţi de sus sau criticaţi.

Acum Îi dau slavă lui Dumnezeu pentru ocazia de a predica solia Evangheliei, fără să fiu forţat să-i învăţ pe oameni rânduieli făcute de oameni. În timp ce sufletele sunt aduse la piciorul crucii, este frumos să dai mărturie despre ceea ce Duhul lui Dumnezeu face în viaţa lor. La reformişti aveam simţământul că trebuie să fac lucrarea Duhului Sfânt, aceea de a impune oamenilor cerinţele bisericii. Dar am ajuns să ne dăm seama că Domnul este în stare ca El Însuşi să facă lucrarea de transformare a vieţii.

Sunt atât de recunoscător pentru călăuzirea lui Dumnezeu în peregrinarea mea de la legalismul Sinaiului la libertatea în Hristos! Deoarece unii înţeleg greşit însemnătatea unei astfel de libertăţi, trebuie spus că această libertate nu este o autorizare pentru a păcătui, ci a face posibilă unirea mai strânsă, mai plină de ascultare de Domnul nostru. Ea este eliberarea de apăsarea regulilor şi rânduielilor omeneşti. Ea este acceptarea Cuvântului lui Dumnezeu, cuprinzând şi soliile transmise prin darul profetic, ca aplicându-mi-se personal, rezistând tendinţei de a-l aplica numai altora.

Îi încurajez pe aceia care citesc această experienţă a mea, dacă ei mai stau încă la piciorul muntelui Sinai, să pornească spre Golgota. Domnul te va călăuzi în această călătorie, aşa cum m-a călăuzit pe mine. Înlăturaţi cătuşele legalismului şi găsiţi adevărata bucurie a slujirii lui Dumnezeu.

Note

1. TM, pag. 324.
2. E.G.White, Tragedia Veacurilor, Ed. 1981, pag. 148.
3. Idem. pag. 545.
4. 9T, Ed. 1981. pag 131.

Capitolul 5

Concepţii greşite partea I-a

Pentru a ne referi în mod folositor la membrii mişcării reformiste este necesar să cunoaştem concepţiile care afectează gândirea lor.

Spiritul fariseic

În primul rând şi mai înainte de toate, este concepţia lor cu privire la un Dumnezeu răzbunător care este gata să-i nimicească pe toţi aceia care păşesc afară din rânduri. În consecinţă, ei insistă asupra faptului că necredincioşia conducătorilor bisericii din Europa, din timpul primului război mondial, îi descalifică de a mai fi lucrători pentru Dumnezeu. Reformiştii merg şi mai departe cu acest raţionament al lor. Deoarece conducătorii bisericii adventiste au făcut această teribilă greşeală în timpul războiului, Dumnezeu a lepădat întreaga biserică. Ca noi conducători, reformiştii cred că ei au fost chemaţi să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu.

Acest fel de a vedea lucrurile deformează şi reprezintă în mod greşit caracterul lui Dumnezeu, căruia Îi slujim. Acest lucru contrastează în mod izbitor cu portretul unui Dumnezeu milostiv, ce ne este înfăţişat atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament şi în mod deosebit în viaţa Domnului Hristos. Domnul Isus i-a mustrat pe ucenici atunci când aceştia au dorit să se coboare foc din cer asupra acelora care L-au lepădat.

Putem să ne gândim la răbdarea lui Dumnezeu manifestată faţă de vechiul Israel, în ciuda faptului că ei s-au răzvrătit mereu şi mereu împotriva Lui. Întreaga lor istorie este o continuă pendulare de la apostazie la reformă şi din nou către o flagrantă apostazie. Aceste vremuri de apostazie au fost punctate de exemple ale unei judecăţi curative din partea lui Dumnezeu, pentru păcatele lor. Dar lepădarea finală nu a avut loc decât după sute de ani şi după ce Dumnezeu a încercat toate metodele de a-i aduce la pocăinţă.

Captivitatea babiloniană a avut loc după ani de nelegiuire. Ei s-au închinat la chipuri şi şi-au adus propriii lor copii ca jertfe omeneşti. În ciuda unor astfel de fapte îngozitoare, Dumnezeul cel îndelung răbdător, Căruia Îi slujim, le-a dat o nouă şansă. El a continuat să se intereseze de poporul Său, aşa cum un păstor caută oaia pierdută. Această iubire era în opoziţie cu conceptul rabinic.

„Rabinii aveau o zicală, şi anume că este mare bucurie în ceruri atunci când cineva care a păcătuit împotriva lui Dumnezeu este nimicit; dar Domnul Hristos învăţa că, pentru Dumnezeu, lucrarea de nimicire este o lucrare străină. Că ceea ce constituie desfătarea cerului este refacerea chipului lui Dumnezeu în sufletele acelora pe care El i-a făcut." [1]

După terminarea primului război mondial, fraţii adventişti din Europa au fost confruntaţi cu faptul că atitudinea lor faţă de serviciul militar nu a fost în armonie cu poziţia din totdeauna a bisericii advente. „În timpul următoarei întâlniri a lucrătorilor, cei trei conducători adventişti de ziua a şaptea care au făcut acea declaraţie au recunoscut public că au greşit şi şi-au exprimat în mod sincer regretul pentru faptul că au făcut acest lucru." [2]

Cu privire la această mărturisire, publicată în Enciclopedia A.Z.Ş., un scriitor de mai târziu al mişcării reformiste face următorul comentariu:

„Acum să reţinem: Această mărturisire a fost făcută 'după aceea' într-o adunare a lucrătorilor, ceea ce arată că a fost făcută între ei, şi nu înaintea acelora cărora ei le-au făcut un aşa de mare rău. Aceasta

este exact aşa ca şi când un hoţ, un jefuitor, în timpul unui atac îl împuşcă şi îl răneşte pe proprietarul unui magazin, iar după aceea îi pare rău şi mărturiseşte totul propriei sale familii. Pune oare aceasta din nou lucrurile în rânduială? Este oare vinovăţia ştearsă şi uitată? Desigur că nu! Dacă nu are loc o reparare, mărturisirea făcută familiei sale este nulă şi neavenită. La Friedensau, în 1920, nu s-a făcut nici o încercare de a recunoaşte şi aproba, a aduce laude acelor puţini care au stat credincioşi faţă de convingerile lor, care au suferit şi au murit pentru ele. Nimic bun nu s-a făcut; nu s-a restabilit nimic; nimic nu s-a corectat. [3]

Să notăm că preocuparea principală a reformiştilor este aceea ca ei să fie lăudaţi, să fie onoraţi pentru credincioşia lor, în timp ce conducătorii care au luat o atitudine greşită să fie la pământ. Aceasta corespunde atitudinii fariseice descrise de Ellen White:

„Când cineva care a rătăcit departe, afundându-se în păcat, caută să se întoarcă la Dumnezeu, el va avea de înfruntat critica şi neîncrederea. Vor fi unii care vor pune la îndoială pocăinţa lui, întrebându-se dacă ea este sinceră sau nu, sau vor şopti: 'Nu este statornic; nu cred că va rezista.' Aceste persoane nu fac lucrarea lui Dumnezeu, ci lucrarea lui Satana care este acuzatorul fraţilor. Prin criticile lor, cei răi speră să descurajeze acel suflet şi să-l îndepărteze şi mai mult de speranţa mântuirii şi de Dumnezeu." [4]

Dumnezeul căruia Îi slujim găseşte plăcere în a ierta pe păcătos: „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierţi nelegiuirea şi treci cu vederea păcatele moştenirii Tale? El nu-Şi ţine mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea" (Mica 7,18).

„Aceste suflete pe care voi le disprețuiţi, spune Domnul Hristos, sunt proprietatea lui Dumnezeu. Prin creaţiune şi prin răscumpărare ei sunt ai Lui şi sunt de mare valoare înaintea Sa. După cum păstorul îşi iubeşte oile sale şi nu se poate odihni dacă lipseşte cumva una, tot astfel, într-un mod infinit mai mare, Domnul Dumnezeu iubeşte fiecare suflet rătăcit, înstrăinat, pierdut. Oamenii pot să respingă chemările dragostei Sale, ei pot să se îndepărteze, să se înstrăineze de El, pot

să-şi aleagă un alt stăpân, dar totuşi ei sunt ai lui Dumnezeu şi El doreşte nespus de mult să recâştige pe cei ce sunt ai Lui." [5]

Dacă primii reformişti ar fi avut o astfel de iubire faţă de cei greşiţi, ei ar fi dorit mai degrabă reintegrarea, reunirea cu fraţii, decât pedepsirea lor.

Atitudinea faţă de serviciul militar

Un alt concept greşit pe care îl au reformiştii se referă la poziţia pe care pionierii adventişti au luat-o cu privire la serviciul militar în timpul războiului civil american. Reformiştii sunt convinşi că pionierii s-au opus oricărui fel de participare în cadrul armatei, în timpul acestui război. Ei cred că pionierii adventişti nu aveau nici o nedumerire cu privire la care trebuie să fie adevărata lor poziţie.

Această problemă este atât de simplă pentru reformişti, încât ei consideră că nici un adevărat credincios nu poate participa în nici un compartiment al serviciului militar, nici chiar în lucrarea medicală. Istoria acestei probleme ne înfăţişează totuşi un tablou diferit. În realitate, pionierii adventişti au găsit că această problemă este foarte dificil de rezolvat cum se cuvine.

Tematica acestei secţiuni nu ne permite să intrăm în detaliu cu privire la această problemă, dar este important să avem o privire generală asupra direcţiei care a avut loc în timpul acestui îngrozitor război civil.

Reformiştii consideră declaraţia din *Mărturii pentru Comunitate* (Testimonies) vol. 1, pag. 361, ca fiind singura şi finala poziţie cu privire la serviciul militar, în toate timpurile şi în toate locurile. Dar ei trec cu vederea mulţi alţi factori.

„Mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu, care formează comoara Sa deosebită, nu se poate angaja în acest război greu de înţeles, pentru că el este opus oricărui principiu al credinţei lor. În armată, ei nu pot fi ascultători de adevăr, şi în acelaşi timp să asculte şi de cerinţele ofiţerilor lor. Ar fi o continuă violare a conştiinţei." [6]

Luând această declaraţie ad litteram, ei trec cu vederea şi interpretează sofisticat expresia: „acest război perplex, greu de înţeles", necăutând să înţeleagă ce anume se înţelege prin această frază. Reformiştii cred că, deoarece scopul războiului civil a fost eliberarea sclavilor, el trebuie că a fost un război mult mai just decât majoritatea războaielor. Acesta fiind cazul, argumentează ei, declaraţia se aplică, şi încă cu o şi mai mare putere, şi celorlalte situaţii de război, cum şi în cazul satisfacerii serviciului militar în timp de pace. Alte declaraţii din acelaşi capitol sunt însă trecute cu vederea. Acestea explică de ce acest război a fost atât de greu de înţeles (perplex).

„Informaţiile trimise de generalii noştri la Washington, cu privire la mişcarea trupelor noastre, pot foarte bine să fie telegrafiate direct şi forţelor rebele. Există simpatizanţi ai rebelilor chiar în mijlocul autorităţilor Uniunii. Acest război este diferit de oricare alt război. Lipsa cea mare de unire a simţămintelor şi acţiunilor face ca situaţia să fie întunecoasă şi descurajatoare. Mulţi dintre soldaţi au călcat în picioare orice restricţie şi s-au afundat într-o alarmantă stare de degradare. Cum poate Dumnezeu să meargă cu o astfel de armată coruptă? Cum poate El, în armonie cu onoarea Lui, să-i înfrângă pe vrăjmaşii lor şi să-i ducă mai departe la biruinţă? Este discordie, luptă pentru onoare, în timp ce bieţii ostaşi mor cu miile pe câmpul de luptă sau din cauza rănilor şi expunerii lor la necazuri şi greutăţi.

Acest război este un unicat şi în acelaşi timp cel mai oribil şi deprimant conflict. Celelalte naţiuni privesc cu dezgust la tranzacţiile armatei, atât din Nord, cât şi din Sud. Ele văd un efort atât de hotărât pentru a prelungi războiul, cu preţul unor sacrificii enorme de vieţi omeneşti şi bani, în timp ce, realmente nu s-a realizat nimic. Pentru ele, acest conflict este un fel de luptă spre a se putea vedea cine omoară mai mulţi oameni. Ei sunt indignaţi de ceea ce văd." [7]

Serva Domnului scoate în evidenţă faptul îngrozitor că generali din Nord simpatizau cu principiul sclaviei şi realmente nu făceau totul pentru a termina cu acest mare păcat. Acesta era unul dintre motivele

pentru care credincioşii adventişti nu erau prea mult interesaţi în acest conflict.

Când a început războiul civil la 24 mai 1861, poporul aştepta ca el să se termine repede. Majoritatea credincioşilor adventişti dădeau puţină atenţie posibilităţii de a fi confruntaţi cu problema serviciului militar. Armata era formată în mare parte din voluntari. Adventiştii erau aşa de ocupaţi cu vestirea revenirii pe curând a Domnului, încât ei vedeau războiul numai ca un semn al zilelor din urmă. Câteva luni mai târziu de la începutul conflictului, în octombrie 1861, adventiştii de ziua a şaptea şi-au organizat prima lor conferinţă.

Cum războiul continua şi mai mulţi oameni piereau, a devenit clar faptul că lupta va fi tărăgănată. Nu peste mult timp nu mai erau voluntari pentru serviciul militar şi ţara a recunoscut nevoia încorporării obligatorii în armată. Acest nou eveniment i-a determinat pe credincioşii adventişti să se trezească şi să ia seama la evenimente. Ei au început să se întrebe ce poziţii ar trebui să ia dacă legea încorporării obligatorii va fi promulgată.

În Review and Herald din 12 august 1862, James White a publicat un articol intitulat: „Naţiunea", în care s-a ocupat de problema încorporării obligatorii. El a declarat că acei adventişti care au votat la alegerile care avuseseră loc mai înainte „pentru un om, au votat pentru Abraham Lincoln". El a continuat cu o declaraţie care a dat loc la multă discuţie printre credincioşi.

James White a arătat că poporul are o puternică credinţă în legea lui Dumnezeu, un cod care nu era „în armonie cu toate cerinţele războiului". Apoi el spunea:

„Dar în caz de încorporare, guvernul îşi asumă răspunderea pentru violarea Legii lui Dumnezeu şi ar fi o nebunie să i te împotriveşti. Cel care a rezistat până la aplicarea legii militare a fost împuşcat, iar unul ca acesta, credem noi, a mers prea departe, luându-şi răspunderea sinuciderii." [8]

Această poziţie a dat loc la o furtună de proteste din partea unor fraţi, dar alţii au analizat-o în mod serios. Fratele White nu a con-

siderat poziţia sa ca fiind ultimul cuvânt în această problemă. În data de 16 septembrie, el spune în Review and Herald că scopul său a fost acela ca, „dacă era posibil, să pună stavilă nesăbuinţei fanatice cu care mulţi sunt predispuşi să acţioneze şi astfel să aducă dezonoare asupra cauzei adevărului." Şi el adaugă: „Un lucru este sigur, adevăraţii credincioşi ai întreitei solii îngereşti vor fi nişte bieţi soldaţi, numai dacă ei, mai întâi, au pierdut spiritul adevărului."

Fratele White şi alţii erau foarte nedumeriţi şi încurcaţi cu privire la poziţia pe care trebuia să o ia. El a cerut şi altora să se pronunţe în legătură cu această problemă.

„Noi ne-am pronunţat deschis asupra unor puncte şi îi invităm acum pe fraţii S.Pierce, Hutchins, O.Nichols, Bourdeaus, Cornell, Andrews, Aldrich, Waggoner, Laughborough, Hall, Ingraham, Snook, Brinkerhoof şi oricare alţii, să aducă fraţilor lumină asupra acestui subiect."[9]

Mai mulţi dintre aceşti fraţi s-au pronunţat asupra acestei probleme, ca şi asupra problemei de a plăti pentru a fi scutit de încorporare. J.H.Waggoner scria:

„Convingerea mea actuală este aceea că în curând am să sufăr din cauza încorporării în armată, dar mă încred în Dumnezeu pentru consecinţele ce vor urma decât să accept evaluarea la o sută de dolari a conştiinţei mele... Nici unul dintr-o sută, dacă vor fi obligaţi, nu se pot folosi de prevederile ei, în timp ce cei săraci, marea masă a fraţilor noştri, a căror conştiinţă este atât de sensibilă şi valoroasă ca şi a celor bogaţi, stau în mod categoric acolo unde ei ar sta şi fără ea." [10]

Alţii însă au vorbit şi mai categoric:

„Deci oare creştinii care sunt atât de mult îndatoraţi autorităţii pentru grija lor ocrotitoare din trecut să-şi uite oare creştinul ţara lui în ceasul primejdiei? Să ne gândim la aceasta. Este oare crimă să spânzuri sau să împuşti un trădător? NU, Nicidecum! Când oamenii se răzvrătesc împotriva legilor drepte şi bune, moartea lor este dreaptă şi bine venită, iar cel ce execută este nevinovat; nu stă armata domnului Lincoln între noi şi un despotism militar mai rău decât acela al lui Faraon? Să ne dăm oare noi înapoi de la obligaţia serviciului militar?

Suntem creştini şi totuşi să n-avem iubire de ţara care a avut grijă de noi? Îmi place foarte mult ce a spus fratele White cu privire la problema aceasta. Nu trebuie să facem de ruşine memoria lui Washington şi a altor eroi pe care Dumnezeu i-a binecuvântat pe câmpul de luptă."

Dar, în timp ce ne angajăm într-o cruciadă împotriva trădătorilor, noi, ca nişte oameni buni şi credincioşi, să manifestăm o strictă ascultare faţă de legi."[11]

Un alt scriitor spunea: „Dar acest război nu are ca obiectiv direct eliminarea sclaviei; dacă ar avea acest obiectiv, atunci n-aş obiecta să lupt." [12]

Un alt frate conducător declara:

„Nu înţeleg că războiul civilizat sau pedeapsa capitală sunt împotriva poruncii a şasea... Ar trebui să facem tot ce putem pentru a evita călcarea sfintei Legi a lui Dumnezeu. Dacă facem lucrul acesta, atunci nu ne vom aşeza de bună voie acolo unde nu putem păzi Sabatul, unde vom fi feriţi de a fi încorporaţi şi unde vom avea un salariu mai mare. Cele spuse de fratele White cu privire la situaţiile încorporării păzitorilor Sabatului sunt mulţumitoare pentru concepţia, pentru gândirea mea şi înţeleg să rămân la ele, până când voi avea motive să cred că ele nu sunt corecte." [13]

Cred că unii fraţi încearcă să-i determine pe oameni să înţeleagă că a te oferi voluntar este un lucru rău, dar a accepta să fii încorporat este o cu totul altă problemă. A existat temerea că situaţia prezentă putea fi cauza dezbinării între credincioşii adventişti.

Un alt scriitor spunea:

„Nu este necesar pentru credincioşi să meargă să se războiască cu altul pe principiul păcii. Noi dorim totuşi lumină cu privire la datoria noastră - adevărata lumină - şi noi aşteptăm, în mod logic, să o avem. În nici un fel nu este sigur faptul că viaţa unui om va fi luată pentru că el a refuzat să lupte pe motive de conştiinţă. Dar, dacă orice protest rămâne fără efect, şi a devenit clar că se va ajunge la aceasta, aş recomanda să urmăm sfatul dat, până când va fi obţinută o mai multă lu-

mină din Cuvânt sau va fi dată de sus... Doresc o adevărată lumină asupra acestei probleme şi cred că o vom avea." [14]

Este frumos să vezi cum mulţi fraţi erau dispuşi să studieze aceste probleme şi chiar să reconsidere ideile lor, atunci când considerau că era lumină într-o adevărată direcţie. Să analizăm următorul raţionament al unui frate:

„Aproape din tinereţea mea am crezut că toate felurile de războaie erau contrare învăţăturilor din Noul Testament. Dar, după multă rugăciune şi serioasă cercetare, cred acum că am luat o poziţie extremă. Sunt forţat să trag concluzia că doctrina universală a non-rezistenţei este o extremă ce nu se poate susţine."

Mergând mai departe, el foloseşte exemplul lui Neemia în apărarea Ierusalimului de vrăjmaşii lui:

„Această mărturie dovedeşte că lupta de autoapărare a fost autorizată de Dumnezeu. Şi unde, când, am întrebat eu, a spus El vreodată contrariul? Niciodată şi nicăieri. Dumnezeu nu a spus niciodată că noi trebuie să stăm liniştiţi să fim ucişi sau să vedem familiile noastre măcelărite de mâinile crude ale unor rebeli nesfinţi şi necredincioşi. Cum războiul prezent al naţiunii noastre este un război de autoapărare, cu siguranţă că nu va fi nimic rău în a ajuta la zdrobirea rebelilor care caută să-l răstoarne...

Dacă Dumnezeu îngăduie ca sorţul să cadă asupra noastră, să mergem la luptă în Numele Său." [15]

Fratele White nu a fost pe deplin de acord cu această poziţie, aşa cum poate fi observat din declaraţia sa: „Fraţii Bordeau şi Cottrell în această revistă săptămânală, Review and Herald, au vorbit cu înţelepciune, credem noi, cu privire la problema războiului. Ne temem însă că fraţii Snook şi Waggoner au tendinţa de a merge spre cealaltă extremă." [16] Cu toate acestea, fr. James White nu a refuzat să tipărească convingerile acestor fraţi.

Un alt frate a avertizat împotriva luării unei poziţii extreme:

„Cu privire la datoria păzitorilor Sabatului faţă de războiul actual, trebuie evitate extremele. Cauza Nordului este dreaptă, dar sunt prea

mulţi Acani în tabără. Mândria naţiunii este umilită. „Tekel" este scris peste prosperitatea acestei conduceri a statului şi ne aşteptăm la vremuri tulburi.

Sunt unele obiecţiuni foarte serioase faţă de un serviciu voluntar în acest război... Fără o descoperire specială a cerului, ar fi o nebunie şi o încumetare a încerca să te opui autorităţilor. Într-un caz, două sute de oameni înarmaţi din Indiana s-au unit pentru a rezista încorporării în armată, dar ei au fost înfrânţi şi cu ruşine a trebuit să se supună." [17]

Nu este necesar să mai spunem că nu toţi au fost de acord cu poziţia fratelui White. Henry B. Carver a intrat în polemică cu el:

„Dar, spune fr. White, în cazul încorporării în armată, guvernul îşi asumă responsabilitatea violării legii lui Dumnezeu. Acest lucru mi se pare a fi nerezonabil şi un teren primejdios; căci dacă guvernul îşi poate asuma acum răspunderea pentru violarea a două dintre acele precepte sfinte şi mergem mai înainte cu conştiinţa împăcată, de ce oare acelaşi guvern nu şi-ar asuma răspunderea pentru călcarea legii Sabatului şi să mergem înainte cu conştiinţa împăcată atunci când se va da decretul ca toţi să păzească prima zi a săptămânii?" [18]

În acelaşi număr al revistei Review and Herald, James White a răspuns la unele din argumentele fratelui Carver şi apoi a adăugat repede:

„Noi nu am sfătuit pe nimeni să meargă la război. Noi am lovit în acel fanatism care creşte, se dezvoltă din atitudinea extremistă de non-rezistenţă şi ne-am străduit să-i conducem pe oameni să-L caute pe Dumnezeu, să se încreadă în El pentru eliberare. Cum se va putea realiza aceasta şi când va avea loc, nu avem acum lumină." [19]

Unii dintre păzitorii Sabatului erau nedumeriţi cu privire la ceea ce au de făcut în condiţiile existente. Fratele Martin Kittle a scris fr. White:

„Am fost încorporat în armata Statelor Unite. Am crezut că este greşit a merge la război, dar articolele din Review cu privire la acest subiect mi-au schimbat atitudinea şi m-au făcut să văd datoria într-o lumină clară." [20]

Stephen Pierce spunea pe bună dreptate:

„Prin aceasta să nu gândim cumva că trebuie să nutrim un spirit războinic; el trebuie înăbuşit în inimile noastre. Iar dacă suntem chemaţi, ar trebui să ne angajăm în el ca fiind datoria cea mai dureroasă şi mai revoltătoare. Altfel vom avea soarta nelegiuitului: 'Fiindcă n-ai urât sângele, de aceea sângele te va urmări'" (Ez. 35,6).

O. Nichols a reluat problema cu unele din argumentele publicate mai înainte, declarând că starea noastră prezentă nu poate fi comparată cu aceea a Vechiului Testament. El scria:

„Evanghelia Domnului Hristos este o nouă dispensaţiune... războiul se târâie mai departe de mai bine de un an şi jumătate. Ţara a dat statului peste un milion de oameni şi toţi banii pe care ei au putut să-i folosească; dar, cu toate acestea, n-am făcut nici cel mai mic progres spre zdrobirea rebeliunii. Armatele rebele încă ameninţă capitala; vasele lor piratereşti înfruntă vasele noastre. În această perioadă de timp, noi am devenit mai neputincioşi şi am pierdut patru sute de mii din oamenii noştri. Este clar că Dumnezeu este împotriva armatelor noastre şi conduce acest război pentru pedepsirea naţiunii noastre. Să se angajeze oare poporul nostru, care crede că Domnul Hristos vine, în acest război?" [22]

Unii fraţii au căutat să iniţieze un curent de reconciliere între diferitele opinii. J.M. Aldrich scria:

„În această problemă, sunt încă înclinat să rămân în continuare de partea neparticipării la luptă. Dar, luând o astfel de poziţie, doresc să spun că aş dori să fiu dezbrăcat de orice fanatism şi să nu exercit, în relaţiile mele cu lumea, un zel nevrednic în această problemă... Cu toate acestea, în legătură cu tot ce s-a spus, pro sau contra, în legătură cu împotrivirea noastră faţă de încorporarea în armată, sunt înclinat să cred că deosebirile de păreri sunt mai mult aparente decât reale.

După ce vorbeşte despre experienţa celor trei eroi evrei din Biblie, el a spus:

„Sunt mai degrabă înclinat să cred că, în cazul unei încorporări în armată, aş modifica oarecum limbajul lor şi aş spune 'nu pot', în loc de 'nu vom'". [23]

Este un lucru bun acela de a compara deschiderea cu care a fost discutat acest subiect de către pionieri, cu poziţia categorică inflexibilă luată de către protestatarii din Europa în 1914. Sunt convins că, dacă aceşti fraţi ar fi discutat împreună într-un spirit de frăţească iubire şi înţelegere, aşa cum s-a făcut în America, în timpul războiului civil, nu ar fi avut loc nici o despărţire. Lucrarea lui Dumnezeu ar fi putut să înainteze în unitate şi nu ar fi fost dată înapoi de aceşti mulţi ani de luptă unii cu alţii.

Pe la începutul anului 1863, problema serviciului militar în războiul civil a fost rezolvată printr-o declaraţie a servei Domnului, care poate fi citită în *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 1, pag. 353-368. În această mărturie, ea avertizează împotriva acţionării fanatice, cum ar fi aceea în care unii credincioşi din Iowa au luat parte. Ea i-a mustrat pe aceia care au găsit greşeli în sugestiile date de soţul ei şi i-a sfătuit pe credincioşi să păstreze tăcere cu privire la aceste probleme. De asemenea, ea l-a avertizat pe un frate, care a luat poziţie de partea Sudului, că, dacă nu-şi schimbă poziţia, el va trebui să fie exclus din biserică. Ellen White şi-a dat seama că o persoană trebuie să ia o decizie personală cu privire la serviciul său faţă de autoritatea statului.

„Aceia care au simţământul că, în temere de Dumnezeu, nu se pot angaja în acest război din motive de conştiinţă, vor fi foarte liniştiţi, iar atunci când vor fi întrebaţi, vor spune în mod simplu ceea ce sunt obligaţi să spună, pentru a le răspunde celor care-i întreabă, şi apoi vor lăsa să se înţeleagă că ei nu au nici o simpatie faţă de răzvrătiţi." [24]

Ellen White rezolvă această problemă importantă, declarând:

„Poporul lui Dumnezeu, care formează comoara Sa deosebită, nu se poate angaja în acest război încurcat pentru că el este opus oricărui principiu al credinţei lor. În armată, ei nu pot fi credincioşi adevărului şi în acelaşi timp să asculte şi de cerinţele ofiţerilor lor. Ar fi o continuă violare a conştiinţei." [25]

Apoi ea stabileşte principiile călăuzitoare pentru a putea determina când anume va fi necesar să nu dai ascultare legilor ţării:

„Cele zece porunci ale lui Iehova constituie temelia tututor legilor drepte şi bune. Aceia care iubesc poruncile lui Dumnezeu se vor conforma oricărei legi bune a ţării. Dar dacă cerinţele conducătorilor sunt astfel făcute încât vin în conflict cu legile lui Dumnezeu, singura problemă care rămâne de rezolvat în această situaţie este aceasta: Să ascultăm de Dumnezeu sau de om?“ [26]

Această declaraţie se pare că a pus capăt pentru o perioadă de timp cursului neîntrerupt al discuţiilor din Review and Herald cu privire la această problemă. Domnul a avut sub control această situaţie pentru poporul Său. Prima lege a încorporării a fost promulgată pe data de 3 martie 1863 şi ea conţinea o prevedere pentru aceia care nu doreau să se supună chemării. Ei puteau plăti 300 de dolari şi erau liberi de obligaţia încorporării. Majoritatea adventiştilor au ales această cale, până când a fost schimbată legea încorporării. [27]

Deoarece această opţiune era aplicată tututor, fie că aveau convingeri religioase sau nu, credincioşii adventişti n-au considerat necesar să facă o declaraţie publică despre credinţa lor cu privire la purtarea armelor. Totuşi, după ce această opţiune a fost anulată de o nouă lege a încorporării din 4 iulie 1864, conducerea bisericii adventiste a considerat că este necesar să facă o declaraţie publică cu privire la credinţa lor. Prima din mai multe declaraţii oficiale înregistrată la guvernatorii Statelor şi guvernul federal era adresată guvernului statului Michigan. Printre altele, ea spune:

„Schimbarea legii face necesar ca noi să luăm o poziţie mult mai publică în această problemă. Pentru acest motiv, noi prezentăm Excelenţei Voastre (Austin Blair, guvernatorul statului Michigan), sentimentele adventiştilor de ziua a şaptea ca un tot, cu privire la purtarea armei, şi încredinţaţi fiind că nu veţi avea nici o ezitare în a sprijini cererea noastră – că noi, ca popor, am intrat sub incidenţa recentei acţiuni a Congresului cu privire la aceia care din motive de conştiinţă se opun purtării armelor şi sunt îndreptăţiţi a beneficia de prevederile sus amintitei legi.“ [28]

Noua lege cuprindea trei prevederi pentru exceptarea persoanelor care din motive religioase erau împotriva participării la război:

1. Să păzească pe sclavii eliberaţi.
2. Să lucreze în spitalele militare.
3. Să plătească statului suma de 300 de dolari. Deoarece 300 de dolari erau o sumă destul de mare în vremea aceea, era deschisă acum calea spre a economisi aceşti bani şi a servi acolo unde nu avea să fie nici un conflict de conştiinţă.

Mai multe articole şi informaţii au apărut în Review, în acest timp, descriind îndatoririle muncii în spital şi condiţiile sclavilor eliberaţi. Ca o prefaţă la una dintre acestea, s-a făcut următoarea declaraţie:

„Având în vedere că aceia care, din motive de conştiinţă, se opun purtării armelor pot fi daţi să îngrijească de sclavii eliberaţi, dacă ei aleg acest lucru, în loc de a plăti 300 de dolari, sau să meargă să lucreze în spitale, orice informaţie cu privire la aceşti oameni cărora li s-a redat libertatea este de un deosebit interes.“ Următorul fragment, pe care l-am luat dintr-un articol din „American Missionary“ din luna septembrie, arată condiţiile în care ei vin în mijlocul nostru şi dă o oarecare idee despre ceea ce trebuie să se facă pentru a avea grijă de ei. [29]

În mod clar, conducătorii bisericii credeau că aceste alternative sunt acceptate şi în armonie cu lumina dată lor de Dumnezeu.

Mai mulţi fraţi care au fost încorporaţi, imediat după aceea, au avut dificultăţi în obţinerea excepţiei aşa cum era prevăzut în noua lege. Mulţi dintre comandanţii militari nu au înţeles cum trebuia să rezolve această situaţie. Cu această problemă în minte şi cu aceea a pastorilor chemaţi în armată, fratele White a făcut o propunere:

„Deoarece următoarea încorporare va lua aproape 1 din 3 oameni valizi, apţi de a fi încorporaţi..., suntem în favoarea strângerii unui fond de care să beneficieze pastorii noştri cei mai de succes, care sunt apţi de a fi încorporaţi. Şi să fixăm suma de 100 de dolari pe care fiecare s-o depună la casierie. Acei lucrători credincioşi şi sinceri care nu au această sumă de 100 de dolari au prieteni în Hristos care vor da

cu bucurie această sumă pentru ei. Interesul pe care îl avem în această problemă pentru conlucrătorii noştri, în mod deosebit, este suficient pentru a ne determina să depunem 100 de dolari pentru un astfel de fond, în folosul numai al acelora care plătesc, sau prietenii lor să plătească pentru ei suma de 100 de dolari pe care s-o depună la casierie." [30]

Vă rog să reţineţi faptul că această propunere era în mod special pentru lucrătorii din biserica lui Dumnezeu şi nu era prevăzută şi pentru membrii luaţi ca un tot. Pentru membri era, de asemenea, o propunere, dar de o altă natură:

„Dacă acest război continuă, numai Dumnezeu ştie ce va aduce el chiar şi pentru necombatanţi. Dacă cerul nu intervine, ei nu vor fi totdeauna trataţi cu respectul şi bunăvoinţa cu care sunt trataţi acum". [31]

Multe alte articole au apărut, instruindu-i pe credincioşi cum să obţină scutirea necesară de la serviciul combatant. Pentru a clarifica problema în mintea oamenilor, a apărut o serie de articole scrise de fr. R.F.Cottrell, intitulate: „Să lupte credinciosul?" În aceste articole, el a arătat că cei credincioşi trebuie să asculte de legile ţării până la punctul în care o astfel de ascultare va cere neascultarea de legile lui Dumnezeu. El avertizează împotriva participării la vreo acţiune de neloialitate faţă de autoritatea de stat.

„Dacă nu fac lucrul acesta, dar favorizează opoziţia sau rebeliunea, prin votul lor sau pe oricare altă cale, biserica are dreptul să-i cheme să dea socoteală de purtarea lor... Dacă ei persistă în atitudinea lor şi nu vor da ascultare autorităţii bisericii, ea poate da în dreptul lor pedeapsa capitală - retragerea calităţii de membru. Dacă, pe de altă parte, ei merg dincolo de autoritatea bisericii - de Biblie - luând armele în apărarea autorităţii civile, biserica poate folosi acelaşi remediu, căci ei sunt datori să se supună legii lui Hristos, şi nu sunt acuzaţi numai de crimă şi de neloialitate sau trădare." [32]

Acest principiu a fost aplicat deja în biserică mai înainte de aceasta:

„Având în vedere că înrolarea voluntară în armată, în slujba războiului, este contrară principiilor de credinţă şi practică a adventiştilor de ziua a şaptea, aşa cum sunt ele cuprinse în poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus, ei nu-i pot păstra în mijlocul comuniunii lor frăţeşti pe cei ce se înrolează astfel. ...Enoch Hayes a fost astfel exclus din comunitatea Battle Creek, printr-un vot unanim al comunităţii." [33]

În mod clar, conducătorii bisericii au luat poziţie de necombatanţi în timpul războiului civil, dar nu atitudinea de totală opoziţie, pe motive de conştiinţă, aşa cum pretinde şi susţine mişcarea reformistă.

Dezvoltarea lucrurilor după războiul civil american

Războiul civil s-a terminat în curând după aceeea şi problema serviciului militar pentru adventiştii americani s-a încheiat şi ea. Cu toate acestea, cum lucrarea s-a extins dincolo de graniţele Statelor Unite, au apărut din nou dificultăţi, în mod deosebit în ţările Europei. În acele ţări în care serviciul militar este obligatoriu pentru orice bărbat, chiar şi în timp de pace, a apărut o nouă situaţie.

Se pare că Ellen White n-a fost prea preocupată de serviciul militar şi încorporarea în armată în timp de pace. Ea scria din Basel, Elveţia, la 12 septembrie 1886:

„Noi tocmai ne-am luat la revedere de la trei dintre oamenii noştri care au fost chemaţi de autoritatea de stat pentru a face instrucţie militară timp de trei săptămâni. Era o perioadă foarte importantă în lucrarea noastră de publicaţii, dar chemarea autorităţilor nu ţine seama de interesele noastre. Ele cer ca tinerii pe care ei i-au acceptat ca soldaţi să nu neglijeze exerciţiile şi instrucţia militară care sunt esenţiale pentru serviciul militar. Am fost bucuroşi că aceşti oameni cu regimentele lor au primit distincţii pentru credincioşie în lucrarea lor. Ei sunt tineri vrednici de încredere.

Aceştia nu au plecat pentru că au ales în mod voluntar lucrul acesta, ci pentru că legile naţiunii lor cer acest lucru. I-am încurajat să

fie soldaţi credincioşi ai crucii lui Hristos. Rugăciunile noastre îi vor însoţi pe aceşti tineri, ca îngerii lui Dumnezeu să meargă cu ei şi să-i ocrotească de orice ispită."[34]

Această situaţie a pus temelia dificultăţilor de mai târziu. Este o realitate faptul că, în Germania, adventiştii au fost încorporaţi în armată în timp de pace şi ei au refuzat numai activitatea în ziua Sabatului, dar nu şi serviciul militar ca atare.[35]

„Conducătorii bisericii europene nu au făcut nici un efort coordonat, pentru a face cunoscut autorităţilor guvernamentale obiecţiunile adventiste cuvenite în ceea ce priveşte purtarea armelor sau îndeplinirea lucrărilor obişnuite în ziua Sabatului. Cursul rapid al evenimentelor ce au urmat imediat după izbucnirea ostilităţilor i-a împiedicat să dea chiar membrilor sfaturi cu privire la problemele care cu siguranţă îi vor aduce în conflict cu ofiţerii din armată. Autorităţile guvernamentale autocratice, ca acelea din Germania şi Rusia, cer o ascultare oarbă din partea supuşilor lor. Legile lor privind serviciul militar nu cunosc nici o prevedere pentru serviciul necombatant pentu cei ce refuză să facă armata din motive de conştiinţă.

„Lipsa pregătirii pentru problemele ridicate de încorporare a devenit acută în Germania. Astfel, la 4 august 1914, preşedintele Uniunii de Conferinţe de Est, după ce s-a consultat cu mai mulţi colaboratori ai săi, a informat în scris ministerul german de război că adventiştii de ziua a şaptea încorporaţi în armată vor purta armele, fiind combatanţi, şi vor îndeplini serviciul militar în ziua Sabatului, pentru apărarea ţării lor." Deşi aceasta era în directă opoziţie cu atitudinea luată de părinţii întemeietori ai adventismului, cu 50 de ani mai înainte, mulţi membri ai bisericii din Germania au fost de acord cu hotărârile anunţate de conducătorii lor...

Mulţi ani după terminarea războiului, conducătorii adventişti din întreaga Europă s-au întâlnit într-un consiliu la Gland, Elveţia. Aici, pe 2 iunie 1923, în mod oficial ei au luat hotărârea pe care au protocolat-o, că se opun oricărui serviciu militar în ziua Sabatului cu excepţia celui de natură umanitară. Această declaraţie a fost sprijinită de

conducătorii germani care au recunoscut că au greşit în hotărârea lor din 1914. Deşi declaraţia de la Gland arată motivele ce au stat la baza poziţiei adventiştilor de ziua şaptea, se recunoaşte totuşi că fiecare membru al bisericii are „libertatea absolută să slujească ţării sale, în toate timpurile şi în toate locurile, în armonie cu modul în care îi dictează convingerile lui personale şi conştiinţa sa."[36]

Partea de la urmă a acestei declaraţii n-a convenit membrilor mişcării reformiste, având în vedere că ei nu sunt de acord cu conceptul responsabilităţii individuale. Reformiştii consideră că, dacă este acordată membrilor libertatea de conştiinţă, atunci biserica nu îşi va împlini răspunderea.

În Statele Unite, problema serviciului militar în timpul primului război mondial s-a dezvoltat mai lent. Aceasta a permis conducătorilor să cerceteze mai mult această problemă. La 5 iunie 1917, toţi bărbaţii între 21 şi 30 de ani au fost chemaţi la recrutare. Legea nu conţinea nici o prevedere pentru aceia care refuzau orice formă de serviciu militar, în afară de aceia care din motive religioase se opuneau satisfacerii serviciului militar combatant. Unora ca acestora, li se îngăduia să îndeplinească alte îndatoriri, în armonie cu ceea ce preşedintele a definit ca fiind activitate necombatantă.

Deoarece oamenii aveau să fie repartizaţi după capacităţile şi pregătirea lor, adventiştii americani au hotărât că vor avea mai puţine dificultăţi în Sabat, dacă vor servi în corpul medical. Pentru a asigura o mai mare acceptare în acest serviciu, biserica a organizat în acest scop programe de pregătire. În iulie 1918, Comitetul Conferinţei Generale, care s-a ţinut la Washington, „a hotărât să pună la dispoziţie fonduri pentru organizarea şcolilor în vederea unei instruiri intensive a tinerilor adventişti de ziua a şaptea care erau de vârsta încorporării, care nu au urmat un curs medical de instruire mai înainte, care să-i pregătească în vederea slujirii în corpul medical, atunci când aveau să fie chemaţi să-şi facă stagiul militar."[37]

Aşa a început dedicarea adventiştilor lucrării medicale în armată. Dar poziţia adventiştilor este cu totul inacceptabilă în ochii re-

formiştilor. Ei sunt convinşi că chiar şi numai purtarea uniformei militare înseamnă participarea la o instituţie destinată să ucidă şi să facă din persoana în cauză o participantă la distrugerea omului. Ei sunt convinşi că îndeplinirea serviciului medical în cadrul armatei ajută efortul care se face în ducerea războiului şi, deci, luării vieţii, ceea ce constituie astfel o violare a poruncilor lui Dumnezeu.

Deoarece declaraţia de principii cu privire la poziţia de necombatanţă a fost făcută de către pionierii adventişti în timpul războiului civil, principiul de bază al acţiunii a rămas acelaşi. Acest principiu este acela de a coopera cu autoritatea de stat în toate căile posibile, până când poruncile autorităţilor guvernamentale vin în conflict cu Legea lui Dumnezeu. Conducerea descurajează înrolarea în armată.[38] Biserica încurajează în mod clar poziţia de necombatanţă pentru toţi membrii ei.

În timpul războiului civil, biserica nu a luat măsuri disciplinare împotriva membrilor care au fost încorporaţi în armată şi nu ia nici astăzi. Niciodată biserica, fie în timpul războiului civil, fie mai târziu, nu a luat poziţia pe care reformiştii spun că a luat-o, de a respinge poziţia de necombatant. Biserica nu a luat niciodată poziţia de totală împotrivire din motive de conştiinţă şi nu a refuzat îndeplinirea oricărui serviciu militar.

Există o singură deosebire reală în poziţia bisericii în perioada dintre războiul civil şi timpul de faţă. În loc să-i excludă pe cei care s-au înrolat în armată, biserica se străduieşte „să lucreze cu iubire pentru a-i recâştiga pe aceşti rătăciţi, să-i aducă înapoi la locul unde Domnul doreşte să-i aibă. Ea înţelege - aşa cum s-a putut vedea din opiniile diferite exprimate în paginile revistei „Review" din timpul războiului civil - că oamenii sunt la diferite stadii de creştere spirituală şi au mai degrabă nevoie să se lucreze cu ei decât să fie condamnaţi. Biserica nu aprobă serviciul combatant pentru membrii ei. Pe de altă parte însă, ea îşi dă seama că nu a fost însărcinată de Dumnezeu să condamne, ci mai degrabă să lucreze pentru salvarea păcătoşilor.

Reformiştii nu pot fi greşiţi atunci când spun că iau ceea ce ei consideră a fi o poziţie mai strictă decât biserica adventistă. Dar atunci când încearcă să demonstreze că au poziţia pe care au luat-o pionierii bisericii, ei comit un fals. Ei arată spre greşelile făcute de unii conducători ai bisericii din Europa, în timpul primului război mondial, ca o dovadă că biserica L-a lepădat pe Domnul şi că ea a fost lepădată de El. În acelaşi timp, ei nu condamnă biserica pentru poziţia luată de unii conducători în timpul războiului civil. Este trist faptul că majoritatea reformiştilor nici nu cunosc ce anume poziţie s-a luat atunci.

Poziţia mişcării reformiste este mult mai dogmatică, dar nu în mod necesar şi corectă în lumina soliei Bibliei şi a Mărturiilor. Când ei acuză biserica de faptul că a căzut din cauza greşelilor comise de conducerea bisericii din Europa în timpul primului război mondial, să nu uite că acei conducători pionieri din timpul războiului civil din America nu erau cu toţii convinşi cu privire la această problemă. Oare a lepădat Dumnezeu biserica atunci? A greşit oare E.G.White pentru că nu i-a condamnat pe fraţii care şi-au îndeplinit perioada de instrucţie militară în Elveţia, după declaraţiile ei din „Mărturii pentru Comunitate", vol. 1, din timpul războiului civil? Aceasta este o problemă la care fiecare reformist trebuie să se gândească.

Note

1. Parabole, ed. 1980, pag. 147.
2. Comentariul biblic A.Z.Ş., vol. 10, art. Mişcarea reformistă, ed. rev, (Washington D.C., R.H. Publ. Ass. 1976), pag. 1333.
3. Comentariu asupra Comentariului SMI, Mişcarea reformistă A.Z.Ş.
4. Parabole, ed. 1980, pag 147.
5. Idem, pag. 144.
6. 1 T, 361.
7. 1T, pag. 367.
8. James White „The Nation" R.H. 12 august 1862.
9. Our Duty in Reference to the War (Datoria noastră cu privire la război) R.H. (16 septembrie 1862).

10. J.H.Waggoner „Our Duty and the Nation" (Datoria noastră şi naţiunea) R.H. 23 septembrie, 1862.
11. J. Clarke „Sword vs. Fanaticism" (Sabia împotriva fanatismului) R.H. 23 septembrie 1862.
12. J.N. Lougborough „No Violence to No man" (Nu folosi violenţa împotriva vreunui om) R.H. 30 septembrie 1862.
13. D.T. Bordeau „ The present War" (Războiul prezent) R.H., 14 octombrie 1862.
14. R.F. Cottrell, „Non Resistence" (Fără împotrivire) R.H. 14 octombrie 1862.
15. F. Snook, „ The War and Our Duty" (Războiul şi datoria noastră) R.H. 14 octombrie 1862.
16. James White, „The War Question", (R.H. 14 octombrie 1862).
17. M.E.Cornell, „Extremes" (Extremele), R.H. 21 oct. 1862.
18. Henry Carver, „ The War" (Războiul) R.H. 21 oct. 1862.
19. James White, „Letter to Br. Carver" (Scrisoare adresată fratelui Carver), R.H. 21 oct. 1862.
20. Martin Kittle, „From Bro. Kittle" (De la fratele Kittle) R.H. 21 oct. 1862.
21. Stephan Pierce „Obligation to Human Governments" (Obligaţii faţă de autorităţile omeneşti) R.H. 28 oct. 1862.
22. O. Nichols „Our Duty relative to the War" (Datoria noastră în ceea ce priveşte războiul) R.H. 16 dec. 1862.
23. J.M. Aldrich, „ The War" (Războiul) R.H., 23 dec. 1862.
24. 1T, pag. 357.
25. 1T, 361.
26. 1T, 361-192.
27. FR. M. Wilcox, „Seventh-day Adventists in Time of War" (Adventiştii de ziua a şaptea în timp de război) Washington D.C. R.H. Publ. Assn. 1936, pag. 58.
28. R.H. 23 august 1864. Vezi, de asemenea, Enciclopedia A.Z.Ş. art. „Necombatanţă" (Washington D.C. , R.H. Publishing Assn. 1976, pag. 978).
29. „Sclavii eliberaţi - liberaţi" R.H., 13 sep. 1864.
30. James White, R.H. 24 ianuarie 1865.
31. Idem.
32. R.F. Cottrell, „Să ia parte creştinul la război?" R.H. 30 mai 1865.
33. R.H. 7 martie, 1865.
34. 2 SM, 335.
35. O relatare personală a experienţei lui O. Kramer din Germania la începutul primului război mondial (Înregistrare pe bandă magnetică) „Rise and Progress" (Apariţie şi progres).

36. „Light Bearers to the Remnant" (Purtătorii luminii pentru rămăşiţă) pag. 424-425.
37. „Seventh-day Adventists in Time of War" (Adventiştii de ziua a şaptea în timp de război) pag. 144.
38. R.H. 7 iunie 1864.

Capitolul 6

Concepţii greşite - partea a 2-a

Libertate de conştiinţă

Conceptul responsabilităţii individuale şi libertatea de conştiinţă au dat loc la multe neînţelegeri între reformişti şi Biserica adventistă. Reformiştii insistă asupra faptului că biserica trebuie să aibă rânduieli stricte pentru membrii ei. În multe cazuri, membrii sunt aceia care aşteaptă ca biserica să stabilească fiecare amănunt al modului în care ei trebuie să acţioneze într-o anumită situaţie. Puţină libertate se acordă membrului mişcării reformiste ca acesta să hotărască pentru sine.

Biserica adventistă a dat o mai mare libertate membrilor ei, încurajându-i să studieze Scripturile pentru ei înşişi. S-a subliniat nevoia ca fiecare persoană să ia hotărâri morale în armonie cu înţelegerea pe care el sau ea a câştigat-o prin studiu personal al Bibliei şi al Spiritului Profetic. Această abordare diferită i-a făcut pe reformişti să creadă că adventiştii au coborât standardul vieţuirii creştine. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr ca acest lucru. Standardul vieţuirii creştine este dat omului în Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să se îndoiască de ce se cere. Să vedem ce este scris în Mărturii despre noi:

„Dumnezeu se ocupă de oameni în mod individual, dând fiecăruia lucrarea lui. Toţi trebuie să fie învăţaţi de Dumnezeu. Prin harul Domnului Hristos, fiecare suflet trebuie să realizeze propria lui neprihănire, menţinând o vie legătură cu Tatăl şi cu Fiul. Aceasta este o adevărată experienţă ce are valoare."[1]

Dumnezeu n-a numit pe nimeni care să fie conştiinţă pentru aproapele său... Ani de zile a fost o tendinţă crescândă ca oameni puşi în poziţii de răspundere să stăpânească peste moştenirea lui Dumnezeu, îndepărtând astfel de la biserică simţământul puternic al nevoii lor de instruire divină şi o apreciere a privilegiului de a se sfătui cu Dumnezeu cu privire la datoria lor. Această situaţie trebuie să se schimbe, trebuie să aibă loc o reformă.[2]

Ca popor, avem nevoie ca trăirea şi credinţa noastră să fie înviorate de Duhul Sfânt. Nici o putere stăpânitoare nu trebuie să fie exercitată pentru a obliga pe cineva să asculte poruncile unei minţi mărginite. 'Nu vă încredeţi doar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare' (Is. 2,22), porunceşte Domnul Dumnezeu. Îndreptând mintea oamenilor să se sprijine pe înţelepciunea omenească, făcând astfel, noi aşezăm un văl între Dumnezeu şi om, astfel încât nu se mai vede cel ce este nevăzut".[3]

„Pământul s-a întunecat din cauza înţelegerii greşite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele întunecate să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înşelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu trebuia să se facă prin forţă. Exercitarea forţei este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu. El doreşte numai o slujire din iubire, iar iubirea nu poate fi obligată; ea nu poate fi câştigată prin forţă sau autoritate. Numai prin iubire se trezeşte iubire. A-L cunoaşte pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi. Caracterul Său trebuie să fie arătat în contrast cu caracterul lui Satana. Această lucrare o putea face numai o singură Fiinţă în întregul univers. Numai Acela care cunoaşte înălţimea şi adâncimea iubirii lui Dumnezeu putea s-o facă cunoscută. Peste noaptea întunecată a lumii trebuia să răsară 'Soarele neprihănirii, cu tămăduirea sub aripile Lui' (Mal. 4,2 - H.L.L., ed. 1981, pag. 13).

Această solie este adresată comunităţilor noastre de pretutindeni. În falsa experienţă ce a pătruns înăuntru, o influenţă categorică este la lucru ca să înalţe instrumentul omenesc şi să se supună controlului minţii omeneşti. Această influenţă abate mintea de la Dumnezeu. Domnul Dumnezeu interzice ca astfel de experienţe să prindă rădăcini şi să se dezvolte în rândurile noastre ca adventişti de ziua a şaptea. Rugăciunile noastre trebuie să ajungă mult mai sus decât omul supus greşelii - să ajungă la Dumnezeu. Dumnezeu nu Se limitează la un singur loc sau o singură persoană. El priveşte din cer asupra fiilor oamenilor. El vede nedumeririle lor şi cunoaşte fiecare experienţă a vieţii. El înţelege propria Sa lucrare asupra inimii omeneşti şi nu are nevoie ca vreun om să conducă lucrarea Duhului Sfânt."[5]

Majoritatea membrilor mişcării reformiste nu cunosc acest concept al răspunderii personale. Ei au fost învăţaţi să asculte, fără şovăire sau întrebări, de dispoziţiile dictatoriale ale bisericii. Când se iveşte o problemă, în loc să meargă la izvorul a toată înţelepciunea, ei trimit o scrisoare la Conferinţa Generală. Răspunsul conducerii este folosit apoi pentru a stopa orice discuţie cu privire la subiectul în cauză.

Când un credincios îşi dă seama că ultima lui socoteală pe care trebuie s-o dea este înaintea lui Dumnezeu, el va trăi într-adevăr la un standard mai înalt de vieţuire decât acela stabilit de un conducător bisericesc. Încrederea în deciziile unor corpuri eclesiastice va da loc la o mai mare ipocrizie. Oamenii vor trăi conform rânduielilor numai cât sunt păziţi. Teama lor este de oameni, şi nu de Dumnezeu.

„Când oamenii sunt strâns legaţi, nu prin forţă sau interese egoiste, ci prin iubire, ei dau dovadă despre lucrarea unei influenţe care este mai presus de orice influenţă omenească. Oriunde există, această unire este o dovadă că s-a refăcut în om chipul lui Dumnezeu şi că a fost sădit un nou principiu de viaţă. Ea dovedeşte că în natura divină este putere pentru a sta împotriva forţelor supranaturale ale răului şi că harul lui Dumnezeu biruieşte egoismul inerent inimii omeneşti."[6]

Divorţul şi recăsătorirea

O altă problemă, în dreptul căreia mişcarea reformistă refuză să primească învăţăturile clare ale Bibliei şi Spiritului Profetic este problema divorţului şi a recăsătoririi. Domnul Isus a zis: „Oricine îşi lasă nevasta, afară de pricină de curvie şi ia pe alta de nevastă, preacurveşte, şi cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurveşte" (Mat. 19, 9).

Învăţătura reformistă este aceea că „oricine îşi va lăsa nevasta, chiar dacă face lucrul acesta din motive de desfrânare şi se va căsători cu alta, comite adulter."

Această poziţie nu este numai o pervertire a Bibliei, ci, de asemenea, şi a învăţăturii clare a Spiritului Profetic.

„O femeie poate fi, în mod legal, divorţată de bărbatul ei, prin legile ţării, şi totuşi să nu fie despărţită de el înaintea lui Dumnezeu în armonie cu o lege mai înaltă. Există numai un singur păcat, şi anume adulterul, care poate dezlega un bărbat sau o femeie de legământul căsătoriei înaintea lui Dumnezeu. Deşi legile ţării pot să admită un divorţ, cu toate acestea, în lumina Bibliei şi a legilor lui Dumnezeu, ei sunt mai departe soţ şi soţie.

„Am văzut că până acum sora ... nu are dreptul să se căsătorească cu un alt bărbat, dar dacă ea sau o altă femeie va obţine în mod legal un divorţ pe temeiul faptului că soţul ei s-a făcut vinovat de adulter, atunci ea este liberă să se recăsătorească cu cine doreşte."

Poziţia luată de mişcarea reformistă faţă de acest subiect este aceea că, indiferent de motivul pentru care s-a stricat o căsătorie, partea nevinovată nu mai poate avea statut de membru dacă se recăsătoreşte. Multe nedreptăţi s-au făcut datorită unei asemenea poziţii şi, ca rezultat, multe suflete au fost îndepărtate din biserică.

Divorţul şi recăsătorirea sunt considerate păcate ce nu pot fi iertate. Personal, cunosc multe persoane care au fost excluse din cauza divorţului şi recăsătoririi. Ei participă cu credincioşie la serviciile divine şi la viaţa bisericii, de ani de zile îşi dau cu regularitate zecimea şi se supun rânduielilor bisericii în alte probleme. Şi, cu toate acestea,

ei nu pot să fie reprimiţi ca membri ai bisericii, chiar dacă pot să fie părţi nevinovate în despărţirea ce a avut loc.

Serva Domnului n-a luat această poziţie. Multe alte declaraţii pot fi prezentate pentru a arăta cum Ellen White a susţinut dreptul părţii nevinovate de a se recăsători. Conducătorii mişcării reformiste nu sunt necunoscători ai acestor declaraţii; ei pur şi simplu refuză să le accepte. Problema aceasta a fost discutată adesea de către delegaţii la sesiunile Conferinţei Generale ale mişcării reformiste (SMI).

Motivul refuzării acestor declaraţii ale Spiritului Profetic a fost acelaşi dintotdeauna: Dacă acceptăm acest lucru, nu vom fi mai buni decât Biserica adventistă. Uneori, problema este acoperită cu scuza că o astfel de situaţie ar fi foarte greu de administrat. Ca delegat la sesiunea din 1978, eu personal am considerat că „este foarte greu de stabilit cine este realmente nevinovat." În timp ce acest lucru poate fi adevărat, este totuşi numai o scuză pentru biserică de a nu accepta ceea ce este scris; în loc de a face lucrul acesta, „ei învaţă ca învăţături nişte porunci omeneşti" (Mat. 15,9).

Mulţi reformişti continuă să aibă o părere negativă cu privire la legăturile de căsătorie. În trecut, unii conducători învăţau că soţul şi soţia trebuie să trăiască împreună ca „frate şi soră". Acest punct de vedere, deşi nu mai este susţinut şi învăţat pe faţă, deschis, el încă influenţează viaţa unor conducători şi membri ai mişcării reformiste.

Fără îndoială că legătura căsătoriei este atacată astăzi în această lume stricată. Divorţul nu a figurat niciodată în planul lui Dumnezeu. Pe de altă parte, noi nu vom împlini însărcinarea Evangheliei luând o poziţie extremă în legătură cu această problemă. Singura noastră siguranţă este în cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu şi apoi de a-i învăţa pe credincioşi să-şi pună viaţa în armonie cu principiile Lui. Să nu uităm că scopul bisericii nu este acela de a condamna, ci de a salva.

Poziţia luată în prezent de mişcarea reformistă poate fi legată de aceea a conducătorilor bisericii de pe timpul Domnului Hristos: „Atunci cărturarii şi Fariseii I-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijlocul norodului, şi au zis lui Isus: 'Învăţătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârşea preacurvia. Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei. Tu, dar ce zici?'" (Ioan 8,3-5).

Mi-e teamă că mulţi reformişti nu ar fi primit cu bucurie cuvintele Mântuitorului. Ei L-ar fi lepădat, L-ar fi respins ca Fiu al lui Dumnezeu, din cauza cuvintelor spuse. De fapt, nu se vedea că El susţine legea. „Atunci S-a ridicat în sus; şi când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a zis: 'Femeie, unde sunt pârâşii tăi? Nimeni nu te-a osândit?' 'Nimeni, Doamne', I-a răspuns ea. Şi Isus i-a zis: 'Nici Eu nu te osândesc. Du-te şi să nu mai păcătuieşti" (Ioan 8,10-11). Ea n-a fost niciodată pedepsită pentru răul făcut.

Sunt recunoscător pentru cuvintele lui Isus. Nici o persoană nu este atât de afundată în păcat, încât să nu obţină iertarea la piciorul crucii. Există speranţă pentru fiecare dintre noi. Cât de minunat ar fi dacă fiecare dintre noi ar medita la mustrarea Domnului Hristos: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea"!

Vieţuirea sănătoasă

Solia vieţuirii sănătoase este una dintre cele mai mari adevăruri ce au fost date poporului advent. Domnul a dat această solie pentru a pregăti un popor care să reziste în ultima mare criză. Conform cu Spiritul Profetic, învăţătura, doctrina, cu privire la sănătate este pentru biserică ceea ce braţul drept este pentru corp. Nimeni nu poate pune la îndoială rezultatele benefice care pot fi realizate, urmând sfaturile date de Spiritul Profetic cu privire la acest subiect. Înţelese şi trăite aşa cum trebuie, ele pot aduce sănătate, pot mări durata vieţii, aşa cum au dovedit cercetările medicale.

Cu toate acestea, atunci când solia este pervertită, ea poate duce la fanatism, boală şi moarte. Mişcarea reformistă a pus accentul pe solia sănătăţii, dar, adesea, fără o direcţie corectă sau o adevărată şi reală înţelegere. În esenţă, întreaga lor solie cu privire la sănătate se con-

centrează în jurul dietei. Foarte puţin se menţionează vreodată despre exerciţii şi nevoia unei odihne îndestulătoare.

Oamenii din acele regiuni ale lumii, care iau cele mai extreme poziţii în ceea ce priveşte dieta, cunosc foarte puţin sau chiar nu cunosc nimic despre igienă. De exemplu, mă gândesc la o experienţă pe care am făcut-o vizitând una din ţările din America Centrală. Misiunea are o brutărie care funcţionează pe terenul ei. Era de aşteptat ca lucrătorii să pregătească o pâine sănătoasă şi bună. Spre uimirea mea, pâinile erau acoperite de muşte, o pisică alerga nestingherită prin brutărie, iar un papagal stătea pe un geam deschis. Directorul nu vedea nici o problemă în legătură cu aceste condiţii de igienă, chiar dacă era foarte strict în alte compartimente ale vieţuirii sănătoase.

Reforma sanitară se ocupă de toate compartimentele vieţii, nu numai de una. Unde sunt programele conduse de mişcarea reformistă pentru a ajuta oamenii ca să câştige biruinţa asupra obiceiurilor fumatului, de exemplu, programe de a ajuta oamenii să înceapă un nou şi mult mai sănătos stil de viaţă? Mişcarea reformistă (SMI) are o singură instituţie în Germania şi câteva camere de tratament în unele ţări care au încercat să facă o asemenea lucrare.

Spiritul Profetic apelează la oameni să trăiască după lumina pe care Domnul le-a dat-o cu privire la vieţuirea sănătoasă. Dar dacă neglijează sau dispreţuiesc solia, ei vor suferi consecinţele, nu numai din punct de vedere fizic, ci şi spiritual. Cu toate acestea, biserica n-a fost autorizată să-şi forţeze membrii să se supună idealurilor cu privire la dietă. Am să citez numai una din multele declaraţii cu privire la acest subiect, în mod special în legătură cu problema cărnii:

„Noi nu trasăm nici o linie precisă de urmat în dietă; dar spunem că în ţările unde se găsesc din abundenţă fructe, cereale, alune şi nuci, carnea nu este cel mai bun fel de hrană pentru poporul lui Dumnezeu. Am fost instruită că alimentele din carne tind să animalizeze natura, să-i jefuiască pe bărbaţi şi pe femei de acea iubire şi simpatie pe care ar trebui să le simtă pentru orice şi să dea pasiunilor inferioare stăpânire asupra puterilor mai înalte ale fiinţei. Dacă vreodată consumarea de carne a fost sănătoasă, acum nu mai e sigură. Cancere, tumori şi boli pulmonare sunt în mare parte cauzate de consumarea de carne."[8]

Pe baza declaraţiei de mai sus şi a altora asemănătoare acesteia, mişcarea reformistă a făcut din ea un punct de încercare pe plan mondial pentru calitatea de membru, astfel încât nici un membru al ei să nu mai mănânce carne. Această poziţie, deşi bine intenţionată, împiedică vestirea ultimei solii în ţările în care altă hrană în afara cărnii nu este la îndemână. Cum poate fi posibil pentru mişcarea reformistă ca, de exemplu, să vestească solia eschimoşilor? În ciuda faptului că sunt un vegetarian convins, îmi dau seama că această poziţe, inflexibilă limitează răspândirea Evangheliei. În afară de aceasta, ea aşază învăţăturile bisericii mai presus de Biblie şi Spiritul Profetic.

La un seminar pe care l-am ţinut în America Centrală, unii studenţi mi-au cerut să le confirm convingerea pe care ei o aveau, şi anume aceea că Domnul Hristos, pe când Se afla pe pământ, n-a mâncat peşte. În loc de a le răspunde printr-un da sau nu, le-am sugerat ideea de a ne îndrepta spre Sfânta Scriptură. Biblia declară în mod clar că Domnul Hristos a mâncat peşte împreună cu ucenicii. Chiar şi după înviere, El a mâncat peşte. „I-au dat o bucată de peşte fript şi un fagure de miere. El le-a luat şi a mâncat înaintea lor" (Luca 24,42.43). Acest lucru i-a şocat atât de mult pe studenţi, încât m-am temut că-şi vor pierde credinţa în Domnul Hristos. Reforma sanitară a devenit atât de deformată în mintea lor, încât ea era mai presus de exemplul Domnului Hristos.

Nici Biblia şi nici Spiritul Profetic nu promovează astfel de deformări ale adevăratei solii pentru aceste zile de pe urmă. Imediat după paragraful citat mai sus, găsim următoarele gânduri:

„Noi nu trebuie să facem din folosirea alimentelor de carne o condiţie în ceea ce priveşte părtăşia sau calitatea de membru, dar trebuie să luăm în consideraţie influenţa pe care cei ce mărturisesc a fi credincioşi, dar care folosesc carnea în alimentaţia lor, o au asupra altora. Ca soli ai lui Dumnezeu, să nu spunem noi oare poporului: 'Fie

că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva, să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu' (1 Cor. 10,31)? N-ar trebui oare să dăm o mărturie hotărâtă împotriva lăsării în voia apetitului pervertit? Va da cineva dintre cei care sunt slujitori ai Evangheliei, care proclamă cel mai solemn adevăr dat vreodată muritorilor, un exemplu întorcându-se la oalele cu carne ale Egiptului?"[9]

Este o mare deosebire între a da o mărturie categorică, clară, şi a impune condiţii pentru obţinerea calităţii de membru. Este o mare deosebire între a porunci poporului pe unde să meargă şi ceea ce este arătat în însărcinarea mandatului Evangheliei: „Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârşitul veacului." (Mat. 18,19-20). Nu există nici o însărcinare de a forţa pe cei convertiţi să urmeze poruncile bisericii.

Această problemă a fost discutată într-un comitet al mişcării reformiste (SMI). S-a declarat atunci că, deşi Spiritul Profetic interzice folosirea mâncării de carne ca o condiţie a calităţii de membru, Conferinţa Generală are autoritatea de a folosi aceasta ca o condiţie, ca test. O astfel de poziţie este o insultă adusă principiului, că orice învăţătură, orice doctrină, trebuie să se bazeze pe un clar „Aşa zice Domnul".

Făcând din problema mâncării de carne o condiţie a părtăşiei, mişcarea reformistă violează direct scrierile servei Domnului. Acţiunile lor barează în mod efectiv calea spre Împărăţia cerului, a acelora care nu pot, din cauza condiţiilor, să aplice pe deplin această parte a soliei. În acest fel, solia vieţuirii sănătoase a fost transformată mai degrabă într-un blestem decât într-o binecuvântare.

În multe părţi ale lumii, mişcarea reformistă a pervertit solia reformei sanitare, punând-o mai presus de întreita solie îngerească şi chiar de Cele Zece Porunci. În acele regiuni, solia reformei sanitare s-a schimbat din braţul drept, devenind întregul corp. Dumnezeu n-a intenţionat niciodată acest lucru.

Adresez fiecăruia chemarea de a studia lumina ce ne-a fost dată şi a aduce apoi viaţa lui sau a ei în armonie cu această lumină. Nu priviţi

la alţii. Nu voi trebuie să răspundeţi pentru ei. Noi trebuie să răspundem pentru noi înaintea lui Dumnezeu pentru modul în care am folosit lumina care ne-a fost dată. Să ne dăm seama, să vedem propria noastră responsabilitate.

Note

1. T.M. pag. 488.
2. Idem, pag. 477-478.
3. Idem, pag. 483.
4. H.L.L. Ed. 1981, pag. 13.
5. T.M., pag. 484.
6. H.L.L., Ed. 1981, pag. 664.
7. Adventist Home (Căminul Adventist) (Nashville Southern Publishing Assn. 1952, pag. 344.
8. 9T. ed. 1991, pag. 131.
9. Idem.

Capitolul 7

Doctrine divergente

Deoarece adventiştii de ziua a şaptea - mişcarea reformistă pretind a fi adevărata mişcare adventă este important să înţelegem în care compartimente se deosebesc învăţăturile lor de învăţăturile obişnuite, respectate de adventişti. Am atins deja unele dintre acestea. În capitolul care urmează vom analiza alte puncte în care se deosebesc.

Solia de la 1888

Reformiştii cred în mod categoric că Dumnezeu a adus la existenţă mişcarea lor şi că ea a fost profetizată că exista. De aceea, ei trebuie să aducă dovezi în susţinerea acestei poziţii. Sunt citate două asemenea dovezi.

În primul rând, ei susţin că, deoarece conducerea adventistă ,,a dat la o parte poruncile lui Dumnezeu în 1914", ei au dreptul să existe ca o mişcare separată. Cu toate acestea există simţământul că tocmai acest eveniment este foarte slab exprimat pentru înfiinţarea unei noi mişcări, în opoziţie cu mişcarea adusă la existenţă de Dumnezeu în cadrul marii treziri advente. În al doilea rând, reformiştii caută un plus de argumente şi justificări în evenimentele de la 1888. Aici, declară ei, se află adevăratul început al mişcării.

În cartea ,,The Reformation Study Course", ei citează din Mărturii (Testimonies) declaraţii negative cu privire la starea bisericii atât dinaintea acestei conferinţe, cât şi după ea. Ei înalţă solia adusă de fraţii

Jones şi Waggoner, ca o solie specială din partea lui Dumnezeu, aşa cum în adevăr era. Reformiştii insistă în a susţine că biserica a lepădat acest mesaj.

E.G.White s-a referit la acest mesaj despre neprihănirea prin credinţă ca fiind începutul marii strigări:

,,Timpul cercării este venit, căci marea strigare a îngerului al treilea a început deja o dată cu descoperirea neprihănirii Domnului Hristos, Răscumpărătorul şi Iertătorul păcatelor. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă a umplut tot pământul."[1]

Deoarece unii dintre conducătorii bisericii s-au opus acestei solii şi soliilor de la 1888, argumentează mişcarea reformistă, Dumnezeu a fost nevoit să dea altora solia, astfel încât ea să poată fi proclamată cu claritate. Ei consideră că sunt cei chemaţi să împlinească această sarcină. În studiul al 16-lea al manualului reformiştilor, teoria lor este că solia ,,ieşiţi din Babilon" include şi chemarea oamenilor de a ieşi din ,,biserica adventistă decăzută".

Pentru comparaţie, voi cita raţionamentul lor şi apoi lumina dată în paginile Spiritului Profetic. Mai întâi declaraţia reformiştilor.

,,Al doilea înger din 1844 a proclamat căderea tuturor bisericilor existente. El declară că ele au devenit Babilon, ceea ce înseamnă confuzie. Această solie va fi proclamată în mod continuu, până la sfârşitul timpului. Cu toate acestea, îngerul din Apocalipsa 18 repetă aceeaşi solie. Ne întrebăm noi de ce este necesar acest lucru? Răspunsul este: Pentru că ceva ce n-a căzut încă în 1844 este declarat acum ca fiind căzut. Comunitatea care este numită Babilon, în solia celui de al doilea înger, este în mod evident mai mare, mai dezvoltată. Aceasta nu se datoreşte faptului că decăderea ei nu a atins punctul maxim, ci mai degrabă pentru faptul că unele grupări creştine, care nu au fost cuprinse în solia denunţătoare de către cel de al doilea înger în 1844, sunt incluse acum în această grupare prin tăria soliei celuilalt înger."[2]

Să comparăm citatul de mai sus cu o declaraţie a Spiritului Profetic:

„A doua solie îngerească din Apocalipsa 14 a fost predicată mai întâi în vara anului 1844, cu care ocazie a avut loc o aplicaţie mai directă la bisericile din Statele Unite, unde avertizarea cu privire la judecată fusese vestită mai mult, şi în general respinsă mai mult, şi unde decăderea în biserici fusese mai rapidă. Dar solia celui de al doilea înger nu şi-a ajuns deplina împlinire în anul 1844. Bisericile au ajuns atunci la decădere morală, ca urmare a respingerii luminii soliei advente; dar această cădere nu era totală. Atunci când au continuat să lepede adevărurile deosebite pentru vremea aceea, ele au căzut din ce în ce mai mult. Totuşi, încă nu se putea spune 'a căzut Babilonul... pentru că el a făcut ca toate popoarele să bea din vinul mâniei curviei ei.' El încă nu reuşise să facă lucrul acesta cu toate popoarele. Spiritul asemănării cu lumea şi al nepăsării faţă de adevărurile probatoare pentru timpul nostru există şi a câştigat teren în bisericile protestante din toate ţările creştinătăţii; şi aceste biserici sunt cuprinse în denunţarea solemnă şi teribilă a celui de-al doilea înger. Dar lucrarea apostaziei nu a atins încă punctul culminant.

Pe măsură ce aceste biserici se depărtează mai mult şi tot mai mult de adevăr şi se aliază mai strâns cu lumea, deosebirea dintre cele două clase va fi tot mai mare şi în final va rezulta în despărţire."[3]

Este clar faptul că Ellen White se referă la bisericile căzute, ca atingând un stadiu de apostazie care a necesitat o a doua chemare de a ieşi din acestea. Ea nu aplică nicidecum chemarea din Apocalipsa 18, la o chemare, sau invitaţie, de a ieşi din Biserica Adventiştilor de Ziua a Şaptea. Un alt citat subliniază acest lucru.

În Review and Herald din 17 octombrie 1893 - reţineţi, vă rog, faptul că aceasta a fost după Conferinţa de la 1888 - Ellen White face următoarea declaraţie:

„Cum se face că aceste broşuri, care denunţă Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea ca fiind Babilon, au fost împrăştiate pretutindeni, chiar în timpul când această biserică a primit revărsarea Duhului lui Dumnezeu? Cum se face că oamenii pot fi într-atât înşelaţi, încât să creadă că marea strigare este chemarea poporului lui Dumnezeu de a

ieşi din părtăşia, din comuniunea, unei biserici care se bucură de o perioadă de reînviorare? O, fie ca aceste suflete înşelate să revină la realitate, să primească binecuvântarea şi să fie dotaţi cu putere de sus."[4]

„Aceia care primesc Mărturiile ca fiind solia lui Dumnezeu vor fi ajutaţi şi binecuvântaţi, dar aceia care le primesc în parte, numai pentru a susţine unele teorii sau idei ale lor, pentru a se apăra în cazul unei greşeli sau apostazii, nu vor fi binecuvântaţi şi nici nu vor beneficia de cele ce ei îi învaţă pe alţii. A susţine că Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea este Babilon înseamnă a face acelaşi lucru pe care l-a făcut Satana, care este un acuzator al fraţilor, care îi acuză zi şi noapte înaintea lui Dumnezeu."[5]

Este curios că reformiştii par a cunoaşte faptul că Domnul a respins biserica adventistă pentru evenimentele de la Conferinţa de la Minneapolis, din 1888. Şi, cu toate acestea, profetul Domnului nu părea să cunoască ceva despre o asemenea lepădare. În decembrie 1892, ea scria:

„Trecând în revistă istoria noastră de până acum, parcurgând fiecare pas de înaintare până la poziţia noastră prezentă, pot să spun: Lăudat să fie Dumnezeu! Văzând ceea ce a făcut Dumnezeu, sunt plină de uimire şi de încredere în Domnul Hristos, Conducătorul nostru. Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât dacă am uita drumul pe care ne-a condus Dumnezeu şi învăţătura Sa din istoria noastră din trecut. Noi suntem acum un popor puternic, dacă ne vom pune încrederea în Domnul. Căci noi mânuim adevărurile puternice ale Cuvântului lui Dumnezeu. Avem toate motivele să fim mulţumitori pentru aceasta."[6]

Reformiştii au apucat pe căi greşite în discutarea problemelor din 1888. În general, ei nu înţeleg care a fost problema centrală la această importantă conferinţă. Ei au tras o concluzie falsă că întreaga biserică a respins solia. Dar lucrul acesta nu concordă cu faptele.

În primul rând, delegaţii la această conferinţă nu au votat o anume poziţie. De fapt, nici n-a fost o problemă care să fie supusă votului.

Soliile au fost prezentate în cadrul institutului pastoral, mai degrabă, decât delegaţiilor la sesiunea Conferinţei Generale.

În al doilea rând, în vreme ce nimeni nu poate nega faptul că unii dintre fraţii din conducere au respins solia, mulţi alţii s-au bucurat de lumina transmisă. În loc de a fi înăbuşită în anii care au urmat, solia a fost puternic proclamată de către fraţii Jones şi Waggoner, cu sprijinul Ellenei White. Solia neprihănirii prin credinţă a fost prezentată la un camp-meeting şi la un institut pastoral, unul după altul, până când slava ei a cuprins biserica.

După o perioadă de timp, mulţi dintre fraţii conducători care au respins solia s-au pocăit. În 1893 fratele George I.Butler, care fusese preşedintele Conferinţei Generale până în 1888, şi care s-a opus foarte puternic primirii soliei, s-a pocăit şi s-a aşezat cu totul de partea adevărului şi a cerut iertare pentru acţiunile sale de mai înainte.[7]

Un alt împotrivitor al soliei de la 1888 a fost fr. Uriah Smith. Ellen White s-a bucurat atunci când ea a putut să scrie la 12 ianuarie 1891:

„Am auzit că, în Sabat, fr. Smith a făcut o mărturisire deplină, de asemenea şi fr. Rubert a mărturisit. În mărturisirea lor, ei s-au referit la Conferinţa de la Minneapolis şi şi-au mărturisit greşelile făcute în orbirea lor, cum şi la faptul că spiritul şi acţiunile lor cu ocazia aceea au fost greşite. Dumnezeu a avut adevăruri puternice de prezentat poporului Său, dar pe care ei, fiind plini de necredinţă şi prejudecăţi, nu au putut să le aprecieze şi au lucrat împotriva Duhului lui Dumnezeu.[8]

În loc să folosim spaţiul, şi aşa limitat, ca să citäm şi alte documente, pentru a înţelege corect cursul luat de conducătorii bisericii adventiste după 1888, mai bine facem apel la cititori să studieze cartea lui A.V.Olson, pe care am numit-o mai sus, „Thirteen years of Crisis" (Treisprezece ani de criză), publicată la început sub titlul „Through Crisis to Victory" (Prin criză la biruinţă).

În concluzie, noi trebuie să punem o altă întrebare. Reformiştii pretind că biserica adventistă a respins solia îndreptăţirii prin credinţă din 1888 şi că, în acest fel, şi-au pregătit calea de a fi lepădaţi de

Domnul. Întrebăm noi: Au acceptat reformiştii pe deplin această solie, o vestesc ei lumii? La această întrebare se poate răspunde cu un categoric NU!

În prezent, unii reformişti au început să vestească această solie. Dar cel care priveşte situaţia pe plan mondial vede un tablou cu totul diferit. Când am devenit preşedinte de diviziune şi am început să călătoresc în America Centrală, am găsit o mare ignoranţă cu privire la acest subiect, de fapt cel mai important. În fiecare loc, misiunea reformistă era afundată într-un legalism total. Când le-a fost prezentată solia îndreptăţirii prin credinţă, ea a apărut ca o învăţătură cu totul necunoscută (neauzită), iar conducătorii reformişti din aceste ţări i s-au împotrivit.

Cer reformiştilor să recunoască faptul că, în timp ce acuză poporul advent de lepădarea unei solii importante, ei au fost aceia care realmente au respins-o. Cu tot respectul datorat acelora care au fost conduşi greşit de către alţii, ei trebuie să-şi dea seama că conducătorii reformişti au avut poziţii de „acuzator al fraţilor".

Apelez la membrii mişcării reformiste să studieze faptele. Veţi vedea cum conducătorii voştri au construit o teorie falsă, pentru a se justifica şi pentru a-i „atrage pe ucenici de partea lor". Vă invit să studiaţi în amănunţime solia care a fost prezentată de către fraţi în 1888 şi inimile voastre se vor încălzi. Veţi experimenta atunci o dragoste mai profundă faţă de Domnul şi veţi începe să vă bucuraţi în experienţa creştină, aşa cum nu v-aţi mai bucurat niciodată mai înainte.

Cei 144.000

O altă problemă în care reformiştii au un punct de vedere doctrinal di-ferit este aceea cu privire la cei 144.000. În timp ce în biserica adventistă acest lucru a ajuns, aproape, să nu mai constituie o problemă, pentru reformişti este un subiect foarte important. Ei susţin ceea ce a exprimat fr. J.H. Loughborough şi anume că numărul 144.000 este un

număr mai degrabă literal decât simbolic şi că în el se includ toţi aceia care au murit în timpul soliei îngerului al treilea. Încercând să argumenteze, să demonstreze acest punct de ve-dere, ei citează diferite declaraţii ale unor pionieri adventişti, cum şi unele declaraţii ale Ellenei White. În mod deosebit, le place o declaraţie din prima viziune: „Sfinţii cei vii, 144.000 la număr, cunosc şi înţeleg vocea".[9]

Pentru ei, această declaraţie este definitivă. Cu toate acestea, se pare că, cu cât sora White se apropia mai mult de sfârşitul vieţii sale, cu atât mai nesigură părea să fie cu privire la cei care compuneau grupul special. În toate celelalte declaraţii ale sale, ea se referă la acest număr ca la o clasă specială, fără însă să specifice dacă el trebuie să fie considerat ca un număr literal sau numai simbolic al acelui grup special de oameni care vor fi în viaţă şi pregătiţi să-L întâlnească pe Domnul atunci când va veni.

În 1901, ea a făcut următoarea declaraţie semnificativă:

„Domnul Hristos spune că vor fi în biserică dintre aceia care vor prezenta basme şi închipuiri, în timp ce Dumnezeu a dat adevăruri mari, înălţătoare şi înnobilatoare care trebuie păstrate totdeauna în tezaurul minţii. Când aleg teoria aceasta şi aceea, când sunt curioşi să ştie ceva ce nu este necesar să ştie, oamenii nu sunt conduşi de Dumnezeu. Nu este planul Lui acela ca poporul Său să prezinte ceva de care nu sunt siguri şi care nu este învăţat de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este voia Sa ca ei să intre în discuţie şi controverse pe probleme ce nu-i va ajuta din punct de vedere spiritual, cum ar fi, de exemplu, cine va face parte din cei 144.000? Fără îndoială că aceia care sunt aleşii lui Dumnezeu vor cunoaşte în curând acest lucru."[10]

Manualul reformist argumentează că, deşi nu trebuie să intrăm în discuţii polemice cu privire la cine va forma acest grup, putem fi siguri că el va constitui suma tuturor mântuiţilor care au trăit în timpul întreitei solii îngereşti. În felul acesta, autorii acestui manual de studii ignoră cu totul declaraţia de mai sus. Aceasta arată greşeala care se face atunci când încercăm să explicăm poziţia noastră sau când adăugăm ceva la ceea ce descoperă Cuvântul lui Dumnezeu. Noi

avem nevoie să acceptăm ceea ce Dumnezeu a considerat că este potrivit ca să lumineze înţelegerea poporului Său şi să fim dispuşi să admitem că sunt unele probleme care nu ne sunt descoperite în mod clar.

Acum, să concluzionăm învăţătura reformistă cu privire la cei 144.000:

1. Numai 144.000 de persoane vor fi răscumpărate (mântuite) prin vestirea întreitei solii, în perioada ce se întinde de la 1844 şi până la sfârşitul timpului.

2. Şi totuşi, majoritatea acestor persoane răscumpărate sunt acum în Babilon şi vor ieşi din el în timpul ploii târzii.

Problema cea mare care se pune este: Ce efect are această învăţătură asupra creşterii spirituale a mişcării reformiste? Răspunsul este imediat evident. Dacă crede cineva cele de mai sus, atunci va avea puţin zel pentru o lucrare evanghelistică activă. Membrii pot fi inactivi, retraşi, mulţumiţi de sine şi să spună: În curând, Domnul va revărsa Duhul Său asupra noastră şi lucrarea se va încheia repede.

Această doctrină constituie o scuză pentru numărul mic de membri şi explică multele defecte existente în mişcarea reformistă. Reformiştii argumentează, spunând astfel că, de fapt, foarte puţini vor fi aceia care vor fi mântuiţi; astfel că, dacă rămâi numai în barca reformistă, totul va fi bine. Majoritatea reformiştilor nu înţeleg nici însărcinarea primită de a vesti Evanghelia, nici locul bisericii lui Dumnezeu în această lucrare.

Însărcinarea Evangheliei

În ultimul mesaj adresat ucenicilor Săi, Domnul Isus le-a dat însărcinarea pe care o găsim în Matei 28,19-20: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului." Amin.

Să reţinem faptul că însărcinarea era aceea de a învăţa, boteza şi a învăţa mai mult, astfel încât cei credincioşi să poată învăţa să păzească tot ceea ce Domnul a dorit ca ei să ştie. Nu există nici o poruncă dată bisericii ca aceasta să impună dogmele ei oamenilor sub pedeapsa excomunicării, dacă ei nu urmează până la literă aceste dogme.

Pe de altă parte, reformiştii cred că singura cale de a manifesta dispreţ sau dezaprobare faţă de păcat este aceea de a-i exclude pe membri pentru orice acţiune sau faptă rea, cu excepţia unor mici greşeli. Deoarece conducerea adventistă nu i-a exclus pe fratele Conradi şi pe conlucrătorii lui ca pedeapsă pentru greşelile lor în primul război mondial, ei susţin că în acest fel Conferinţa Generală s-a făcut vinovată de comiterea aceluiaşi păcat. Ei au luat această poziţie bazându-se în înţelegerea lor pe mai multe declaraţii ale Spiritului Profetic, ca de exemplu:

„El dorea să înveţe pe poporul Său că neascultarea şi păcatul sunt deosebit de ofensatoare pentru El şi nu trebuie uşor trecute cu vederea. El ne arată că, atunci când poporul Său este găsit în păcat, ei trebuie să ia imediat măsuri de a îndepărta acest păcat de la ei, pentru ca mânia Lui să nu zacă asupra lor. Dar dacă păcatele poporului sunt trecute cu vederea de către cei din poziţii de răspundere, mânia Lui va fi asupra lor şi poporul lui Dumnezeu, ca un corp, va fi făcut răspunzător pentru aceste păcate... Când poporul îşi dă seama că întunericul este peste ei şi nu cunosc motivul, cauza, atunci ei trebuie să-L caute pe Dumnezeu cu mult zel şi în mare umilinţă şi lepădare de sine, până când răul care a întristat Duhul Său este cercetat, găsit şi înlăturat."[13]

Trebuie să reţinem că relele trebuie să fie îndepărtate, şi nu păcătosul. Cu regret, trebuie spus că firea noastră pământească ne împinge să urâm pe păcătos şi să iubim păcatul. Mai degrabă, noi ar trebui să-L iubim pe păcătos, în ciuda urii pe care o avem faţă de păcat. Nu este nici o nedumerire atunci când o călcare deschisă şi continuă a poruncilor lui Dumnezeu nu poate fi tolerată de către biserică. În acelaşi

timp, nu trebuie să uităm niciodată că ţinta noastră principală este aceea de a-l ajuta pe păcătos să facă o nouă experienţă cu Dumnezeu, mai degrabă decât de a-l pedepsi pentru oprobiul adus asupra bisericii. În Matei 18,11-17, Domnul Hristos a dat instrucţiuni clare cu privire la modul în care biserica trebuia să se poarte cu membrii greşiţi.

„Fiindcă Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut. Ce credeţi? Dacă un om are o sută de oi şi se rătăceşte una din ele, nu lasă el pe cele nouăzeci şi nouă pe munţi şi se duce să caute pe cea rătăcită? Şi dacă i se întâmplă s-o găsească, adevărat vă spun că are mai multă bucurie de ea, decât de cele nouăzeci şi nouă, care nu se rătăciseră. Tot aşa, nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din aceşti micuţi.

Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te şi mustră-l între tine şi el singur. Dacă te ascultă, ai câştigat pe fratele tău, dar dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inşi, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii, şi, dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân şi ca un vameş." Matei 18,11-17

Venim deci la textul de care a abuzat atât de mult biserica romană: „Adevărat vă spun, că orice veţi lega pe pământ, va fi legat în cer; şi orice veţi dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer" (vers. 18). Biserica romano-catolică a înţeles că aceasta înseamnă că biserica are mână liberă să se ocupe de sufletele oamenilor şi că cerul va fi de acord cu orice hotărâre luată în acest fel. Ei nu înţeleg faptul că orice hotărâre luată de biserică trebuie să fie luată ţinând seama de modul în care cerul ar acţiona în situaţia respectivă.

Din nefericire, reformiştii şi-au însuşit punctul de vedere romano-catolic în această problemă. Dar să reţinem: numai după ce s-a folosit orice cale posibilă pentru recâştigarea celui în cauză, numai atunci comunitatea poate să excludă un membru. Acest lucru ar trebui să fie făcut după ce s-a înţeles faptul că, şi atunci, obiectul unei astfel de acţiuni trebuie să fie acela de a trezi pe păcătos la nevoia lui şi cu speranţa că aceasta va aduce reîntoarcerea lui. Cum trebuie să ne

comportăm cu „un păgân şi cu un vameş"? În acelaşi capitol, Petru este sfătuit chiar de Domnul Hristos să ierte pe un frate ori de câte ori acestuia îi pare rău şi se pocăieşte (Mat. 18,22).

Astfel de acţiuni îndelung răbdătoare nu sunt în armonie cu spiritul fundamental al reformiştilor. Ei cred că, pentru a curăţi biserica de păcat, trebuie să-i îndepărteze pe toţi păcătoşii din ea. Când se urmează un astfel de procedeu, biserica este eliberată de obligaţia şi datoria ei. În loc de a rezolva această problemă cu dorinţa de a salva pe păcătos, reformiştii de obicei fac acest lucru îndepărtându-l pe păcătos din mijlocul frăţietăţii. Prea adesea există o ameninţare, mai mult sau mai puţin voalată, că, dacă nu-ţi pui viaţa în ordine, biserica se va ocupa de tine. Cât de cu totul diferit a lucrat Domnul Hristos!

„Păstorul oriental nu sileşte la drum oile. El nu foloseşte forţa sau teama: mergând înainte, le cheamă. Ele cunosc glasul lui şi ascultă de chemarea lui. Tot astfel face şi Mântuitorul - Păstor, cu oile Sale... Nu teama de pedeapsă sau nădejdea răsplătirii veşnice face pe ucenicii lui Hristos să-L urmeze. Ei privesc iubirea neîntrecută a lui Hristos, descoperită în umblările Sale pe pământ, de la staulul din Betleem până la crucea de pe Golgota, şi privirea Lui atrage, linişteşte şi supune sufletul. Iubirea se trezeşte în inima celor ce privesc. Ei aud glasul Lui şi-L urmează."[14]

Această atitudine, a conducerii celor păcătoşi din biserică, încurajează ideea că mântuirea vine numai prin mişcarea reformistă. Mai mult chiar, conducerea bisericii este aceea care hotărăşte cui îi este îngăduit să rămână membru şi cui nu. În consecinţă, conducerea deţine un control teribil de puternic asupra conştiinţei oamenilor.

Un conducător al Conferinţei Generale, atenţionându-i pe lucrători împotriva faptului că acţionau prea repede în excluderea membrilor, a spus: „Nu uitaţi că, în realitate, când o persoană este exclusă din biserică, împotriva ei pronunţaţi pedeapsa cu moartea." Aceasta este aceeaşi putere autocratică pe care Roma o are asupra membrilor ei. Membrii mişcării reformiste cred că a fi exclus din comuniunea bisericii, aceasta înseamnă să fi rupt, tăiat de Hristos.

Rămăşiţa şi mesajul Laodiceii

Deoarece mişcarea reformistă se consideră pe sine ca fiind adevăratul popor al lui Dumnezeu, adevărata rămăşiţă din Apocalipsa 12,17, unii conducători au dezvoltat o interpretare foarte fantezistă a acestui pasaj. Se consideră că sunt trei entităţi în acest verset: femeia, sămânţa şi rămăşiţa. Femeia este identificată ca fiind bisericile protestante. „Sămânţa ei" se spune că reprezintă biserica adventistă; „rămăşiţa" este interpretată ca referindu-se la mişcarea reformistă. Astfel, se face încercarea de a justifica existenţa ei ca organizaţie separată.

Cu toate acestea, dacă desparţi expresia „rămăşiţa seminţei ei" şi afirmi că simbolizează două organizaţii separate („care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus Hristos") aceasta înseamnă în mod clar că expresia („rămăşiţa seminţei") se referă la o singură entitate care are două caracteristici principale.

În mod asemănător, reformiştii susţin că avertizările adresate bisericii Laodicea sunt adresate conducerii Conferinţei Generale Adventiste şi arată respingerea de către Dumnezeu a bisericii adventiste. Într-o încercare de a găsi un temei biblic pentru acest punct de vedere, ei subliniază faptul că mesajul este adresat „îngerului Bisericii", care, susţin ei, este conducerea bisericii".

Ca să înţelegem cum se cuvine acest mesaj şi să vedem cui îi este adresat, trebuie luate în consideraţie mai multe lucruri.

1. Nu fiecare „biserică" căreia i se adresează aceste solii era un singur corp organizat. De exemplu, biserica din Sardes trebuie să fie înţeleasă ca fiind compusă din diferite denominaţiuni protestante. Solia a fost îndreptată direct către fiecare credincios în Hristos, care a trăit în această perioadă a bisericii.

2. Acelaşi lucru se poate spune despre biserica din Filadelfia, sub simbolul căreia este descris timpul „marii treziri advente". Aici, din nou solia se aplică credincioşilor din fiecare denominaţiune pro-

testantă care au un singur lucru în comun, şi anume revenirea pe curând a Domnului Hristos.

3. De asemenea, solia laodiceană se aplică la ultima perioadă a istoriei bisericii şi fiecărui credincios în Hristos care trăieşte în acest timp, indiferent de biserica sau denominaţiunea de care aparţine.

Să reţinem cu multă atenţie cum serva Domnului, Ellen White, face câteva aplicaţii specifice mesajului laodicean.

Ellen White aplică mesajul laodicean la poporul lui Dumnezeu, chiar înainte ca biserica adventistă să se fi organizat sau să aibă un nume.:

„În primăvara anului 1857... Mărturia adresată bisericii Laodicea a fost în general primită; dar unii din est au folosit-o rău. În loc de a o aplica la propriile lor inimi, astfel încât ei personal să beneficieze de ea, ei au folosit mărturia pentru a apăsa pe alţii.[15]

Să reţinem trei lucruri importante cu privre la această declaraţie:

1. Numele de adventişti de ziua a şaptea nu a fost adoptat decât în 1860, trei ani după ce E.G.White a aplicat acest mesaj la poporul lui Dumnezeu.

2. Conferinţa Generală nu a fost organizată până în 1863, şase ani după ce E.G.White a aplicat acest mesaj la poporul lui Dumnezeu. Astfel că mesajul laodicean nu se adresa numai conducerii Conferinţei Generale, aşa cum pretind reformiştii.

3. Mesajul trebuie să se aplice fiecăruia dintre noi, în mod individual, pentru ca el să-şi poată face lucrarea. El nu trebuie folosit pentru a arăta cu degetul la alţii.

„Am văzut că nu era intenţia mesajului aceea de a conduce un frate să-l judece pe fratele său, să-i spună ce să facă şi până unde să meargă; ci fiecare, în mod individual, să-şi cerceteze propria inimă şi să-şi vadă de propria lui lucrare.[16]

De aceea, epistola către biserica Laodicea poartă cu ea, aşa cum a fost, numele noastre personale. Să nu uităm că sunt două clase de laodiceeni: aceia care rămân în starea lor deplorabilă şi aceia care dau ascultare sfatului martorului credincios. Încercarea de a folosi mesajul

laodicean într-un astfel de mod, încât să „dovedească" lepădarea bisericii adventiste, înseamnă să folosim în mod greşit Scripturile. Astfel de încercări au fost deja în timpul vieţii lui Ellen White şi li s-a răspuns în declaraţia următoare:

„Ei vor dărâma ceea ce Dumnezeu a refăcut prin solia laodiceană. El nu răneşte decât ca să poată vindeca, şi nu pentru a nimici. Dumnezeu n-a dat nimănui o solie care să descurajeze şi să nemulţumească, să producă durere bisericii. El ceartă, mustră, îndeamnă; dar face lucrul acesta numai ca să poată, în final, să refacă şi să aprobe."[17]

Leacul pentru laodicean este acela ca fiecare credincios să-şi dea seama în mod individual de starea sa spirituală şi să primească, din partea lui Dumnezeu, medicamentul necesar. Medicamentul este acela de a ne da seama, a recunoaşte că toată neprihănirea noastră nu este acceptabilă înaintea lui Dumnezeu şi că singura noastră speranţă este aceea de a primi, în locul ei, neprihănirea Sa. Să reţinem următoarele declaraţii ale Spiritului Profetic:

„Solia laodiceană a fost vestită. Ia această solie în toate fazele ei şi vesteşte-o oamenilor, ori de câte ori Providenţa deschide căi. Îndreptăţirea prin credinţă şi neprihănirea Domnului Hristos sunt subiectele ce trebuie să fie prezentate unei lumi ce piere."[18]

Înălţarea de sine şi legalismul lucrează direct împotriva soliei îndreptăţirii prin credinţă. Aşa cum am văzut, mişcarea reformistă este aceea care a respins solia îndreptăţirii prin credinţă. Adăugând reguli lângă reguli, pe care poporul lor să le urmeze, reformiştii au alunecat în formalism şi legalism. Decât să arate cu degetul la adventişti, ei au mai degrabă nevoie să-şi dea seama că şi ei sunt o parte din perioada laodiceană şi că tot atât de bine trebuie să aplice solia la ei înşişi.

Natura Dumnezeirii

Mişcarea reformistă n-a avut niciodată o înţelegere clară a naturii Dumnezeirii. În broşura „Principii de Credinţă", se declară că Duhul Sfânt este o putere. Nu se face nici o menţiune cu privire la faptul că

El este, de asemenea, o Persoană. Numai la sesiunea Conferinţei Generale (SMI) din 1978, s-a recunoscut pentru prima dată că Duhul Sfânt este într-adevăr o Persoană. În ciuda acestui rezultat, sunt încă unii conducători care combat cu putere această învăţătură.

Şi mai tristă este credinţa unor conducători ai Conferinţei Generale cu privire la divinitatea Domnului Hristos. Până nu demult, arianismul, învăţătura că Domnul Hristos este o fiinţă creată, a fost învăţat la şcoala misiunii pentru cei ce se pregăteau să devină lucrători. Târziu, la sesiunea comitetului Conferinţei Generale (SMI) din 1980, lucrătorilor li s-a cerut să înveţe că Domnul Hristos, în timp ce era în trup omenesc, avea numai natura umană, fără natura divină.

Când unii dintre lucrători s-au împotrivit acestei cereri cu multe şi clare citate din Spiritul Profetic, ca şi din Biblie, problema a fost scoasă din discuţie. Cu toate acestea, câteva luni mai târziu, a apărut un articol în organul oficial al Conferinţei Generale (SMI), „Der Sabbatwachter und Herold der Reformation", care a prezentat aceeaşi învăţătură.

Fiind mulţi aceia care au aceste idei, se pare că n-are nici o importanţă cât de multe dovezi există care să arate contrariul. Mintea lor nu poate fi schimbată. Totdeauna, ei se apără cu argumentul că pionierii au crezut astfel, aşa că acesta trebuie să fie adevărul. Din nefericire, reiese că mulţi dintre conducătorii reformişti păşesc pe urmele iudeilor din vechime. „Degeaba Mă cinstesc ei, învăţând ca învăţături nişte porunci omeneşti" (Matei 15,9).

Să privim, în scurt, la ceea ce Biblia şi Spiritul Profetic învaţă cu privire la această problemă. În timp ce era pe pământ, Domnul Isus a declarat că este una cu Tatăl: „Eu şi Tatăl una suntem" (Ioan 10,30). De asemenea, prologul la Evanghelia lui Ioan susţine eterna lui dumnezeire:

„La început, era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor... Şi Cuvântul S-a făcut trup, şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am

privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl." Ioan 1,1-4.14.

Nici un aspect al divinităţii Domnului Hristos nu produce mai multă confuzie ca învierea:

Fraţii din conducerea Mişcării reformiste susţin că, deoarece îngerul care a venit la mormântul Domnului Hristos a declarat: „Tatăl Tău Te cheamă" (H.L.L. pag. 783), trebuie să fie adevărat că Tatăl L-a înviat pe Fiul. Dar când continuăm să citim, în „Hristos, Lumina lumii" ni se înfăţişează un tablou diferit.

„Când glasul puternic al îngerului s-a auzit la mormântul lui Hristos, zicând: 'Tatăl Tău te cheamă', Mântuitorul a ieştit din mormânt prin viaţa care era în Sine Însuşi. Acum s-a adeverit ceea ce El spusese mai înainte: 'Îmi dau viaţa, ca iarăşi s-o iau... Am puterea s-o dau şi am puterea s-o iau iarăşi.' Acum s-a împlinit profeţia pe care El o rostise în faţa preoţilor şi a conducătorilor lor: 'Stricaţi templul acesta, şi în trei zile îl voi ridica' (Ioan 10, 17-18; 2,19).

„Deasupra mormântului deschis al lui Iosif, Hristos proclamase biruitor: 'Eu sunt învierea şi viaţa'. Cuvinte de felul acesta numai Dumnezeu le putea rosti. Toate făpturile create trăiesc numai prin viaţa şi puterea lui Dumnezeu. Ele sunt primitoare dependente de viaţa lui Dumnezeu. De la serafimul cel mai de sus şi până la cea mai neînsemnată fiinţă însufleţită, toate îşi primesc viaţa de la Izvorul Vieţii. Numai Acela care este una cu Dumnezeu putea să spună: Am puterea să-Mi dau viaţa şi am puterea să o iau din nou. În dumnezeirea Sa, Domnul Hristos avea puterea de a frânge legăturile morţii".[19]

Spiritul Profetic declară mereu şi mereu că, în timpul vieţii Sale pe pământ, „divinitatea a străfulgerat prin natura umană". Pe lângă aceasta, noi citim:

„În Hristos viaţa e originală, neîmprumutată, nederivată". „Cine are pe Fiul are viaţă" (Ioan 5,12). Divinitatea Domnului Hristos este, pentru cel credincios, asigurarea vieţii veşnice."[20]

Cu toate aceste dovezi cu privire la divinitatea Domnului Hristos, de ce oare găsesc conducătorii reformişti atât de dificil a accepta acest

adevăr? De ce neagă faptul că El este egal cu Tatăl? Foarte mult are de a face cu educaţia, cu cultura majorităţii conducătorilor reformişti.

Copilul german este învăţat din primii lui ani să recunoască o linie de autoritate ce porneşte de la o persoană ce se află în vârf. De la toţi ceilalţi care vin după el se aşteaptă să dea pe faţă o desăvârşită ascultare de acea singură persoană. De aceea, este uşor să gândeşti că cerul are, de asemenea, o astfel de linie de autoritate. Dumnezeu Tatăl este situat în poziţia cea mai înaltă. Ca autoritate, Domnul Hristos este după El, iar Duhul Sfânt vine după Domnul Hristos. Pentru unii este imposibil să creadă că toţi trei lucrează împreună ca o singură Persoană, ca un întreg. Dar ca să accepţi învăţăturile conducătorilor de frunte din mişcarea reformistă cu privire la natura Dumnezeirii, este necesar să respingi cuvintele Sfintelor Scripturi şi mărturia Spiritului Profetic.

Acest fel de gândire este dusă, de asemenea, în funcţionarea administraţiei bisericii. De exemplu, deoarece se insistă că cei ce sunt aleşi ca conducători sunt mai presus de comitet, prea puţină atenţie şi importanţă este acordată acţiunilor comitetelor.

Note

1. R.H. 22 noiembrie 1892, citat de A.G.Daniells în „Domnul, Neprihănirea Noastră" Washington D.C. R.H. Publ. Assn. 1941 pag. 56.
2. Reformation Study Course, Lesson 16 (Manualul mişcării reformiste, Lecţia 16 (SMI) A.Z.Ş. Mişcarea reformistă.
3. E. G. White. T.V. ed. 1981, pag. 356-357.
4. T.M. pag. 23.
5. Idem. pag. 42.
6. 3 SM pag. 162.
7. A.V.Olson Thirteen Crisis Years (Treisprezece ani de criză) 1888-1901 (Washington D.C. R.H. Publishing Assn. 1891), pag. 92- 93.
8. Manuscris 40, 1891, citat în *Treisprezece ani de criză*, pag. 102- 107.
9. Early Writings (Experienţe şi Viziuni) pag. 15.
10. 1 SM, pag. 174.
11. E.G.White H.L.L., ed. 1980, pag. 645-646.

12. E.G.White, Evanghelismul (Washington D.C. R.H. Publishing Assn, 1940, retipărită în 1970, pag. 277.
13. 3T, pag. 265.
14. H.L.L., pag. 470.
15. E.G.White, Spiritual Gifts (Daruri Spirituale, vol.2, Washington D.C., R.H. 1945, publicat pentru prima dată în Battle Creek, 1858, pag. 222-223.
16. Idem. pag. 223.
17. T.M., pag. 23.
18. E.G.White, Comentarii, C.B.A.Z.Ş. vol. 7, Washington D.C., R.H. Publishing Assn 1957, pag. 964.
19. H.L.L., ed. 1981, pag. 783-784.
20. Idem, pag. 517.

Capitolul 8

Grâul şi neghina

Iisus le-a pus înainte o altă pildă şi le-a zis: 'Împărăţia cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânţă bună în ţarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmaşul lui, a semănat neghină între grâu şi a plecat. Când au răsărit firele de grâu şi au făcut rod, a ieşit la iveală şi neghina. Robii stăpânului casei au venit şi i-au zis: 'Doamne, n-ai semănat sămânţă bună în ţarina ta? De unde are dar neghină?' El le-a răspuns: 'Un vrăjmaş a făcut lucrul acesta.' Şi robii i-au zis: Vrei dar să mergem s-o smulgem?' 'Nu', le-a zis el, 'ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeţi şi grâul împreună cu ea. Lăsaţi-le să crească amândouă împreună până la seceriş şi la vremea secerişului voi spune secerătorilor: Smulgeţi întâi neghina şi legaţi-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeţi-l în grânarul meu.'" Matei 13,24-30

O corectă înţelegere a acestei parabole este foarte importantă pentru această perioadă a istoriei omenirii şi a bisericii. Noi nu trebuie să folosim această parabolă pentru a scuza păcatul din viaţa noastră şi nici nu trebuie să încercăm să facem lucrarea ce a fost dată îngerilor, şi anume aceea de a separa grâul de neghină.

Ne-au fost date multe instrucţiuni prin Spiritul Profetic pentru a ne ajuta să înţelegem această parabolă importantă. Să studiem câteva dintre aceste declaraţii, pentru a descoperi cum se aplică ele la biserica de astăzi.

„În Orient, uneori oamenii se răzbună asupra vreunui vrăjmaş, împrăştiind, în ogorul proaspăt semănat al acestuia, seminţele unei buruieni dăunătoare, care în timpul creşterii seamănă foarte mult cu

grâul. Crescând o dată cu grâul, ele fac să scadă valoarea recoltei, aducând proprietarului ogorului necazuri şi pierdere. Tot astfel, din cauza vrăjmăşiei sale împotriva Domnului Hristos, Satana îşi împrăştie seminţele răului printre seminţele cele bune ale Împărăţiei. Roadele care rezultă din această lucrare a sa sunt puse pe seama Fiului lui Dumnezeu. Aducând în biserică pe aceia care poartă numele Domnului Hristos, dar a căror viaţă este o negare a caracterului Său, cel rău face prin aceasta ca Numele lui Dumnezeu să fie dezonorat, lucrarea mântuirii rău reprezentată şi sufletele expuse unor mari primejdii.

Slujitorii lui Hristos sunt foarte mâhniţi când văd că, în biserică, credincioşii cei adevăraţi sunt amestecaţi cu cei falşi. Ei doresc să facă ceva pentru a curăţi biserica. La fel ca şi slujitorii gospodarului din plidă, ei sunt gata să smulgă neghina. Dar Domnul Hristos le spune: 'Nu... ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeţi şi grâul împreună cu ea. Lăsaţi-le să crească mai departe împreună până la seceriş.' (Mat. 13,29).

Domnul Hristos a arătat foarte lămurit că aceia care stăruiesc pe faţă în păcat trebuie să fie îndepărtaţi din biserică, dar El nu ne-a încredinţat nouă lucrarea de a judeca motivele şi caracterul. El cunoaşte prea bine firea noastră pentru a ne încredinţa această lucrare. Dacă am încerca să-i smulgem din biserică pe aceia despre care presupunem că sunt numai cu numele creştini, cu siguranţă că vom face greşeli. Nu arareori se întâmplă ca noi să nu mai vedem nici o nădejde de îndreptare la aceia pe care Domnul Hristos îi atrage la Sine. Dacă am proceda cu aceste suflete potrivit cu judecata noastră nedesăvârşită, atunci le-am spulbera, poate, şi ultima lor speranţă. Mulţi dintre cei care cred despre ei înşişi că sunt creştini, la ziua cea mare vor lipsi. Însă, în ceruri, vor fi mulţi despre care vecinii lor gândeau că niciodată nu vor ajunge acolo. Omul judecă după ceea ce izbeşte privirea, dar Dumnezeu judecă inima. Neghina şi grâul vor creşte împreună până la seceriş, iar secerişul este încheierea timpului de har." [1]

Adesea, sufletele care se consideră că sunt greşite sunt tratate cu asprime, pentru ca ceilalţi membri să reţină faptul că acţiunile lor nu sunt acceptate. Ei doresc ca biserica să apară curată. Este oare acesta un motiv just?

„Lumea nu are nici un drept să se îndoiască de adevărul creştinismului pentru faptul că în biserică sunt membri nedemni şi nici creştinii n-ar trebuie să se descurajeze din cauza acestor aşa-zişi fraţi. Cum a fost oare în prima biserică creştină? Anania şi Safira s-au alăturat şi ei ucenicilor. Simion Magul a fost şi el botezat. Dima, care l-a părăsit pe Pavel, a fost şi el socotit printre creştini. Iuda Iscarioteanul se număra printre apostoli. Răscumpărătorul nostru n-a vrut să se piardă nici un singur suflet. Experienţa Sa cu Iuda este raportată cu scopul de a arăta îndelunga Lui răbdare faţă de firea decăzută a omului şi El ne îndeamnă să ne purtăm şi noi aşa cum S-a purtat El. Mântuitorul a spus că fraţi nesinceri, falşi, se vor găsi totdeauna în biserică, până la sfârşit.

Fără să ţină seama de avertismentul Domnului Hristos, oamenii au căutat să smulgă neghina. Pentru a-i pedepsi pe cei bănuiţi de fapte rele, biserica a recurs la puterea civilă. Cei care credeau altfel decât doctrina oficial recunoscută au fost întemniţaţi, torturaţi şi omorâţi, ca urmare a acuzaţiilor aduse împotriva lor de către cei care pretindeau că acţionează cu autoritatea dată lor de Domnul Hristos. Dar acesta este spiritul lui Satana, şi nu Duhul lui Hristos, care a inspirat la astfel de acte. Aceasta este metoda lui Satana de a aduce lumea sub stăpânirea Sa. Prin felul în care biserica s-a purtat cu cei consideraţi a fi eretici, Dumnezeu a fost greşit reprezentat.

Neghinei i se permite să crească printre grâu, să aibă toate avantajele soarelui şi ale ploii; dar la timpul secerişului se va vedea „deosebirea dintre cel neprihănit şi cel rău, cel ce slujeşte lui Dumnezeu şi cel ce nu-I slujeşte“ (Mat. 3,18). Domnul Hristos personal va hotărî cine este vrednic să facă parte din familia cerească. El va judeca pe fiecare om după cuvintele şi faptele sale. Numai numele şi forma

credinţei nu valorează nimic în balanţa cerului. Caracterul este acela care hotărăşte destinul omului.“[2]

Domnul Hristos a interpretat, pentru ucenicii Săi, detaliile acestei parabole:

„El le-a răspuns: 'Cel ce seamănă sămânţa bună este Fiul omului. Ţarina este lumea; sămânţa bună sunt fiii Împărăţiei; neghina sunt fiii celui rău. Vrăjmaşul, care a semănat, este Diavolul; secerişul este sfârşitul veacului; secerătorii sunt îngerii. Deci, cum se smulge neghina şi se arde în foc, aşa va fi şi la sfârşitul veacului. Fiul omului va trimite pe îngerii Săi şi ei vor smulge din Împărăţia Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire şi pe cei ce săvârşesc fărădelegea şi-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor.“ Matei 13,37-42

Să fim clari şi să reţinem că Dumnezeu, prin îngerii Săi, este Acela care aduce separarea dintre grâu şi neghină, şi nu membrii sau conducătorii bisericii. Noi nu trebuie să-L cenzurăm pe Dumnezeu în ceea ce priveşte modul în care El va face această curăţire. Spiritul Profetic ne informează despre un proces care separă ceea ce este fals de ceea ce este adevărat, şi aceasta chiar acum, în timpul de probă. Să reţinem următoarea declaraţie:

„Faptul că nu este nici o controversă sau agitaţie în poporul lui Dumnezeu, lucrul acesta nu trebuie să fie privit ca o dovadă concludentă că acesta ţine cu tărie la învăţătura cea sănătoasă. Acesta este un motiv a te teme că el nu face, în mod clar, deosebirea între adevăr şi minciună. Când nu se ridică întrebări noi din cercetarea Scripturilor, când nu se ridică nici o deosebire de păreri, care să-i determine pe oameni să cerceteze Biblia pentru ei înşişi, ca să fie siguri că au adevărul, atunci vor fi mulţi, acum, ca şi vremurile de demult, care se vor ţine de tradiţii şi se vor închina la ceea ce ei nu ştiu...

„Dumnezeu va trezi poporul Său; dacă alte mijloace vor da greş, vor intra în mijlocul lor erezii care îi va cerne, despărţind pleava de grâu. Domnul îi cheamă pe toţi aceia care cred în Cuvântul Său, să se

trezească din somn. O lumină preţioasă ne-a fost dată, lumină potrivită pentru acest timp. Adevărul biblic este acela care ne arată primejdiile ce stau să vină peste noi. Această lumină trebuie să ne ducă la o stăruitoare şi zeloasă studiere a Sfintelor Scripturi şi la o foarte critică examinare a poziţiei pe care o avem.

Cercetaţi, cercetaţi, dezbateţi! Subiectele pe care le prezentăm lumii trebuie să fie pentru noi o realitate vie. Este important că, în apărarea doctrinei pe care noi o considerăm a fi articole fundamentale de credinţă, nu trebuie niciodată să ne permitem să folosim argumente care nu sunt întru totul reale şi sănătoase. Acestea vor putea aduce la tăcere pe împotrivitor, dar nu vor onora adevărul. Noi trebuie să prezentăm argumente sănătoase, reale, care nu numai să aducă pe împotrivitori la tăcere, ci constituie cele mai trainice şi mai atente cercetări.[3]

După cele prezentate mai sus, Domnul va combate prezentarea doctrinelor false pentru curăţirea poporului Său. Aceia care ţin de tradiţii vor fi găsiţi lipsă. Cât de trist este faptul că membrii şi conducătorii mişcării reformiste refuză să cerceteze mai profund, ca nu cumva să găsească ceva în învăţătura lor ce nu este în deplină armonie cu Biblia şi Spiritul Profetic. Ei se consideră în siguranţă, ţinând la învăţăturile pionierilor lor fără să le schimbe. Acest fapt face ca ereziile să rămână în biserică. Ei sunt atât de zeloşi în a scoate în evidenţă greşelile bisericii adventiste, încât nu mai pot să le vadă pe ale lor.

Fără îndoială că există multă neghină în mijlocul bisericii adventiste, aşa cum este şi în mişcarea reformistă. Sunt membri care nu sunt pe deplin convertiţi. Din această cauză ne putem întrista, dar nu ne este lăsată nouă lucrarea de smulgere a neghinei. Ea va continua să se găsească în biserică, până când Domnul va începe s-o smulgă. Obligaţia ce ne stă înainte este aceea de a ne examina şi de a ne schimba viaţa, ca să nu împărtăşim soarta de pe urmă a neghinei.

Note

1. Christ's Object Lessons (Parabolele Domnului) Ed. 1980, pag. 48-49.
2. Idem, pag. 49-50.
3. E.G.White, Gospel Workers (Washington D.C. R.H. Publishing Assn 1948, pag. 298-299.

Capitolul 9

Concluzie

Prietenul care te invită să te desparţi de Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea şi să devii un membru al mişcării reformiste poate să fie un creştin bun şi să aibă intenţii bune. El poate să te asigure că, alăturându-te mişcării reformiste, vei susţine astfel învăţăturile originale ale mişcării advente. Nu contează cât de sincer ar putea el să apară sau cât de onest ar putea el să fie înşelat, cu toate acestea, el este încă înşelat. El prezintă o listă de bunuri pe care însă nu le poate livra.

Chiar dacă mişcarea reformistă a început ca un protest în aparenţă logic, împotriva acţiunilor sau poziţiei greşite a conducerii adventiste din Europa, cu toate acestea, ea este bazată pe multe presupuneri false. O presupunere majoră este aceea că Dumnezeu a renunţat la caracterul Său îndelung răbdător şi a devenit mai iute la mânie din cauza scurtimii timpului. Ca rezultat, El a lepădat mişcarea adventistă pe care El a adus-o la existenţă, din cauza greşelii făcute de câţiva oameni în Europa, la începutul primului război mondial.

Acest concept Îl face pe Dumnezeu mincinos. El spune: „Eu sunt Domnul. Eu nu Mă schimb" (Mal. 3,6). El a suportat cu răbdare repetatele apostazii ale vechiului Israel şi nu i-a lepădat ca popor ales al Său decât după trei ani şi jumătate după ce ei au dat morţii pe singurul Său Fiu.

Ne minunăm în faţa îndelungii Lui răbdări faţă de poporul Său ales. În acelaşi timp, noi putem să fim atât de mulţumitori pentru acest minunat atribut al Său faţă de îndărătnicia noastră! Dumnezeu era încă cu poporul Său la data morţii solului Său special, al bisericii

rămăşiţei, în 1915. Prin aceleaşi scrieri ale inspiraţiei, Dumnezeu arată că El va fi cu poporul advent până la sfârşitul timpului.

În timp ce reformiştii încearcă să folosească astfel Mărturiile încât să arate că Ellen White „a profetizat" apariţia unei alte organizaţii, scrierile ieşite din pana ei declară exact invers.

„Dumnezeu a declarat că istoria trecutului trebuie să fie repovestită pe măsură ce intrăm în perioada de încheiere a lucrării. Fiecare adevăr pe care El ni l-a dat pentru aceste zile de pe urmă trebuie să fie vestit lumii. Fiecare stâlp pe care El l-a fixat trebuie să fie întărit. Noi nu putem să coborâm acum de pe temeliile pe care Dumnezeu le-a stabilit. Noi nu putem intra acum într-o altă organizaţie; căci aceasta ar însemna apostaziere de la adevăr." (1905).[1]

„Sunt încurajată şi binecuvântată atunci când îmi dau seama că Dumnezeul lui Israel mai călăuzeşte încă poporul Său şi că El va continua să fie cu ei, chiar până la sfârşit." (1913)[2]

Deşi reformiştii fac un mare caz de credinţa lor şi pretind a fi poporul ales al lui Dumnezeu, această declaraţie a lor nu are legătură cu realitatea. Întreaga mişcare este plină de egoism şi îndreptăţire de sine, majoritatea fiind supuşii spălării creierului spre a crede că ei sunt singurii urmaşi credincioşi ai Domnului Hristos. Nu este un păcat direct în a fi înşelat, dar atitudinea devine păcătoasă atunci când închidem mintea pentru o continuă instruire.

Descriind respingerea, la judecata finală a acelora cărora Domnul le va spune: „Niciodată nu v-am cunoscut", serva Domnului scrie:

„Aici este marea decepţie ce poate afecta mintea omului; aceste persoane cred că ele sunt drepte atunci când, de fapt, sunt greşite. Ei gândesc că fac o mare lucrare în viaţa lor religioasă, dar în cele din urmă, Domnul Isus rupe acoperământul îndreptăţirii lor de sine şi prezintă în mod viu înaintea lor adevăratul lor tablou, cu toate greşelile lor şi diformitatea religioasă a caracterului lor. Ei sunt găsiţi cu lipsă atunci când este pentru totdeauna prea târziu ca să se suplinească şi să se satisfacă lipsa lor. Dumnezeu a prevăzut mijloace pentru corectarea greşelilor; cu toate acestea, dacă aceia care greşesc

aleg să urmeze propria lor judecată şi să dispreţuiască mijloacele pe care El le-a pus la dispoziţie pentru a-i corecta şi a-i uni în jurul adevărului, ei vor fi aduşi în situaţia descrisă de cuvintele lui Dumnezeu citate mai sus.[3]

Dumnezeu nu va condamna la judecată pentru că, în sinceritate, ei au crezut o minciună sau pentru că în mod conştient au nutrit ceea ce era greşit, dar vor fi condamnaţi pentru că au neglijat ocaziile oferite pentru a cunoaşte adevărul. Cel necredincios va fi condamnat nu pentru că a fost necredincios, ci pentru că n-a folosit mijloacele pe care Dumnezeu le-a pus la îndemâna lui pentru a-l face în stare să devină un creştin.[4]

Fac un apel la toţi membrii bisericii reformiste care vor citi această broşură. Deschideţi ochii la realităţile mişcării pe care o susţineţi, priviţi la starea ei de divizare şi la mulţimea lucrătorilor care au considerat necesar să demisioneze pentru a trăi în armonie cu conştiinţa lor. Deschideţi Bibliile voastre şi studiaţi exemplul ce ne-a fost dat de iubitorul nostru Mântuitor. Vedeţi frumuseţea caracterului Său inegalabil. Ascultaţi cuvintele Lui pline de iubire şi îndurare atunci când S-a adresat femeii prinsă în adulter: „Nici Eu nu te osândesc; du-te şi nu mai păcătui." Conducătorii voştri L-ar fi condamnat şi pe Domnul Hristos, aşa cum conducătorii iudei L-au condamnat atunci când a fost pe pământ. Văzând iubirea nemăsurată a Mântuitorului pentru cei păcătoşi, comparaţi compasiunea Lui cu acţiunile luate de mişcarea ai cărei membri sunteţi.

În al doilea rând, începeţi să studiaţi Spiritul Profetic cu o minte eliberată de prejudecăţi, spre a înţelege ceea ce Dumnezeu spune poporului Său prin serva Sa. Cercetaţi fiecare declaraţie pe care aţi folosit-o pentru a susţine poziţia ca mişcare separată, citiţi-o şi înţelegeţi-o în context. Veţi fi surprinşi de ceea ce Domnul vă va descoperi. Studiind cu o minte liberă de prejudecăţi, deschisă, cerând lui Dumnezeu să vă călăuzească, noi perspective se vor descoperi înaintea voastră. Noi înţelegeri ale iubirii lui Isus vor lumina mintea

voastră înceţoşată. Cred că Domnul vă va descoperi datoria ce vă revine, aşa cum mi-a descoperit-o şi mie.

Deschide-ţi inima aşa cum n-ai făcut niciodată până acum şi lasă ca Mântuitorul să intre. El aşteaptă să intre şi să-ţi dea adevărata pace şi siguranţa mântuirii tale. Vei avea atunci un nou cântec în inimă. Tu, care eşti însă satisfăcut în fariseica ta mândrie, spunând: „Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, că nu sunt ca aceşti adventişti", gândeşte-te la ceea ce s-a întâmplat cu acei oameni din vechime mulţumiţi de ei înşişi. În loc de a călca pe urmele lor, deschide uşa inimii tale lui Isus.

Mântuitorul spune: „Iată Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu, şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine." (Apoc. 3,20). Această chemare se adresează fiecăruia dintre noi. În loc de a lupta împotriva acestei biserici pe care Domnul a adus-o la existenţă, pentru a duce ultima solie până la marginile pământului, foloseşte-ţi energiile pentru o lucrare bună, ajutând la terminarea acestei lucrări, astfel ca noi cu toţii să putem merge acasă.

„Poate că întrebi: 'Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?' Pentru aceasta, trebuie să lepezi părerile tale preconcepute şi ideile tale moştenite sau cultivate, la poarta începutului cercetării tale. Dacă cercetezi Scripturile numai pentru a susţine părerile proprii, nu vei ajunge niciodată la cunoaşterea adevărului. Cercetează Scripturile însă, pentru a cunoaşte ce a spus Dumnezeu. Dacă, cercetând Scripturile, ajungi să te convingi, dacă ajungi să-ţi dai seama că părerile tale nu sunt în armonie cu adevărul, nu suci adevărul pentru a-l face să se potrivească ideilor tale, ci primeşte lumina ce ţi-a fost dată. Deschide-ţi mintea şi inima ca să poţi privi şi pricepe lucrurile minunate ale Cuvântului lui Dumnezeu."[5]

Numai dând la o parte legătura ce a fost aşezată peste ochii tăi printr-o înşelare adesea bine intenţionată, dar totuşi înşelătoare, conducătorii şi membrii vor fi atunci în stare să vadă lumina iubirii lui Hristos. Nu da crezare tuturor poveştilor ce vi s-au spus despre fraţii şi surorile voastre din biserica adventistă. În timp ce, fără îndoială,

unii care pretind că sunt adventişti nu trăiesc adevărul aşa cum crezi că trebuie să-l trăiască, este de asemenea adevărat că noi suntem cu toţii păcătoşi, mântuiţi prin harul lui Isus Hristos. El a venit în această lume pentru a salva pe păcătoşi. Îngăduie ca iubirea să ia locul condamnării. Fiţi mai degrabă uniţi cu fraţii voştri credincioşi, care duc solia lui Hristos până la marginile pământului, decât să vă daţi lumii pentru a promova discordia dintre voi înşivă şi fraţii voştri.

Familia lui Dumnezeu vă aşteaptă cu iubire şi înţelegere. De ce nu te întorci? Închei cu apelul făcut de nimeni altul decât de Domnul Isus Hristos personal: „Şi Duhul şi Mireasa, zic: 'Vino!' Şi cine aude, să zică:'Vino!' Şi celui ce îi este sete, să vină, cine vrea să ia apa vieţii fără plată" (Apoc. 22,17).

Note

1. 2 S.M. pag. 390.
2. Idem. pag. 406.
3. 1T. pag. 417.
4. T.M., pag. 437.
5. P.D., Ed. 1980, pag. 81.

Cuprins

– Nota ediţiei în limba engleză 3
– Către cititorii acestei broşuri 4
– Cine sunt aceşti reformişti (capitolul 1) 7
• Reformişti prin naştere 7
• Adventişti nemulţumiţi 9
• Noi membri 11
• Spiritul de critică 12
• Note 12
– Originea adventiştilor reformişti, mişcarea de reformă (capitolul 2) 13
• Adventismul german înainte şi în timpul primului război mondial 13
• Dezvoltarea protestului 16
• Încercarea de a rezolva situaţia germană 20
• Atitudinea rigidă, fixă, a mişcării de reformă 25
• Note 27
– Istoria adventiştilor reformişti, mişcarea de reformă (capitolul 3) 28
• Un motto greşit aplicat 30
• Marea schismă reformistă 34
• Atitudinea faţă de educaţie 37
• Cursul de studii al reformiştilor 39
• Roadele mişcării 40
• Note 43

– Călătoria unui peregrin de la Sinai la Calvar (capitolul 4) 44
• Anii din cămin 44
• Activitatea mea în mişcarea de reformă 48
• Deosebirile doctrinale 54
• Despărţirea 60
• Note 63
– Concepţii greşite - partea I -a (capitolul 5) 64
• Spiritul fariseic 64
• Atitudinea faţă de serviciul militar 67
• Dezvoltarea lucrării după războiul civil american 79
• Note 83
– Concepţii greşite - partea a II -a (capitolul 6) 86
• Libertatea de conştiinţă 86
• Divorţul şi recăsătorirea 89
• Vieţuirea sănătoasă 91
• Note 95
– Doctrine divergente (capitolul 7) 96
• Solia de la 1888 96
• Cei 144.000 101
• Însărcinarea Evangheliei 103
• Rămăşiţa şi mesajul Laodiceii 107
• Natura Dumnezeirii 109
• Note 112
– Grâul şi neghina (capitolul 8) 114
• Note 119
– Concluzie (capitolul 9) 120
• Note 124
– Cuprins 125